

Dokument från en splittring

KFML/KFMLr 1970

Innehåll

Inledning.....	1
<i>Klasskampen nr 1 1970</i>	2
Vi väljer kampens väg!	2
Gruvarbetarstrejken.....	3
Brev från Frank Baude 9/3 -70.....	4
Brev från KFML:s AU (gnm Gunnar Bylin)	8
Brev från styrelsen i KFML:s Umeå-avdelning	9
Arbetsutskottets brev till förbundsstyrelsens medlemmar om LKAB-strejken.	12
Leif Roland Jönssons brev till AU 9/3-70.....	30
Nils Holmbergs brev till AU 18/3-70.....	30
Sven Strömbergs artikelutkast till nr 3 av Gnistan.....	32
Edvin Berglunds brev till FS, AU	34
Brev till AU från kamrat Baude	36
Till KFML:s FS' AU (från Gällivare-avdelningen).....	39
Brev från Gnistans redaktion.....	45
<i>Meddelande från KFML nr 1, nov 1970 – utdrag</i>	50
Till KFMLs sympatisörer.....	50
Enhet – kritik – enhet	50
Återblick.....	50
KFMLs linje i valet	52
Valet, socialismen och dagskraven	52
Revolutionär propaganda eller reformism?.....	55
Kritik av ”Revolutionär Revolutionär propaganda eller reformism?”	57
Göteborgsstyrelsens linje – antimarxistisk.....	60
Dokument om Göteborgsstyrelsens agerande	63
Ur förbundsstyrelsens resolution angående Göteborgsavdelningens styrelses agerande.....	63
Kort om den demokratiska centralismen.....	67
Frank Baudes resolutionsförslag	67
Kamrat Nils Holmbergs resolutionsförslag.....	68
Göteborgsavdelningen suspenderad, Frank Baude utesluten ur KFML	69
<i>Meddelande från KFML nr 2, dec 1970 – utdrag</i>	70
DFFG och valet	70
Vår uppfattning om DFFGs linje i valet.....	70
F d göteborgsstyrelsens deklARATION	75
F d göteborgsstyrelsens förslag till vietnamveckoflygblad.....	77
<i>Meddelande från KFML nr 3, dec 1970 – utdrag</i>	79
Var står den ”vänster”-opportunistiska klicken?.....	79
Inledning.....	79
Vad gäller meningsmotsättningarna?	80

Inledning

Denna dokumentsamling behandlar splittringen av Kommunistiska förbundet marxist-leninisterna (KFML) 1970. Texterna är hämtade från det första numret av *Klasskampen*, som blev teoretiskt organ för KFMLr (där ”r” står för ”revolutionärerna”), och från de första 3 numren av skriftserien *Meddelande från KFML*, där KFML presenterar sin version av motsättningarnas uppkomst och utveckling.

Dokumenturvalet täcker de flesta stridsfrågorna:

1. Agerande under gruvstrejken 1969-70.
2. Linjen i valet 1970
3. Linjen när det gällde FNL-rörelsen (DFFG) och valet.
4. Röd Fronttågen (1:a maj-demonstrationerna)
5. Inställningen till polisens fackliga kamp
6. Linjen i taktäckarstrejken 1970

Klasskampen nr 1, som huvudsakligen handlar om gruvarbetarstrejken (brevväxling m m) har medtagits i sin helhet. För att underlätta läsningen har ett antal rubriker tillagts.

Ur *Meddelande... nr 1* har det mesta medtagits, utom bakgrundsmaterial som är rena citatsamlingar (Mao, Lenin, Dimitrov).

Ur *Meddelande... nr 2* har enbart material som handlar om FNL-rörelsen och valet medtagits. Ett meningsutbyte (ett brev + svar) om ”Frågan om Röd Front” har utelämnats (det handlade om KFML i bl a Uppsala och Stockholm hade inbjudit borgerliga organisationer, Folkpartiets och Centerpartiets ungdomsförbund, att delta i 1:a majdemonstrationerna, vilket de blivande r-arna protesterade emot).

Ur *Meddelande... nr 3* har medtagits den första delen, ”Vad gäller motsättningarna”, som sammanfattar de viktigaste stridsfrågorna. Resten som är av mer renodlat ideologisk karaktär (avsnitten ”Baudeklicken och marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tänkande”, och ”Bekämpa ’vänster’-roppportunismen!”) ger mycket lite kött på benen när det gäller förståelse för stridsfrågorna och har därför utelämnats.

Mer material om splittringen återfinns i dokumentsamlingen [KFML\(r\):s första år](#) (ger r-arnas syn på det hela), samt antologin [Utanför systemet, vänstern i Sverige 1968-78](#), som behandlar den utomparlamentariska vänsterns historia i Sverige och innehåller artiklar om både KFML/SKP och KFML(r)

Göteborg den 12 april 2007

Martin Fahlgren

Klasskampen nr 1 1970

Vi väljer kampens väg!

Klasskampen ska utkomma som ett *internt* debattforum för avdelningens medlemmar. Givetvis kommer andra kamrater i förbundet också att vara välkomna med artiklar och meddelanden i bulletinen i teoretiska och politiska frågor, liksom kamrater i andra avd kan beställa den. Behovet av en intern tidning där vi kan föra ut debatten om olika problem har under det senaste året blivit allt större. Det råder inom förbundet olika uppfattningar i en rad frågor. De frågor i vilka motsättningarna tydligast visat sig är:

1. Förbundets AU:s och FS' agerande under gruvstrejken.
2. Valet.
3. Deltagandet av borgerliga organisationer på arbetarklassens högtidsdag 1 maj, Röd Fronttågen.
4. Inställningen till de poliser som kräver bättre löne- och arbetsförhållanden.
5. Taktäckerstrejken i förhållande till andra strejker.
6. DFFG och valet.

I första numret av *Klasskampen* publicerar vi den skriftväxling som ägt rum inom FS, så att kamraterna i avdelningen får kännedom om tvistefrågorna. Det är också vår mening att publicera material om tvistefrågorna i ovannämnda ordning.

Källan till de motsättningar som råder inom förbundet anser vi i Gbg-avdelningens styrelse vara det tryck den borgerliga ideologin utövar i samhället och från vilken inte heller vårt förbund är undantaget. Särskilt kommer detta till uttryck i tider av skärpt klasskamp. Det behövdes inte mer än att arbetarna skulle resa sig till kamp, som gruv- och hamnarbetarna, förrän svagheterna i förbundet visade sig och högeropportunisten slog ut i full blom. Speciellt konstigt är det inte om vi ser på förbundsstyrelsens sammansättning. Majoriteten är rekryterad ur de intellektuella led och denna svaghet hos en arbetarorganisation måste få konsekvenser i tider av skärpta klass-strider. Kamrater inom "högern" hävdar att tvistefrågorna är av taktisk natur. Är detta riktigt? Vi tror inte det. Vi anser, att högeropportunisten går som en röd tråd genom alla de frågor vi är oense om och vi anser att frågorna är av grundläggande politisk art. Hur ska vi då lösa motsättningarna?

Vi anser att det bara finns ett svar på den frågan, nämligen att motsättningarna löses genom kamp. Betyder då detta att vi ska bekämpa högeropportunisterna och försöka få ut dem ur förbundet? Nej, inte alls, vi ska bekämpa deras felaktiga politiska inställning i akt och mening att vinna dem för arbetarklassens kamp i vårt land och med det målet för ögonen att stärka förbundet och nå en politiskt riktig enhet på ett högre plan.

Det finns två sätt att lösa meningsskiljaktigheter inom ett parti eller en organisation. Det vanligaste i vårt land är det borgerliga sättet, att försöka släta över motsättningarna, göra upp i godo små grupper emellan, kompromissa och på alla sätt dölja och tysta ner dem.

Det proletära sättet, till vilket vi ansluter oss, är det motsatta. Vi vill dra fram alla frågor som vi inte är eniga om, ventilera dem så att alla kamrater i avdelningen får tillfälle att säga sin mening på möten i avdelningen, i gruppen och om någon grupp eller enskild kamrat så önskar, ska givetvis *Klasskampens* spalter stå till förfogande.

Motsättningarna inom förbundet har legat som en underström i avdelningens arbete sedan några månader tillbaka, och tagit sig olika uttryck. Så t ex har frågorna diskuterats i en del grupper, mellan kamrater osv. På vårt avdelningsmöte i augusti blev det onödiga diskussioner om procedurfrågor och små frågor, eller frågor av ringa betydelse tog onödig tid. Detta var en

yttring av motsättningarna inom förbundet enligt styrelsens bedömning. Några kamrater sa efter detta möte: ”Vilken onödigt hård ton som användes”, ”vilken okamratlig stil på våra möten” och annat i den stilen har hörts. Vi vill svara med Lenins ord:

”Jag kan av denna anledning inte låta bli att erinra om ett samtal som jag hade på kongressen med en av delegaterna från ‘centern’. ‘Vilken tryckt stämning, som härskar på vår kongress’ beklagade han sig för mig. ‘Denna bittra kamp, denna agitation mot varandra, denna skarpa polemik, denna okamratliga inställning.’ ‘Vilken utmärkt sak vår kongress är’, svarade jag honom. ‘En öppen och fri kamp. Åsikterna har sagts ut. Schatteringarna har avtecknat sig. Grupperna har tagit form. Händerna har höjts. Ett beslut har antagits. En etapp har tillryggalagts. Framåt! Det är min musik! Detta är livet. Detta är inte ändlösa, tråkiga, intellektuella orddispyter, som slutar inte därför att folk löst frågan utan helt enkelt därför att de är för trötta för att tala ...’ Kamraten från ‘centern’ såg förvånat på mig och ryckte på axlarna. Vi talade skilda språk.” (Lenin, Valda verk, I:1 sid 540.)

Denna Lenins musik är även vår melodi. Må alla kamrater sjunga ut sin mening. Inga småborgerliga fördomar ska lägga dimridåer över våra motsättningar. Vi ska tala ut som kommunister om skiljelinjerna. Klasskampens frågor inom förbundet har tagits upp till diskussion. Klasskampen kommer att skära som en varm kniv i smör genom förbundet, låt den proletära linjen bli den dominerande! *Klasskampens* första nummer är ute!

Göteborgsavdelningens styrelse

Gruvarbetarstrejken

Förbundsstyrelsen fastlade KFML:s linje vid FS-mötet 21-22/2 och den sammanfattas i följande uttalande.

Förhandlingarna befinner sig i ett avgörande skede och FS följer med uppmärksamhet utvecklingen i Kiruna. Ett nytt läge kommer kanske inom kort att uppstå, som fordrar en ny stor mobilisering av förbundet. Gruvarbetarstrejken vid malmfälten är den största klasstriden i Sverige på 25 år. Kommunistiska förbundets handlande i denna fråga är därför av mycket stor betydelse för klasskampen och förbundets utveckling. Arbetarna har rest sig i strejkkamp mot den fackliga byråkratin, valt sina egna ledare och beslutsamt gått in för långvarig kamp för sina klassintressen. Arbetarna har nu återgått till arbetet, men avtal mellan LKAB och den av arbetarna valda strejkledningen har ännu inte slutits. *Kampen om strejkens slutresultat pågår därför fortfarande.*

Arbetarna har till yttermera visso förklarat sig beredda att återigen gå ut i strejk, om deras krav ej genomförs.

Kommunistiska förbundet stödjer helhjärtat gruvarbetarnas kamp till slutet. Huvuduppgiften för förbundet i denna strid är 1. att klagöra kampens huvudsakliga innebörd, dvs att den riktar sig mot monopolkapitalets utsugning och den reformistiska och revisionistiska fackliga byråkratin 2. att helhjärtat stödja arbetarnas berättigade krav, så att arbetarna kan få politiskt och ekonomiskt stöd för att föra kampen till slutgiltig seger 3. att ge vägledning för kampen i själva strejken.

Den svaga länken i strejkrörelsen har varit strejkledningen. Denna har dock fört fram arbetarnas krav och har därför fortfarande i huvudsak arbetarnas förtroende. Så länge strejkledningen står fast vid arbetarnas krav och i huvudsak har arbetarnas förtroende, måste förbundet stödja även strejkledningen mot arbetarnas huvudfiende, det monopolkapitalistiska LKAB och den reformistiska och revisionistiska byråkratin.

För att kunna ge vägledning åt kampen måste dock förbundet bekämpa och kritisera inte bara monopolkapitalet och den fackliga byråkratin utan också de reformistiska och revisionistiska ståndpunkter i strejkledningen, som innebär förräderi mot arbetarnas krav. Därvid är det dock

mycket viktigt *hur* denna kritik utformas, så länge striden pågår och så länge arbetarna inte desavouerat strejkledningen i dess helhet eller delar av denna. Vi utnyttjar i första hand de medlemmar, som sitter i strejkkommittén. I andra hand avdelningen i Gällivare-Malmberget. I vår för hela landet avsedda press är det däremot inte lämpligt att *direkt* kritisera strejkledningen eller delar av denna, så länge striden pågår och kommittén har arbetarnas förtroende och arbetarna inte beslutat att utesluta de kapitulationistiska elementen i kommittén. Det kan däremot vara lämpligt att i vår press under själva striden, vid sidan av kampen mot monopolkapitalet och den reformistiska och revisionistiska byråkratin, ta upp den principiella frågan om betydelsen av en riktig strejkledning, marxist-leninisternas linje i strejken, tidigare erfarenheter av reformisternas och revisionisternas svek i betydelsefulla strejker osv. När striden är slut, är det synnerligen viktigt, att i hela förbundet och i dess press sammanfatta alla erfarenheter av strejken och därvid också grundligt avslöja de kapitulationistiska och vacklande elementen i strejkledningen, så att arbetarna i kommande strejker kan utse bättre strejkledningar.

Brev från Frank Baude 9/3 -70

Gbg. 9.3.1970

Till AU, kopia till Leif J och Sven S

Kamrater.

Det beslut som förbundsstyrelsens majoritet drev igenom på vårt senaste FS-möte, blir för mej vid närmare eftertanke, och i skenet av utvecklingen i Norrbotten ett allt sämre beslut. Jag ber er därför att än en gång ta upp frågan i AU, och om möjligt punkt för punkt gå igenom min kritik och om våra synpunkter inte sammanfaller, skriftligen sammanfatta majoritetens ståndpunkt.

Att jag i en tid då förbundet står inför stora uppgifter, valet 1970, ändå vill riva upp och diskutera denna fråga ännu en gång, beror på att jag anser att den ställning som majoriteten intog vid FS-mötet, var en allt igenom revisionistisk inställning till hela frågan.

UTVECKLINGEN VID LKAB:s GRUVOR I NORRBOTTEN

Strejken i Norrbotten uppstod helt spontant och var en försvarsaktion mot försämrade löner, dåliga arbetsförhållanden och en självständig arbetsledning. Strejken blev också en kamp mot den etablerade fackliga rörelsen. Det senare gjorde att strejken fick en markerad politisk sida, som skiljde denna strejk från tidigare strejker av samma storlek som förts i vårt land.

De strejkande gruvarbetarna fick ett mycket stort stöd från arbetarklassen i hela landet. Förklaringen till detta var att gruvarbetarnas kamp betraktades som en kamp för hela arbetarklassen, mot kapitalet, och framför allt mot den centraldirigerade fackliga ledningen och LO. En bidragande orsak till uppslutningen kring gruvarbetarnas krav var den fasthet och enighet som arbetarfronten i Norrbotten visade, när de förklarade att återgång till arbetet kunde det bli tal om först när garantier för kravens genomförande var givna av LKAB:s ledning. Den demokratiska stil som arbetarna hade på sina stormöten kontrasterade klart mot de vanliga fackföreningsmötena och gjorde klart för arbetarna över hela Sverige att här var det arbetarna själva som beslutade i egna angelägenheter. Detta fick till följd att andra arbetare inte bara stödde gruvarbetarna, utan även följde deras exempel. Under den tid som gruvarbetarna strejkade arbetade socialdemokratins frenetiskt för att på olika sätt söka spräcka den eniga arbetarfronten, och för att få de strejkande tillbaka i arbete innan förhandlingar kunde tas upp med LKAB:s styrelse. Detta lyckades inte socialdemokratins direkta handlingar i gruvarbetarförbundet, och dess avdelningar på platsen, att genomföra. I den av gruvarbetarna själva valda ledningen fanns det enligt vad jag förstår två slag av folk.

1. Ärliga men lite orutinerade och omedvetna arbetare.
2. Opportunister.

Det var på de senare som socialdemokraterna stödde sig när gruvarbetarnas omröstning om återgång till arbetet eller fortsatt strejk, visade en knapp majoritet för fortsatt strejk. Socialdemokraternas linje segrade med hjälp av de vacklande och svaga i den av arbetarna valda kommittén och framför allt av Ture Rantatalos agerande. De ärliga arbetarna i kommittén anförda av Elof Luspa gjorde ett försök att följa *arbetarmajoritetens* vilja men led nederlag. Luspa och andra gjorde då det enda riktiga i det läget, de gav efter och anslöt sej till kommittén, samt förordade en ordnad reträtt tillbaka till jobbet.

Vid denna tidpunkt svängde läget i Norrbotten, två viktiga principer och krav hade då frångåtts.

1. Förhandlingsdelegationen bestod förutom de 21 av arbetarna valda representanterna av 6 ”fackligt valda”, detta formellt för att få delegationen förhandlingsduglig. Reellt innebar det att sex uppenbara kompromissmakare tagit säte och stämma som arbetarnas delegater vid förhandlingarna med LKAB.

2. Arbetarna hade efter uppmaningar från de ledande opportunisterna i 27-mannadelegationen återupptagit arbetet *innan* några garantier givits från LKAB:s sida om resultatet av strejken. Den tid som gått sedan arbetet vid gruvorna återupptagits, visar enligt min mening att de kompromissvilliga har övertaget i 27-mannadelegationen. Det finns en rad tecken som styrker denna uppfattning,

1. Inga stormöten har ägt rum. Först när arbetarna själva krävde information om vad delegationen uträttat, och vilka resultat som uppnåtts anordnades *möten i fackföreningarnas regi*.

2. Arbetarnas i demokratisk ordning beslutade och framställda krav har prutats ner av 27-mannadelegationen.

3. LO:s vice ordförande har anslutits till 27-mannadelegationen. Arbetarna var emot detta, de har redan kommit till klarhet om LO:s roll inom den svenska fackföreningsrörelsen. Endast kompromissmakarnas agerande gjorde det möjligt att inlemma LO-byråkraterna i arbetarnas förhandlingsdelegation.

”Stämningen på det av 7-800 medlemmar besökta mötet gick ett tag starkt emot Kurt Nordgrens medverkan, och det var först ett inlägg av Ture Rantatalo från 27-mannadelegationen som fick stämningen att vända.” (GP 26.2.70)

3. Arbetarna vid gruvorna är beredda att fortsätta kampen, det visar de aktioner som ägt rum efter tillbakagången till arbetet. Arbetarnas aktioner riktar sig även mot 27-mannadelegationens sätt att informera och leda kampen, om man får sätta tro till tidningarna.

”Vid anriknings- och kulsinterverken strejkade också det skift som gick på kl. 22.00. Anledningen till aktionen uppges vara dels missnöje med informationen från arbetarnas förhandlingsdelegation, dels med att de samordnade förhandlingarna ajournerats”. (GP, 24.2.70)

I stället för att blåsa under arbetarnas stridsvilja så dämpar kompromissmakarna i 27-mannadelegationen densamma.

När arbetarna vill strejka så övertalas de av delegater för delegationen att låta bli, och uppmanas i stället att återuppta jobbet.

”Ture Rantatalo, Hilding Lindström och Gruvtolvans ordförande Bruno Poromaa, hade överläggningar med de strejkande arbetarna i Kiruna. Först med de cirka 40 som strejkade i malmfrakten och därefter med de cirka 300 man i förmiddagsskiftet i matsalen.” (GP, 26.2.70)

Nöjd med den gångna utvecklingen är inte bara LKAB:s ledning som fått igång produktionen, regeringen och LO som fått bära den politiska skulden, utan även Hilding Lindström i 27-mannadelegationen.

”Strejkrörelsen i Malmfälten har under de snart tre månader som gått sedan den första gnistan tändes i Svappavaara utvecklats mot en större moderation. Det konstaterar arbetarnas talesman Hilding Lindström som varit med i första ledet ända från början när han under ett samtal med GP ser tillbaka på de gångna månadernas strejkrörelse. På de första stormötena rådde en våldsam stämning och man krävde Arne S Lundbergs och disponent Torsten Göranssons avgång. Det var som om man kunde göra vad som helst. *Det är klart att man så här efteråt lätt kan inse faran med sådana möten,* (min kursivering, FB) och det har ju också varit en av strejkkommitténs uppgifter att söka kanalisera de krafter som väcks upp så att de leder till konstruktiva resultat. I ett senare skede började de också gå ifrån de egentliga stormötena och ordnade i stället medlemsmöten, konstaterar Hilding Lindström.” (GP, 1.3.70)

KFML:s AGERANDE UNDER STREJKEN

Vi kom snabbt och bra igång med insamlingar till stöd åt de strejkande gruvarbetarna över hela linjen där vi ha. avdelningar. De flesta avdelningar spred också flygblad som manade till ekonomiskt stöd åt de strejkande. Flygblad som avslöjade socialdemokratins roll samt LO:s klassarbete spreds också i ganska stora upplagor. Även frågan om statens roll som ägare till företag och statens roll som verktyg åt den härskande klassen togs upp och spreds i flygbladsform. Demonstrationer och möten ägde rum med våra avdelningar som arrangörer på en del platser. Så länge arbetarna i Norrbotten strejkade anslöt jag mej till den linje förbundet förde. Vi försökte då att propagera för stöd åt gruvarbetarna, avslöja sossarnas roll i politiskt, ideologiskt och teoretiskt avseende, samtidigt som vi förklarade att *strejken var enda medlet* att under kapitalismen tilltvinga sig högre löner, drägligare arbetsförhållanden etc. Men att arbetarklassen för att skapa varaktiga resultat av sin kamp måste inrikta denna på att kämpa för socialismen. Nödvändigheten av ett parti propagerades i anslutning till detta. Denna linje var helt riktig ty i det läget såg vi till att vår verksamhets deluppgifter inte upphöjdes till ett mål i sig självt, utan stödet till gruvarbetarna placerades naturligt in i sitt politiska sammanhang. Och i den målsättningen som vi själva ställt oss som en förstahandsuppgift. Bildandet av ett revolutionärt kommunistiskt parti.

Efter det arbetarna gått tillbaka till jobbet anser jag att artikeln i Gnistan nr 2/70 av signaturen Pekka, på ett riktigt sätt uttrycker den linje som förbundet skulle ha gjort till sin, efter det att kapitulanterna fått majoritet i 27-mannadelegationen. Att jag inte är ensam om den uppfattningen, blev jag i går den 8/3 förvissad om, då jag i två kamraters närvaro samtalande med Elof Luspa, och han helt anslöt sig till Gnistans linje och underströk att vi, enligt honom, hade en riktig uppfattning i fråga om frontens sabotörer.

En rakt igenom opportunistisk uppfattning anser jag att FS-mötets majoritet hade i dagen när mötet beslutade att skrivelser och avslöjanden liknande dem i Gnistan nr 2/70 inte längre fick förekomma. Däremot skulle enligt FS-majoriteten våra kamrater i Norrbotten kunna göra avslöjanden liknande dem i Gnistan nr 2/70.

Enligt FS skulle ett politiskt ställningstagande vara riktigt i Kiruna och Malmberget, men inte i Stockholm, Göteborg och Hälsingborg.

Jag vill också kritisera stockholmsdemonstrationen och AU:s brist på agerande vid densamma.

Läget: en vecka *efter* det att arbetarna gått tillbaka till jobbet anordnade våra kamrater i Stockholm en demonstration för gruvarbetarna, tillsammans med Clarté och en rad andra organisationer, de flesta av borgerlig eller småborgerlig karaktär, under parollerna KAMPEN FORTSÄTTER-KRAVEN STÅR FAST.

1. För det första anser jag det helt felaktigt att i ett läge där kampen tagit en ny karaktär, hålla fast vid gamla paroller. ”Kraven står fast” var en helt felaktig paroll. Vilka krav talas det om? Som jag tidigare påtalat så hade de två viktigaste principiella kraven givits upp. Kraven på att arbetarnas egna ombud ensamma skulle förhandla och att fackföreningen skulle hållas utanför, samt kraven på garantier innan jobbet togs upp igen. I stället för att påtala detta, drog våra kamrater i Stockholm en slöja över vad som händer i Norrbotten.

”Kampen fortsätter”. Även denna paroll var felaktig. Den del av kampen som fördes av *arbetarnas massor* under strejken var avbruten, i stället fördes det måhända en kamp mellan de ärliga arbetarna i kommittén och kompromissmakarna, men det kunde kamraterna i Stockholm inte veta i dåvarande läge. Kampen, dvs strejken hade lagts ned, detta var fakta. Att då fortsätta med den över en vecka gamla parollen anser jag helt felaktigt och som ett uttryck för svanspolitik åt kompromissmakarna i 27-mannadelegationen.

2. Med den nya vändning som läget i Norrbotten tagit då demonstrationen ägde rum, anser jag det felaktigt att tillsammans med småborgerliga organisationer försöka bilda någon form av enhetsfront för stöd åt gruvarbetarna. Detta är ett uttryck för mekanisk överföring av den anti-imperialistiska rörelsens erfarenheter, på klasskampen i vårt land. I stället borde AU i det läget föreslagit att någon av förbundets ledande kamrater talat på en demonstration anordnad av KFML, och där framlagt en marxist-leninistisk syn på det *nya* läget i gruvstrejken. Där huvudlinjen enligt min mening borde vara att slå fast ATT GRUVARBETARNA INTE KAN VINNA NÅGOT PÅ FÖRHANDLINGAR SOM DE INTE VUNNIT I DEN DIREKTA STREJKEN. Vi borde också slå fast de misstag som gjorts, vilka redovisades bra i Pekkas artikel, Gnistan 2/70. Sympatiststrejk, tiden strax före jul. En veckas längre strejk, och malm-lagren i Narvik hade varit tömda.

Nu gjorde vi ingetdera, och det var inte någon marxist-leninistisk arbetsstil. Att teoretiskt försöka motivera vårt arbete med en liknelse från Pariskommunen, som gjordes på FS-mötet, anser jag vara helt uppåt väggarna, det var som Mao säger, att helt mekaniskt överföra erfarenheter från utlandet till det egna landet. Mer passande anser jag det vara att citera Lenin och lära av honom i denna fråga, därför att han behandlar här frågan principiellt och allmän-giltigt.

”Socialdemokratin är arbetarrörelsens sammansmältning med socialismen, dess uppgift är inte att passivt tjäna arbetarrörelsen på varje enskilt stadium, utan att representera den samlade rörelsens intressen, att visa denna rörelse dess slutmål och dess politiska uppgifter, att *värna dess politiska och ideologiska självständighet*. (Min kurs. FB). Lösryckt från socialdemokratin förlorar arbetarrörelsen sin kraft och urartar oundvikligen i borgerlig riktning; om arbetarrörelsen endast för ekonomisk kamp, tappar den sin politiska självständighet, blir ett svansbihang åt andra partier och begår förräderi mot det stora budet: arbetarnas frigörelse måste vara dess eget verk.” (Lenin, Samlade skrifter i urval, bd 3 s 18)

FÖRSÖK TILL SAMMANFATTNING OCH PRECISERING AV MIN STÅNDPUNKT

Jag ber er i AU att än en gång ta upp frågan om vårt agerande i gruvstrejken, och jag anser att följande linje bör slås fast:

1. Vi måste utåt erkänna att det finns två linjer i 27-mannadelegationen och att vi stödjer de ärliga arbetarna med Elof Luspa i spetsen, mot kompromissmakarna med Rantatalo och Nordgren i ledningen.
2. Vi måste avslöja de eftergifter som kompromissmakarna drivit igenom och offentliggöra de reservationer som de ärliga lämnat.
3. Vi måste gång efter gång hamra in att gruvarbetarna inte kan vinna något på förhandlingar som de inte vunnit i strejken.

4. Vi måste föra ut misstagen under strejken till offentlighet för att lära av begångna misstag.
5. Vi måste snarast upphäva censurbeslutet för Gnistan i denna fråga.
6. Förklara vårt absoluta stöd åt gruvarbetarna när de kämpar för sina krav, och i allt vårt arbete lita till massorna.

Detta är enligt min mening de saker vi först har att genomföra för att i någon mån kunna ge ledning åt kampen. Mot detta invänder kanske någon ”inte kan vi med våra resurser ge ledning åt gruvarbetarnas kamp”. Då svarar jag, ju färre vi är ju viktigare är det att vi ihärdigt och metodiskt propagerar och ger kampen en politisk och ideologisk ledning. Detta är ingen omöjlighet för oss, betänk bara den löneagitation som vi bedrev vid den senaste avtalsrörelsen och vad resultat den har haft. Utan att yvas tror jag att tusentals medvetna arbetare runt om i landet med största intresse följer den ledning vi ger. Slutligen vill jag bara konstatera: det är naturligt att vi i början av det uppvaknande som arbetarklassen nu har i vårt land, begår misstag, när vi går ut för att delta i den kamp som arbetarna spontant börjar föra. De misstag som vi gör, kastar ingen skugga över vårt förbund. Vad som är viktigt är hur vi förhåller oss till våra misstag, erkänner vi dem och drar de rätta slutsatserna av dem, så kan vi vända dem till en styrka för vår fortsatta politik och vår framtida linje.

Kamrathälsningar Frank Baude

Brev från KFML:s AU (gnm Gunnar Bylin)

Stockholm 13/3-70

Kamrat i förbundsstyrelsen, när detta skrives befinner sig kampen som förs av arbetarna vid LKAB:s gruvor i Kiruna, Svappavaara och Malmberget åter i ett viktigt och avgörande skede. Arbetsutskottet har, ledda av beslut vid FS-mötet den 21-22 februari, arbetat på att förbättra KFML:s arbete i Kiruna och Malmberget och ge bättre vägledning till den kamrat som sitter i strejkkommittén. Den 7-8 mars genomfördes ett möte i Malmberget där kamrat Lars Lindgren från Umeåavdelningen på AU:s uppdrag redogjorde för förbundets linje i diskussioner med bl a kamrat Sven Strömberg, Östen Ölund (medlem i strejkkommittén) och Lars Nilsson (arbetsgruppen i Kiruna). På mötet fattades beslut som syftade till att ena vänstern inom strejkkommittén och konkreta linjer för det fortsatta arbetet utarbetades. Kontakterna mellan avdelningen i Malmberget, arbetsgruppen i Kiruna och vår medlem i strejkkommittén har efter detta möte påtagligt förbättrats. Vidare har AU i samarbete med Clartéförbundets arbetsutskott formulerat texten till en tryckt väggtidning, som nu är under spridning. Från flera avdelningar rapporteras att insamlingsresultatet blivit mycket gott när de kamrater som samlat riktigt tillämpat linjen och ropat ”Kraven står fast! Kampen fortsätter. Öka stödet till gruvarbetarna!” Senast från Umeåavdelningen rapporteras hur det lett till att många kommit fram och givit i bössorna. Flera hade frågat om det var strejk nu igen, varvid kamraterna förklarat att det var det inte men kampen var inte avgjord och det gällde att trygga gruvarbetarna om nödvändigt kan gå ut en gång till. Det argumentet hade gått hem och många lämnat bidrag.

AU har följt den linje som lades fast vid förbundsstyrelsens sammanträde och vi anser att utvecklingen sedan dess bekräftat att den är riktig.

AU har dock fått brev från kamraterna Frank Baude, Nils Holmberg och Leif Roland Jönsson i vilka de uppmanat AU att ompröva linjen. Kamrat Sven Strömberg har även i telefonsamtal uppgivit att han delar den politiska linje i gruvarbetarnas kamp som framfördes av minoriteten vid FS-mötet.

Kamrat Frank Baude hävdar i ett brev daterat den 9 mars att förbundets nuvarande linje ”är en alltigenom revisionistisk inställning till hela frågan” och uppmanar AU att än en gång ta upp frågan i AU och skriftligen sammanfatta majoritetens ståndpunkt. Kamrat Nils Holmberg, har dels i telefonsamtal och dels i ett brev till kamrat Bo Gustavsson daterat den 8 mars hävdatt att

förbundets linje är revisionistisk och krävt att den ska ändras. I ett brev av den 9 mars meddelade kamrat Leif Roland Jönsson att han vid möten i avdelningarna i Hälsingborg och Lund refererat såväl majoritetens som minoritetens inom förbundsstyrelsens uppfattningar och dessa avdelningar hade enhälligt anslutit sig till minoritetens uppfattning och uppmanade majoriteten att snarast ompröva sitt beslut.

Med anledning av detta håller AU nu på att granska den inkomna kritiken och formulera AU:s syn på denna samt skriftligt utveckla den linje som fastlades av FS den 21-22 februari genom majoritetsbeslut. AU kommer därefter i slutet av nästa vecka att sända ett brev till alla FS-medlemmar innehållande AU:s skrivelse samt breven från de kamrater som kritiserat linjen. FS' medlemmar kommer då åter att kunna ta ställning till om den nu förda linjen är riktig.

Vi vill erinra om att den av FS beslutade linjen är förbundets linje och ska genomföras med kraft. Det förhållandet att beslutet inte är enhälligt får inte rucka på detta utan den demokratiska centralismens principer måste strikt tillämpas. FS har inte heller beslutat att föra ut frågan om vad majoriteten resp. minoriteten inom FS anser till förbundets medlemmar för att de nu ska ta ställning till detta. Detta ska göras planmässigt när FS så beslutar. I annat fall kommer förbundets arbete med de andra kampuppgifterna – Röd Front och valet – att hindras.

Kamratliga hälsningar AU

Gnm Gunnar Bylin

Brev från styrelsen i KFML:s Umeå-avdelning

Kamraterna:
Gunnar Bylin
Kurt Lundgren
Bosse Gustafsson
Sköld Peter Matthis
Sigyn Meder
Frank Baude

Till KFML:s AU

Umeåstyrelsen har tagit del av den kritik mot FS-majoritetens linje i gruvstrejken, som tydligt förts ut på flera platser i förbundet. (Bl a Göteborg, Gällivare) Kritiken har kommit till vår kännedom genom att kamrater från Umeå, dels från styrelsen men även från avd. varit i direkt kontakt med kamrater i Gällivare- Malmberget och bl a diskuterat frågorna på ett medlemsmöte i Gällivare. Vi har även tagit del av den kritik som Gnistan-redaktionen framfört i brev till FS.

Utifrån dessa rapporter har styrelsen i Umeå diskuterat frågorna på styrelsemöte den 30.3 och vi vill utifrån dessa diskussioner framföra våra synpunkter samt ställa några frågor.

Vi anser att frågan är av sådan vikt att vi så fort som möjligt måste ta upp diskussionen i avd. Syftet med detta brev är alltså att inhämta AU:s synpunkter så att vi kan framföra dessa på ett medlemsmöte som vi preliminärt har fastställt till fredagen den 10.3 (4?) Fastän vi på detta medlemsmöte inte i grunden kan utreda alla frågor, så anser vi det på hög tid att de förs ut till medlemmarna.

Till frågan om motsättningen om den politiska linjen i gruvstrejken.

Kritiken som framförts mot FS-majoritetens linje bygger på en hel del fakta och analys av dessa. Vi anser det ännu för tidigt att ta klar ställning till kritiken, men vi vill starkt betona att vi anser kritiken ha sådan vikt att den borde förts ut i förbundet med det snaraste för känne-

dom och diskussion. Att så inte gjorts måste tyda på att FS-majoriteten och AU anser att kritiken i grunden felaktig, antingen pga att fakta är felaktiga eller pga att kritikernas analys är felaktig. Inget av dessa alternativ motiverar dock enligt vår mening att kritiken och motsättningarna döljs. Förbundets medlemmar är kapabla att genom studier och diskussion skilja mellan en felaktig och en riktig linje.

AU och FS-maj. bör genom att lägga fram sin linje och bemöta kritikernas linje ge förbundets medlemmar möjlighet att inta en riktig ståndpunkt, *grundad på medvetenhet*.

Vilka rapporter och undersökningar bygger FS-maj:s linje på? Är uppgiften om att otillräckliga rapporter inkommit från Gällivare riktig? Kamraterna i Gällivare påstår motsatsen.

En minoritet inom FS har reserverat sig mot FS-maj:s linje. Utifrån det borde FS-maj. ha förstått att det även ute i avd. fanns kritik och oklarheter om linjen. (I Umeå t ex riktades kritik mot FS:s linje.)

Anser inte AU att detta borde ha motiverat att frågan skulle ha förts ut och diskuterats i förbundet, dels för att skapa verklig enhet grundad på medvetande och dels för att garantera sig om att förbundet skulle föra en riktig linje?

Till frågan om hur man gått tillväga från AU:s sida när man drivit igenom FS:s linje.

Avd. i Gällivare-Malmberget är förbundets organisation i Malmfälten och de kamrater som är med i den, torde vara de som säkrast kan bedöma strejkläget. (Avd. hade t o m en medlem i strejkkommittén) Vi anser att allvarliga fel har begåtts i regionsledningen och AU:s arbete på att driva igenom FS:s linje. I huvudsak har dessa felaktigheter bestått i att AU använt regionsansvarige och i viss mån även umeåstyrelsen för att driva igenom FS-linjen. Detta trots att den enda i umeåstyrelsen som kände till motsättningarnas allvar och omfattning var regionsansvarige LL, medan övriga styrelsemedlemmar var helt förda bakom ljuset.

När umeåstyrelsen den 1.3 tillsammans med kamrat Gunnar Bylin hade möte, doldes helt att det skulle finnas motsättningar i fråga om linjen inom FS, samt vad kritiken mot FS-linjen grundade sig på. När kamrat Bylin därför förde fram FS-linjen saknade vi helt underlag för att bedöma och värdera den. Gällivare-avd:s och i synnerhet Sven S:s agerande, blev därför helt obegripligt för oss. Anser AU att detta var ett riktigt handlande och att det skapade förutsättningar för att de från Umeå utsända kamraterna på ett kamratligt sätt skulle kunna samarbeta med Malmfältsavdelningarna?

Vid diskussioner i telefon med kamrater i AU framkom också att man förstod att det fanns dåliga förutsättningar för samarbete med Malmfältsavdelningarna. Därför fälldes yttranden som ”om Gällivareavd. står i vägen för genomförandet av FS-linjen får vi väl gå förbi dem.” (Kurt L.)

Vid diskussion mellan Staffan J och Kurt L om hur umeåkamraterna arbetade i Gällivare, nämnde Kurt L att umeåkamraterna hade diskuterat hur man skulle samarbeta med kamraterna i Gällivare och att det fanns skilda uppfattningar i denna fråga. Han frågade i samband med detta om de kamrater som ansåg att Gällivare-kamraterna skulle ha initiativet hade ”några ultra-demokratiska tendenser”. (Dessa två kamrater är – vilket kamrat Kurt L måste ha vetat – medlemmar i umeåstyrelsen.) Detta handlingssätt tycker vi är mycket dålig arbetsstil och orsakar bara splittring och misstänksamhet.

På vilket sätt kan umeåkamraternas inställning karaktäriseras som ultrademokratiskt?

Vidare framställdes Gällivareavd. vid olika tillfällen mer eller mindre som öppet som de som hindrade utvecklingen av ett riktigt arbete, att de saknade förtroende för massorna samt att de hade dålig kontakt med massorna. Detta bristande förtroende för förbundsmedlemmar tog sig

bl a uttryck i att AU förhörde sig om läget och diskuterade linjen med icke-medlemmar, som dessutom klart har visat att de är mer eller mindre opålitliga. (Harry I, Elof L m fl)

Hur motiverar AU detta handlande?

Vi anser att AU:s handlande i fråga om att driva igenom FS-linjen och sättet att behandla motsättningarna ytterligare skärpt dessa, skapat oreda och förvirring inte bara i Malmfälten, utan även i förhållandet mellan Umeå- och Gällivarekamrater. Detta kommer att försvåra regionsarbetet och skapa problem för umeåavd.

Text:

1. Frågan om bojkotten av röstningen. Allt tyder på att den felaktiga parollen aldrig skulle ha kommit upp om Malmfältsavdelningarna fått handla utifrån sin utstakade linje.
2. Genom att umeåstyrelsen (utom regions-ansvarige) inte vetat om motsättningarna medan däremot kamrater i Malmfälten gjort detta, har det lett till att vi vid diskussioner blankt förnekat förekomsten av motsättningar inom förbundet och därigenom har kamrater i Malmfälten uppfattat umeåstyrelsens agerande som falskt.
3. Vidare: hur ska vi agera exempelvis i våra Gnistan-diskussioner om vi inte får föra ut motsättningarna? Hur ska vi kunna ta upp gruvstrejken på ett riktigt sätt i Röd Front om inte dessa diskussioner retts ut? Hur ska vi agera i förhållande till kamrater från andra avdelningar etc?

Till frågan om att lösa motsättningarna inom förbundet.

Kamrat Gunnar B omtalade i telefon den 30.3 hur man från AU:s sida tänker sig lösa motsättningarna inom förbundet. Enligt honom var AU:s linje att genomföra tre steg:

1. FS för som helhet ut linjen från FS-mötet. Motsättningarna förs inte ut till avdelningarna.
2. AU sammanfattar motsättningarna och skiljelinjen klagörs ordentligt. Därefter tar FS ställning till denna sammanfattning och försöker uppnå enhet i bedömningen.
3. Om FS kommer fram till enhet förs linjen ut. Om FS inte uppnår enhet förs motsättningarna ut i förbundet till diskussion.

Umeåstyrelsen har diskuterat de synpunkter kamrat Gunnar B hade och som enligt honom är AU:s och även hela FS:s uppfattning.

Med hänsyn till hur allvarliga motsättningarna är anser vi att:

1. Det var felaktigt från början att hålla motsättningarna inom FS hemligt. Talet om tidsbrist (samtalet med Gunnar B den 30.3) kan inte motivera att inte motsättningarna förts ut. Eftersom motsättningen om den politiska linjen är allvarlig borde de avvikande åsikterna ha lagts fram för att diskuteras av medlemmarna. På så sätt skulle verklig enhet grundad på medvetande ha uppnåtts och en felaktig linje snabbt kunnat korrigeras. Att motsättningarna skulle förts ut till diskussion hade naturligtvis inte förhindrat att förbundet utåt handlat enligt FS-linjen.

Anser AU att det är riktigt, att förbundet arbetar efter en linje som kan vara felaktig i syfte att "få något gjort"?

Skadar det inte förbundet mera om en felaktig linje förs, än om vi agerar mindre snabbt, men med en riktig och enig linje?

Hur stämmer förfaringssättet med förbundets stadgar där det slås fast att "framförda meningar tillåts nå medlemmarna"?

2. Det är felaktigt att ställa frågan som kamrat Gunnar B då han sade att det inte är någon brådskande fråga, och att vi har så mycket annat som är viktigare att göra just nu. Tvärtom anser vi att arbetet med att börja lösa de här motsättningarna kommer att ha stor betydelse för att vi framgångsrikt ska kunna klara av alla andra uppgifter.

Vi bedömer det så att förtroendet för förbundets ledning skulle minska om vi inte förde ut motsättningarna på ett systematiskt sätt. (vi kan inte lägga munkavel på våra medlemmar) Om detta inte görs kom mer entusiasmen inför Röd Front och andra uppgifter att sjunka och otaliga problem att uppstå. Detsamma torde förhållandet vara på många platser där man antingen fått veta om 'motsättningarna eller självständigt kommit fram till att FS-linjen är felaktigt. Allt detta hemlighetsmakeri skapar endast misstänksamhet och får negativa följder.

T ex har Malmfältsavdelningarnas förtroende för regionsledningen helt försvunnit.

Vidare: Om motsättningarna inte börjar diskuteras finns det stor risk för att de kommer att skärpas ytterligare och därmed försvåras möjligheterna till att lösa dem på ett kamratligt sätt. Därför anser vi att motsättningarna med det snaraste skall föras ut till diskussion inom förbundet.

Naturligtvis kan vi inte räkna med att *lösa* dem på en gång, men det viktiga är nu att diskussionerna påbörjas så fort som möjligt i förbundet. Att endast diskutera motsättningarna i de avdelningar där man har en viss kännedom om dem kan inte leda till annat än fortsatt förvirring och oklarhet.

Enligt vår uppfattning är det alltså nödvändigt att föra ut information om de två linjerna till avdelningen. Detta bör göras med det snaraste och vi har därför preliminärt lagt in ett medlemsmöte den 10.4.

På detta möte är den viktigaste uppgiften att lägga fram fakta om kritiken och de två linjernas motivering. Vi kommer även att föra fram vår kritik mot att inte motsättningarna förts ut till diskussion och AU:s svar på denna kritik.

Därför anser vi det ytterst viktigt att AU lägger fram sin ståndpunkt främst vad gäller frågan om varför motsättningarna hållits hemliga.

De övriga frågorna inser vi att det inte går att svara på i en handvändning och vi kommer inte heller att ta upp dem på medlemsmöte innan vi fått AU:s förklaringar.

Medlemsmötet är preliminärt fastslaget till den 10.4 och vi emotser svar innan dess.

Vi föreslår att även kamrat Sven S får en kopia av detta brev.

Kamratliga Hälsningar

KFML:s Umeå-avdelning/styrelsen.

*

Arbetsutskottets* brev till förbundsstyrelsens medlemmar om LKAB-strejken.

Stockholm 9/4-70

Kamrat i Förbundsstyrelsen!†

* Här och i det följande används uttrycket "arbetsutskottet". Eftersom Frank har en annan mening i frågan är det inte hela arbetsutskottet, utan det s. k. "lilla arbetsutskottet" med representanter från Stockholm och Uppsala som avses. Detta torde vara väl bekant för kamraterna i förbundsstyrelsen varför vi för enkelhetens skull skriver "arbetsutskottet"

Som tidigare meddelades i brev av den 13/3 har AU fått brev från Frank daterat den 9/3 1970 i vilket han uppmanade AU att åter pröva linjen för gruvarbetarstrejken. Anledningen var att Frank ansåg att, den ställning som majoriteten intog vid FS-mötet, var en allt igenom revisionistisk inställning till hela frågan”. Franks brev bifogas i avskrift. Leif Roland meddelade i ett brev av den 9/3 att han refererat minoritetens resp. majoritetens uppfattningar inför Hälsingborgs- och Lundaavdelningarna och att de uppmanade majoriteten att ompröva sitt beslut. Leif Rolands brev bifogas i avskrift.

Nisse meddelade i ett brev av den 18/3 1970 att han anslöt sig till Franks uppfattning om parollerna ”Kraven står fast” och ”Kampen fortsätter” och uppmanade till en kamratlig diskussion i vilken vi ska ”söka att grundligt analysera och korrigera de fel vi begått samt lära av dem”. Nisses brev bifogas även i avskrift.

Vidare fick AU den 23/3 ett brev från Edvin i vilket han anmärker på att linjen i gruvarbetarstrejken avgjordes med majoritetsbeslut vid FS-mötet den 21-22/2 och han menar att FS därvid var influerad av revisionistiskt tänkande, Edvin protesterar även mot att AU sände kamrater från Umeåavdelningen för att hjälpa avdelningen i Gällivare-Malmberget och han anser att det var att ställa avdelningen i Gällivare-Malmberget under förmyndarskap. Edvins brev bifogas även.

För att diskutera ut motsättningarna med Edvin, Sven och avdelningen anser AU det vara lämpligt att ordna ett möte i Malmberget där strejkens förlopp och KFML:s linje behandlas. Till grund för detta möte borde då även föreligga en skriftlig sammanställning från avd. om hur strejken utvecklade sig.

Eftersom det är synnerligen viktigt att dra de rätt lärdomarna av gruvarbetarnas strejk inför kommande drabbningar och därtill lika viktigt att vi på ett korrekt sätt löser motsättningarna inom FS så har AU noga studerat de kritiska argument som framförts. Vi vill med detta brev ge en rätt utförlig framställning av AU:s syn på kritiken. Anmärkas bör att vi ännu inte har någon sammanfattande rapport från avdelningen i Malmberget om strejkens utveckling och avd:s agerande, varför en del sakuppgifter kanske måste tillfogas eller korrigeras senare.

De nuvarande motsättningarna inom FS är en bra sak

För första gången på länge finns nu en relativt djupgående meningsmotsättning inom FS. Vid FS-mötet den 21-22/2 nåddes inte enighet om KFML:s linje för gruvarbetarnas kamp och politiken fastlades genom majoritetsbeslut. Sedan dess har en hel del inlägg gjorts på telefon och i brev. Ibland har stämningen och tonen varit nog så irriterad. *Det första vi därför måste göra är att slå fast att de nuvarande meningsmotsättningarna inom FS är en bra sak.*

Vid FS-mötet konstaterades att den svenska arbetarklassens kamp nu kommit in i ett nytt skede där arbetarklassen själv i massomfattning går till storms mot kapitalister och LO-byråkrater. Detta kommer med nödvändighet att ställa KFML inför nya och stora problem när förbundet i växande omfattning ska utöva partiets roll och lära sig leda de kommande klasstriderna. Med nödvändighet leder detta även till att olika uppfattningar om hur KFML ska verka uppkommer inom förbundet inklusive dess FS. Synnerligen konstigt vore det annars. Detta är bra och det är de diskussioner och den ideologiska kamp som förs inom KFML som driver förbundet framåt. Det finns därför ingen anledning till oro eller irritation över att FS idag inte är enig i denna fråga.

Motsättningen måste lösas på ett korrekt sätt

Motsättningarna inom FS är bra men det förutsätter att vi anstränger oss för att lösa dem på ett riktigt sätt.

Metoden för att lösa motsättningar inom partiet har utvecklats längst i KKP och sammanfattats av Mao Tsetung. Vi bör även lösa motsättningarna beträffande linjen för LKAB-arbetarnas kamp enligt formeln ”enhet-kritik-enhet”.

”Innebörden av den är att vi utgår från en önskan om enhet och löser motsättningarna genom kritik eller kamp så att vi uppnår ny enhet på ny grundval. Vår erfarenhet visar att detta är den riktiga metoden, att lösa motsättningar inom folket.” (Om det rätta sättet att lösa motsättningar inom folket, Skrifter i urval s. 401)

Vi i FS har varit eniga om att KFML:s politik måste syfta till seger för gruvarbetarna i deras kamp mot LKAB, LO-byråkraterna och de reformistiskt och revisionistiskt influerade ledare som på olika sätt söker leda gruvarbetarnas kamp till nederlag. Vidare måste vi hålla fast vid enighet i andra viktiga frågor som Röd Front. valet osv och samtidigt arbeta för att lösa dessa frågor som vi diskuterar oss till enighet i denna fråga. Denna enighet måste vara utgångspunkten när vi ska lösa frågan om hur KFML:s politik bäst bort ut formas för att tjäna gruvarbetarna och den svenska arbetarklassens sak.

När det gäller de aktuella motsättningarna om gruvarbetarstrejken är vi inom AU övertygade om att det rör sig om motsättningar inom folket. Även om kamrater inom FS tillvitat oss en revisionistiskt uppfattning tror vi inte att de menar att vi skulle vara revisionister. Vi tror att vi lugnt kan slå fast att det rör sig om motsättningar inom folket och då ska vi anstränga oss för att skilja på vad som är rätt och vad som är fel genom saklig och kamratlig diskussion. Som Mao klargjort är detta lösningen när det gäller motsättningar inom folket medan vid motsättningar mellan folket och folkets fiender, mellan marxist-leninister och revisionister, är frågan att dra en skiljelinje och visa att motståndaren till sitt väsen är fiendlig och aldrig kan bli annat. Vägen till att lösa motsättningarna inom FS går därför över en saklig och kamratlig diskussion. Såväl majoriteten som minoriteten måste ge sakskalet för sin linje så att den andra sidan har möjlighet att sätta sig in i vad de anser. Förutsatt att alla medlemmar i FS besjålas av denna inställning kommer säkert de nu existerande meningsmotsättningarna att lösas i marxist-leninistisk anda och KFML kommer att stärkas av debatterna.

KFML:s politik försatt söka leda gruvarbetarnas kamp till seger. Grunden är en korrekt inställning till massornas kamp och KFML:s ansvar att ge ledning.

Det är sant att KFML idag är en relativt liten organisation och av denna anledning har begränsade möjligheter att utöva direkt ledning för stora klasstrider. Detta kan påverka förbundets *möjligheter* och *hur* KFML ska söka leda kampen men får inte påverka vår inställning till kampen och ledningen.

KFML måste kasta sig rätt in i massrörelsen, aktivt ta del i massornas kamp, glädja sig åt massornas framgångar, anstränga sig för att kunna vända motgångar i nya segrar och hela tiden propagera förbundets linje för hur kampen bör föras för att seger ska nås. Politiskt ledning innebär framför allt att ställa de helt konkreta kampparollerna för just den fas som kampen genomlöper, att elda massorna för att som en man kämpa för dessa parollers förverkligande och att kritisera och bekämpa fiendes motaktioner.

AU kritiserades på FS-mötet för att inte tillräckligt energiskt ha sökt sända en kamrat till Norrbotten för att bistå avd. och rapportera till AU eller att på annat sätt skaffat noggrann information om läget. AU anser denna kritik befogad och bristerna bottnade i framför allt att vi inte var fullt medvetna om vikten av att söka ge ledning i alla strider och anstränga sig till det yttersta för detta.

Denna brist speglar sig även i FS uttalande om strejken för frågan om KFML:s plikt att ge ledning för själva strejken sätts som tredje punkt. Nu innehåller visserligen den första punkten

mycket av det väsentligaste för frågan om ledningen nämligen angivandet av huvudfienden, men det får inte skymma att frågan om ledningen borde ha satts som första punkt.

Konkret har detta fel framför allt yttrat sig i att AU inte tillräckligt energiskt sökte sända en kamrat till Norrbotten. Däremot satte AU inte, vilket Leif Roland senare menat, insamlingsarbetet över KFML:s uppgift att propagera den korrekta linjen för gruvarbetarnas kamp i flygblad, på möten osv. I såväl ”Meddelande till avd. styrelserna 7/69” (24.12.69) som ”Meddelande 1/70” (17.1.70) framhölls att förbundets viktigaste uppgift var att propagera för kamp mot LKAB och LO-byråkratin och mobilisera stöd för gruvarbetarnas krav.

AU anser att avsaknaden av väsentliga fakta om läget i malmfälten var en mycket viktig orsak till att diskussionerna på FS-mötet blev så allmänna, till att motsättningarna inom FS en lång tid varit så allmänt och oskarpt ställda och till KFML:s bristande förmåga att inte föra bara en riktig allmän linje utan även konkret vägleda kampen under dess senare faser.. Kort sagt, det var ett allvarligt fel och AU får som FS' verkställande organ ta det direkta ansvaret för detta.

KFML:s FS måste vara en kollektiv arbetande och ansvarig ledning

Det har under senare tid ibland märkts en tendens hos vissa kamrater i FS att förvänta sig att alla initiativ ska tas från AU, att det självklara är att AU kontinuerligt informerar övriga medlemmar i FS och det är anmärkningsvärt om de senare måste ringa upp AU för att informera sig. Det är riktigt att AU ska samordna och leda FS arbete och därför är det naturligt att AU bör ta de nödvändiga politiska initiativen, håller FS informerat osv. Men för detta fordras även att AU får hjälp från övriga medlemmar i FS, att de även utan uppmaning ringer och lämnar upplysningar eller informerar sig, stöter på om saker som inte blivit utförda, meddelar att de nu har tid för mera arbetsuppgifter osv.

Detta är viktigt att poängtera idag när AU pga förbundets expansion och ökade arbetsuppgifter är hårt arbetsbelastat och fordrar all hjälp från övriga FS-ledamöter. Under den tid strejken pågick var den hjälpen inte alltför stor.

Information om läget i Norrbotten hämtade AU framför allt genom att själv ringa upp Edvin vid olika tillfällen. Sven hade ännu drygt två veckor efter strejkens början inte hört av sig till AU varför AU i ett brev den 28/12-69 uppmanade honom att sända regelbundna rapporter. Vissa rapporten kom sedan men det var faktiskt inte förrän kamrat Lasse Lindgren från umeåavd. rapporterade 9 mars som AU fick fakta om styrkeförhållandet i strejkkommittén. Utkristalliseringen av vänster och höger inom kommittén hade ändå börjat i mitten av januari. Det förhållandet att Sven var frånvarande vid FS-mötet och inte heller hade sänt någon rapport till mötet var även saker som försvårade frågans lösning.

Som ett annat exempel kan nämnas att Franks förslag om att AU skulle haft en representant som talat vid Stockholmsdemonstrationen 8/2-70 och framlagt en viss syn på strejken fick AU höra om först vid FS-mötet den 21-22/2.

Vi inom AU vill inte med detta skjuta kritiken åt sidan, inte alls, utan bara understryka att FS är förbundets kollektiva ledning där alla medlemmars självständiga verksamhet är nödvändig för att AU ska kunna fungera väl. En enig uppfattning om detta förhållande mellan AU och övriga FS tror vi är nödvändig om vi ska få en öppen, frisk och kamratlig diskussion om de framgångar, fel och brister som KFML gjort under strejken.

Strejkkampens första fas.

När det gäller kampens första del, från strejkens utbrott i början av december till återgången till arbetet den 4 februari råder så vitt vi vet inga delade meningar.

KFML kom snabbt igång med flygbladsspridning och insamlingar. Linjen angavs i ett meddelande till avd.styrelserna den 24/12, i vilket angavs att kampen ska riktas mot LKAB och LO-byråkratin samt att endast arbetarklassens egen kamp och inbördes solidaritet kunde ge seger.

Detta upprepades i nästa meddelande till avd.styrelserna den 17/1. I detta fästes uppmärksamheten speciellt på SAP:s och LO:s agerande och ett flygblad bifogades som exempel på hur angreppen skulle riktas. Det rådde ingen tvekan om att förbundet redan från början skulle kasta sig med full kraft in i kampen för gruvarbetarnas seger, och detta angavs klart i direktiven.

Huvudfienden LKAB och LO-byråkratin angreps såväl i Gnistan 1/70, där rubriken på första sidan löd: 'Varför skrämmer gruvstrejken både kapitalister och LO?', som i lokala flygblad. Det var frisk kampanj och insamlingarna genomfördes energiskt i de flesta avd. *I riksskala gav KFML god vägledning för kampen och bidrog till att trygga de strejkandes ekonomiska grund.*

En ordentlig värdering av avd:s arbete i malmfälten får anstå till senare. Klart är dock att avd. utgav två eller tre flygblad och ökade Gnistanförsäljningen. På den negativa sidan får antecknas mötet om Stalin samt att förbindelserna mellan AU och Sven och genom honom med Östen Ölund var bristfälliga. Det innebar under den första fasen att förbundsledningen inte var informerad om den vacklan som från mitten av januari präglade en stor del av strejkkommittén gentemot LO-byråkraterna. Nu efteråt står det klart att redan här borde förbundet intensifierat attackerna mot LO-byråkraterna på ett konkret sätt och avslöjat de som senare ingick i förhandlingsdelegationen. Vidare borde Gnistan redan i nummer 2/70 innehållit indirekt kritik av den linje de vacklande stod för genom att betona vikten av en principfast hållning gentemot de fackliga byråkraterna, att ju längre arbetarna håller ut desto starkare står de i förhandlingarna pga LKAB:s läge, att strejkrörelsen fordrar sin egen organisation med fria diskussioner på stormöten, demonstrationer osv och inte kan leva i den fackliga byråkratins tvångströja.

Samma saker borde naturligtvis ha förts ut uppe i Kiruna och Malmberget i flygblad och där även en i tonen kamratlig kritik av de medlemmar i strejkkommittén som pläderat för Olhedes förslag i mitten av januari.

KFML:s vägledning lokalt hade därför påtagliga brister redan under den törsta fasen bl.a. därför att ingen ordentlig kontakt fanns mellan AU och förbundets medlem i strejkkommittén. Detta medförde brister redan under denna fas men skulle framför allt medföra stora problem i nästa fas.

Strejkkampens andra fas.

Motsättningarna inom FS gäller framför allt värderingen av läget sedan arbetarna återupptagit arbetet och förhandlingarna inleddes mellan 27-mannadelegationen och LKAB.

Vad kännetecknade läget efter den 4 februari och vilken borde KFML:s linje ha varit ?

Kampen fortsätter, trots fiendens påståenden om motsatsen, men nu i ett för gruvarbetarna svårare läge.

Anledningen till återgången till arbetet var i huvudsak beroende på strejkledningens svaghet. LKAB vägrade förhandla innan arbetet upptagits och LO-byråkraterna predikade om återgång lokalt som i den reformistiska pressen. Strejkkommittén gick inte djärvt i bräsch för fortsatt strejk och visade gruvarbetarna vägen framåt utan den överlät till arbetarna själva att avgöra detta och medlemmar av kommittén talade t o m för återgång till arbetet, bl a den 31/1.

Situationen blev akut efter omröstningarna den 31 januari. Resultatet var en knapp men dock majoritet för fortsatt strejk. De lokala fackföreningsbyråkraterna var på offensiv under

söndagen den 1 februari med Poromaa och Hermansson i spetsen. De sammankallar delegationen till möte så fort resultatet är klart och yrkar på att beslut om återgång snarast måste träffas. Häftig debatt och Rantatalo yrkar på ajournering av mötet till den 2/2, vilket dock förkastas. Första voteringen gav 12-12, Rantatalo avstod, två frånvarande (Holmlund, Wigerstedt från Kiruna). Rantatalo sluter sig sedan till återtågslinjen. Enligt vissa uppgifter var det inte meningen att beslutet direkt skulle kungöras utan att strejkmöten först skulle hållas. Poromaa och Hermansson vänder sig på kvällen till massmedia och uppmanar gruvarbetarna att börja jobba måndag morgon. Tolv medlemmar av strejkkommittén var dock för fortsatt strejk. Malmbergets strejkkommitté håller möte söndag kväll och beslutar om fortsatt strejk. Flygblad sprids på morgonen bl a med avd:s hjälp och kallelsen hörsammats av arbetarna – mycket få arbetar.

Vid strejkmötet i Malmberget på måndag beslutas dock ej om fortsatt strejk utan strejkkommittén får i uppdrag att åka upp till Kiruna och söka återställa enheten. Anledningen är att majoriteten inom Kiruna strejkkommitté är för återgång, varför risk finns att strejkfronten spricker.

I Kiruna hålls strejkmöte inkallat av kommitténs minoritet ledda av Luspa. Luspa talar för fortsatt strejk och rekonstruktion av Kirunas kommitté. Starkt stöd fanns först för Luspas krav om fortsatt kamp men efter Rantatalos insats svänger mötet och Luspas krav om rekonstruktion av strejkkommittén avslås.

Efter strejkmötena sammanträder den centrala strejkledningen igen och återtar gårdagens rekommendation om återgång till arbetet. LO-byråkraterna hotar nu med att ensamma ta över förhandlingarna. Nordgren basunerar ut i radion att hela hans arbete i malmfälten är tillspillogivet.

Den 3 februari, tisdag, följs uppmaningen om fortsatt strejk nästan hundra procentigt. På förmiddagen fattar centrala strejkkommittén enhälligt beslut om återgång till arbetet på onsdag morgon, den 4 februari. Bakgrunden förefaller ha varit utgången av måndagens strejkmöten och en oro för att avd.styrelserna skulle skaffa fram majoritet för återgång och då själva ta över förhandlingarna. Den springande punkten var naturligtvis den svaga strejkledningen som delvis var orsaken till det uppkomna läget och vars höger nu öppet var för återgång. Vänstern var inte tillräckligt stark för att gå vidare på egen hand och beslutet om återgång fattades således enhälligt.

Denna gång, i motsats till efter Poromaas och Hermanssons uppmaningar tidigare, följs uppmaningen om återgång till arbetet. I Kiruna hölls inget möte om beslutet men däremot i Malmberget där ett strejkmöte på kvällen den 3 februari beslöt om återgång.

Men vad betydde då detta beslut om återgång? LKAB:s, regeringens och LO-byråkratins linje var att arbetarna nu var trötta, att de inte kunde komma längre med strejken och att nu endast vissa förhandlingar återstod. Detta spreds systematiskt över landet via TV, radio och press. Senare skars informationerna från Norrbotten drastiskt ned i massmedia.

Kampviljan bland arbetarna var dock inte bruten, utan de gick tillbaks till arbetet beredda att fortsätta strejkkampen senare om så fordrades. Det framgick tom av de intervjuer som dessa dagar sändes i Dagens Eko samt har omvitnats av många, bl.a. av Harry Isaksson vid talet i Stockholm. Den stora uppslutningen för punktstrejken i malmlastningen senare visade också detta mycket klart. Därtill kommer ett otal sittstrejker av kort varaktighet som genomförts men ej rapporterats i pressen.

Kamp pågick ute bland arbetarna mellan dem som förfäktade en kampvillig linje mot LKAB och LO-byråkraterna och de personer som förde en eftergiftspolitik. Kamp pågick i centrala strejkkommittén där vänstern sökte vinna så många som möjligt av kommittén för att stå fast

vid de av arbetarna antagna kraven i strid med LKAB och påtryckningarna från fackföreningsbyråkraterna.

Däremot fördes ingen verklig kamp mellan förhandlingsdelegationen och LKAB eftersom de fackliga byråkraterna lyckats tillskansa sig majoriteten inom delegationen. Därav följer dock inte att gruvarbetarna och deras bra representanter inom kommittén lagt sig på rygg.

Syftet med fiendens propaganda att kampen i gruvorna var över är uppenbart – de ville bryta de solidaritetsband som etablerats mellan gruvarbetarna och arbetarklassen i övriga landet och isolera gruvarbetarna från detta mäktiga stöd. KFML:s självklara politik i detta läge måste vara att med all kraft gå mot fiendens lögnaktiga propaganda i denna fråga och föra ut den riktiga linjen: *Kampen fortsätter! Öka stödet till gruvarbetarna!*

AU hävdar att uppfattningen att kampen upphörde den 4 februari är inte förenlig med fakta. Om KFML skulle ha propagerat den uppfattningen skulle det faktiskt direkt hjälpt gruvarbetarnas och arbetarklassens fiender.

Uppenbart är att gruvarbetarna hade varit i ett mycket bättre läge om de haft en bättre ledning och om de hade fått vissa garantier från LKAB innan arbetet återupptagits. Så var det nu faktiskt inte. Gruvarbetarna hade nu temporärt lagt ned sitt starkaste vapen, strejken, i ett läge då LKAB pga de sinande malmlagren var hårt pressat. Det innebar en klar försämring av gruvarbetarnas position. Men det betyder inte att kampen var förlorad den 4 februari. Kampen fortsatte men under andra och svårare förhållanden som ställde ökade krav på de bra representanterna i kommittén och KFML:s organisationer. Det gällde nu att driva tillbaka de fackliga byråkraternas inflytande bland kommitténs ledamöter och arbetarna, att på ett riktigt sätt kritisera kommitténs höger, att hålla strejkrörelsen vid liv med strejkmöten osv och därigenom *vinna över gruvarbetarnas massa från LO-byråkraternas och de reformistiskt och revisionistiskt influerade medlemmarnas i kommittén inflytande så att de om nödvändigt var beredda att gå ut i en ny strejk med en annan ledning som Luspa tidigare föreslagit*. Detta var en mycket stor och svår uppgift med hänsyn till KFML:s och vänsterns inom kommittén relativa svaghet. Men det var den enda vägen framåt för att vända ett dåligt läge till ett bättre.

Gruvarbetarna står fast vid sina vid strejkmötena antagna krav, medan de fackliga byråkraterna gör allt för att urholka dem. När arbetarna återgick till arbetet blev kampen i samband med förhandlingarna mycket viktig. Här fanns uppenbara faror för att arbetarnas sak skulle prisges. I förhandlingsdelegationen ingick förutom centrala strejkkommitténs sex ”fackliga representanter” som förde fiendens talan. De sex hade t o m lyckats vinna över flera medlemmar av kommittén och därmed kapat åt sig majoriteten i delegationen.

Vilken var fiendens linje för förhandlingarna och framför allt då när det gällde arbetarnas klart formulerade krav? Jo, deras linje var att bagatellisera betydelsen av dessa, att framställa dem som ”utgångsbud” (jämförliga med LO:s raketer om 10% lönelöft inför varje avtalsrunda) – allt för att tvinga arbetarna till en oförmånlig kompromiss.

Vilken måste KFML:s linje vara? Jo, naturligtvis den motsatta. *KFML måste framhäva att förhandlingsdelegationens enda uppgift var att förhandla för att uppnå de av arbetarna antagna kraven, att slåss för dessa krav och att underställa LKAB:s bud för stormöten. KFML måste göra klart att förhandlingsdelegationen hade inte mandat för något annat än att förhandla med utgångspunkt från de av arbetarna antagna kraven. Om så ej skedde måste avsteg redovisas inför gruvarbetarna och om avstegen ej godtogs måste förhandlarna korrigera sig eller nya förhandlare utses.*

Om förbundet inte framhävde kravens betydelse skulle fienden få fritt fram för sin prutningspolitik och förhandlingsdelegationen ha mandat att förhandla efter eget skön. Detta formulerades i parollen ”Kraven står fast”. Gruvarbetarnas vid massmöten antagna krav var inget som

fick schackras med. Mot detta hävdar Frank i sitt brev att "Kraven står fast" var en helt felaktig paroll. Vilka krav talas det om? Som jag tidigare påtalat så hade de två viktigaste principiella kraven givits upp. Kraven på att arbetarnas egna ombud ensamma skulle förhandla och att fackföreningen skulle hållas utanför, samt kraven på garantier innan jobbet togs upp igen".

På ett annat ställe i sitt brev tar Frank även upp detta och säger att "vid denna tidpunkt (början av februari) svängde läget i Norrbotten, två viktiga principer och krav hade då frångåtts."

Det är riktigt att arbetarna återupptog arbetet innan garantier erhöles från LKAB, men vi bör även notera *vilka* som uppgav detta krav. Det var de fackliga byråkraterna som drev denna fråga och hade fått med sig en minoritet inom strejkkommittén, medan strejkkommitténs majoritet kämpade för fortsatt strejk. Därför bör vi vara medvetna om att det inte var någon spolning av denna princip från kommitténs sida på ett aktivt och medvetet sätt, utan fastmer att strejkkommitténs majoritet trots kamp förlorade slaget. Vi bör därför i vår värdering av strejkkommittén i detta läge vara medvetna om hur kampen konkret gestaltade sig när kravet om "garantier först" övergavs.

Vidare säger Frank att kravet på "att arbetarnas egna ombud ensamma skulle förhandla och att fackföreningen skulle hållas utanför" hade givits upp. Här vore det bra om Frank kunde ge de fakta på vilka han stödjer detta påstående. Vad AU kunnat finna har något sådant krav aldrig antagits av strejkrörelsen. Det är en svaghet för kravet är både riktigt och viktigt, men de fakta vi har funnit är följande.

Frågan om att till strejkkommittén foga representanter för avd.styrelserna i avd 4 och 12 uppkom första gången den 14 december 1969. Inför arbetarnas krav om att strejkkommittén skulle föra deras talan gentemot LKAB krävde den tf ordf i Gruvindustriarbetarförbundet B Nilsson att avd.styrelserna skulle vara representerade i förhandlingsdelegationen samt att förhandlingarna skulle föras i avdelningarnas namn. Strejkkommittén förklarade sig samma dag gå med på detta förutsatt att delegationen leddes av Rantatalo, som representant för kommittén.

Planen omintetgjordes dagen därpå genom Geijers uppsträckning av Bernt Nilsson, då Geijer klagade att "vedertagna förhandlingsprinciper ska tillämpas", dvs den fackliga byråkratin ensam förhandla.

Efter juluppehållet lade strejkkommittén den 9 dec fram ett förslag till förhandlingsdelegation omfattande 27 man, 9 från vardera strejkkommittén i Kiruna och Malmberget, från Svappa-vaara, 2 från vardera avd 4 och 12:s styrelser plus ombudsmännen Rehnkvist och Bostrom. Efter vissa turer och vändningar ersattes Rehnkvist av Stendalen. Denna delegation träffade t.ex. LKAB för "samtal" den 7 januari.

Vad vi kunnat finna har det aldrig funnits något antaget krav om att kommittén ensam skulle förhandla utan inblandning av repr. från den fackliga byråkratin. Det enda som krävts är att strejkledningen haft majoritet och ledningen av delegationen. Om man därför som Frank motiverar svängningen med *kravet* om att strejkkommittén ensam skulle förhandla uppgavs så skedde den avgörande vändningen den 14 dec. -69. Vi undrar om Frank verkligen hävdar detta och om han inte i stället anser att det väsentliga var de fackliga byråkraterna i början av februari fick majoritet i förhandlingsdelegationen t.ex. vid beslutet om återgång den 1/2. Detta är en viktig företeelse men det har inget med diskussionen om kraven står fast att göra. När vi diskuterar parollen "Kraven står fast" är fakta att ett, inte två, krav uppgavs den 3/2.

Frank frågar i brevet: "Vilka krav talas det om?" som skulle stå fast. De viktigaste av dessa har vi sammanställt:

1. Garanti för att förhandlingsresultatet med LKAB ej kan förklaras ogiltigt av SAF samt att garantierna är juridiskt bindande.
2. Lönekrav. Minimilön ovan jord 15 kronor. Under jord 17 kronor.
För all gruvbrytning ovan jord ska minimilön för arbete under jord utgå.
Månadslön får inte, per arbetstimme, understiga angivna under- och ovanjords-
timpennningar.
Rekreationsbidraget regleras i likhet med tjänstemännens.
Kallortstillägg införes i likhet med Byggnads i Kiruna.
Utbildningslönerna betalas med elevens föregående månadsgenomsnittlön.
Helgdagsersättning införes.
Övertidstillägg i likhet med tjänstemännen.
UMS ska bort.
3. Busstransport kostnadsfritt.
4. Pensionsåldern sänkas till 60 år.
5. 40- timmars arbetsvecka. Kontinuerliga driften slopas. Arbete mån- fre.
6. Miljö- och skyddsfrågor.
 - a. undersökning av gruvluften.
 - b. dieselfordon ska förses med avgasrenare.
 - c. separata luftschakt till alla nivåer under jord.
 - d. industriläkaren anställas av landstinget
 - e. skyddskläder och skor tillhandahållas mot värme och kyla.
 - f. de aviserade hyreshöjningarna återkallas.
7. De 31 teserna bort.
8. Strejkledningen får inte trakasseras i framtiden.

När Frank konstaterar att de viktigaste principiella kraven uppgavs i början av februari kan vi hålla med om att ett viktigt krav uppgavs. Vi instämmer också med Frank i att det är ett viktigt krav som visar gruvarbetarnas vilja att föra en utdragen och hård kamp. Men däremot kan det kravet inte anses ha något egenvärde, sett utan de övriga ovan uppräknade kraven och allra minst kan det sägas vara strejkens kärna så att ett uppgivande av det skulle vara att uppgå strejkens huvudsakliga syfte. LKAB-strejken var en spontan kamp för högre löner, mot tidsstudier, för åtgärder mot nedslitningen av arbetarna, dvs en ekonomisk strejk i huvudsak som i sitt förlopp ledde till tidvis mycket hårda politiska konfrontationer mot socialdemokratin och LO-byråkratin. Om strejken skulle krönas med seger eller ej berodde därför i huvudsak på vad arbetarna uppnådde beträffande de ekonomiska kraven och kraven på förbättrade arbetsförhållanden. I kampen för detta var linjen om ”garantier först, arbete sedan” ett mycket viktigt medel men inte strejkens viktigaste krav.

Vi förstår faktiskt inte hur de kamrater som går mot parollen ”Kraven står fast” resonerar på denna punkt. Anser ni att arbetarna uppgav de viktigaste kraven i och med att de återupptog arbetet så att inga krav värda att nämna blev kvar?

Eller läser ni i parollen in att KFML anser att förhandlingsdelegationen eller strejkkommittén står fast vid kraven? Det står faktiskt inte där. Parollen säger endast att gruvarbetarnas krav står fast och att detta måste vara riktmärke för förhandlarna. Om de inte följer detta måste de kritiseras och ev. bytas ut. Parollen ”Kraven står fast” ger därför även en möjlighet att ställa de vacklande elementen i kommittén mot väggen och avslöja dem Och omvänt, om kraven

inte står fast – hur kan då de vacklande i kommittén kritiseras för svek? Vad har de svikit om det inte finns några krav?

Följ Mao Tsetungs tänkande – rikta huvudstöten mot huvudfienden: LKAB och LO-byråkratin

Parollerna ”Kraven står fast. Kampen fortsätter” var den nödvändiga men långt ifrån tillräckliga linjen för KFML:s politik efter det att arbetet upptagits. *Förbundet måste från denna plattform vägleda såväl gruvarbetarna som den svenska arbetarklassens och folkets kamp mot huvudfienden i LKAB-konflikten: LKAB och LO-byråkratin.*

Förbundet måste avslöja LKAB:s manövrer gentemot arbetarna och förhandlingsdelegationen, visa dess reaktionära politik och inriktade massornas hat mot detta kapitalistiska företag. Förbundets medlemmar uppe i malmfälten måste samla fakta om detta och rapportera till Gnistan och även föra ut dessa till gruvarbetarna.

Men det vore att missa halva huvudfienden om KFML inte samtidigt avslöjade LO-byråkratins frenetiska ansträngningar att splittra arbetarna och deras valda strejkkommitté att undergräva enheten och kampviljan – allt i syfte att hjälpa LKAB. Därför måste Förbundet i Gnistan ge konkreta fakta som visar dessa herrars sanna väsen och med propagandan svetsa såväl gruvarbetarna som den svenska arbetarklassen samman i sitt hat och sin kamp mot dessa borgarklassens redskap. Denna uppgift är oskiljaktigt förbunden med den mot LKAB, annars kunde gruvarbetarna inte segra. Helt följdriktigt angrep VPK inte LO-byråkraterna. Det var revisionisternas linje i denna fråga, förutom att de som Hermansson i Malmberget frenetiskt stöttade upp LO-byråkraterna där.

KFML:s bärande linje måste vara att elda massorna till kamp mot LKAB och LO-byråkratin. Utifrån detta följer KFML:s politik gentemot strejkkommittén och förhandlingsdelegationen.

Förhandlingsdelegationen bestod ursprungligen av 27 man. 21 från centrala strejkkommittén och 6 från den fackliga byråkratin.

Ivar Hermansson	ordf i avd 4 (medlem VPK:s partistyrelse)
Runar Palm	ordf i verkstadsklubben (VPK, Malmberget)
Kjell Boström	ombudsman (SAP)
Anders Stendalen	ombudsman Förbundet SAP
Einar Toresson	ordf verkstadsklubben SAP, Kiruna
Bruno Poromaa	ordf avd 12 (SAP)

Dessa sex utökade senare med ärkebyråkraten Nordgren, LO:s vice ordförande. Här har vi de personer som representerade huvudfienden inom förhandlingsdelegationen. Det var de som under hela den tid strejken pågick i samarbete med regering och LO-toppen frenetiskt sökte förmå gruvarbetarna att återgå till arbetet. Det var medlemmar i denna grupp som gick i bräsch för det av regeringen genom en herr Dahlström framlagda förslaget i mitten av januari som gick ut på underkastelse för LO-byråkratin. Det var medlemmar i denna grupp som drev på om att tolka röstsiffrorna efter valet den 31/1 som tecken på att gruvarbetarna ville återgå till arbetet! Det är dessa personer som krävt att strejkmötena skulle upphöra och hela strejkrörelsen ledas in under den fackliga byråkratins grepp. Det är sedan dessa personer som i samarbete med LKAB bedrivit en frenetisk verksamhet för att pruta ner arbetarnas krav och för att vinna över medlemmar i strejkkommittén för denna linje.

När vi därför nu ser tillbaka på strejken så framgår det att KFML redan under december och januari Månader mer träffsäkert borde ha skjutit in sig på Nordgren, Stendalen, Hermansson och de andra som sedan blev huvudfiendens agenter inom förhandlingsdelegationen. Denna kritik skulle ha intensifierats i Gnistan 2/70 och lokalt i malmfälten när förhandlingarna upptogs.

Inom strejkkommittén utvecklades under januari månad en vänster, en center och en höger. Vänstern bestod av dem som rakryggat stod fast vid kraven och som verkligen kämpade för arbetarnas sak. Högern utgjordes av medlemmar som snabbt började vackla inför påtryckningarna och finterna, de vaga löftena från LKAB och LO-byråkratin osv och som senare kom att inta fiendens ståndpunkt i flera stridsfrågor i förhandlingarna. Mellan dessa grupper fanns en liten center.

Högern utgjordes i början av mars av nio personer (Rantatalo, Lans, Lindström de mer kända utåt), vänstern vid samma tid av en kärna på 3-4 personer (Luspa, Isaksson, Ölund) samt 5-6 till.

KFML:s politik gentemot förhandlingsdelegationen måste gå ut på att dra en klar och skarp linje mellan strejkkommittén å ena sidan och de sex fackliga representanterna å den andra.

Med det inflytande LO-byråkraterna hade inom strejkkommittén redan när förhandlingarna började hade det varit nödvändigt för KFML att rikta mycket hårda attacker mot de sex och avslöjat konkret deras agerande tidigare under strejken. (avd. styr. repr. strejkbrytare, Stendalens hot om att avd. skulle överta förhandlingarna den 7/1, Hermanssons agerande för Olhedes förslag dagarna efter det han anslöt sig till de strejkande osv.) KFML borde ha talat om att från dessa personer är inget gott att vänta, tvärtom, de kommer att göra allt för att upplösa strejkrörelsen, slopa stormöten och dra rörelsen in genom den fackliga byråkrats kvarnar – allt för att hjälpa LKAB och pressa arbetarnas krav neråt. På lämpligt sätt borde ha sagts att vaksamhet krävs från arbetarna och kommittén gentemot LO-byråkraterna, för att kunna parera fiendens attacker.

KFML:s politik gentemot delegationen, när den började arbeta, skulle ha vägletts av linjen att utveckla och stärka vänstern, bekämpa och isolera högern och vinna över flest möjliga för vänsterns linje. Delegationens verkliga höger utgjordes av de fackliga byråkraterna och KFML:s förhållande till dem har just berörts – mot dem borde huvudstöten satts in. Däremot var det inte riktigt att i den *riksomfattande* attacken mot dessa till en början dvs innan mot-sättningarna inom kommittén var utvecklade, dra med även högern inom strejkkommittén då vår politik var att i största möjliga omfattning isolera de fackliga byråkraterna och genom kritik och uppmaning till enhet söka dra över kommitténs center och höger till att stå fast vid kraven och om nödvändigt bryta med de sex och gå ut i ny strejk.

På lämpligt sätt borde KFML:s organisationer i Norrbotten samtidigt som huvudslaget i deras propaganda riktades mot LKAB och LO-byråkratin börja kritisera strejkkommitténs höger och uppmana dem att stå fast vid kraven. Därigenom skulle gruvarbetarna även ideologisk t förberedas på att de måste vara beredda att byta ut dessa medlemmar om de inte bättrade sig. Gnistans uppgift i detta läge borde ha varit att ta upp en indirekt kritik genom att betona nödvändigheten av en hård linje gentemot reformistiska byråkrater osv som ovan behandlats.

Den principiellt viktigaste meningsmotsättningen inom FS.

Helt fel skulle linjen bli om KFML lät de fackliga byråkraterna med Nordgren i spetsen passera med en kommentar medan huvudstöten riktades mot kommitténs höger. Effekten av en sådan linje skulle vara att skona huvudfienden och slå hårdast mot hans små bundsförvanter, dvs en politik som gynnar huvudfienden.

Här visar det sig att meningarna inom FS är delade. Frank menade vid AU-möte i Stockholm den 21 mars att det i läget i början av febr. varit riktigt att sätta in huvudstöten mot Rantatalo, Lindström m. fl. dvs kommitténs höger. Frank ansåg att LO-byråkraterna redan var avslöjade i gruvarbetarnas ögon och dem behövde vi därför inte angripa. Däremot var just de som i likhet med Rantatalo färdade fram LO:s idéer inom kommittén de farligaste och parollen om att slå hårdast mot de som står närmast borde därför tillämpas.

Samma synsätt framkommer i Franks brev där han skriver att ”arbetarna var mot detta (Nordgrens anslutning) de har redan kommit till klarhet om LO:s roll inom den svenska fackföreningsrörelsen. Endast kompromissmakarnas agerande gjorde det möjligt att inlemma LO-byråkraten i arbetarnas förhandlingsdelegation.”

Här går uppfattningarna isär. Vi anser att detta är den principiellt viktigaste motsättningen inom FS i LKAB-frågan och uppmanar därför alla FS-medlemmar att noga studera frågan.

Vi menar att LO-byråkratin inte alls var tillräckligt avslöjad i gruvarbetarnas ögon. Några exempel.

Om massan av gruvarbetare varit fullt på det klara med vilken roll avd.styrelsernas repr. spelade så skulle de aldrig ha funnit någon anledning att godkänna strejkkommitténs beslut att till kommittén ansluta repr. för avd.styrelserna och förbundet.

Medan 843 arbetare röstade mot Nordgrens indragande vid mötet i Kiruna den 17/1 så röstade dock även 631 arbetare för att han skulle komma. I Malmberget 683-368. Det innebär att majoriteten av de röstande var klara på vem Nordgren var, men en minoritet på 999 röster eller 40 % av de avgivna rösterna var ändå för att Nordgren skulle tas med. Om Nordgrens roll varit helt klar den 17/1 så skulle Lans, Rantatalo och andra ha fått tala sig hessa för att dra Nordgren till Kiruna men endast mött skratt och Nordgren skulle inte fått några röster värda att räkna. Rantatalos, Lans' m.fl. insats för Nordgren skulle endast ha isolerat dem själva om gruvarbetarnas massa varit helt klara på LO-byråkratins natur.

Om gruvarbetarna varit helt på det klara med vad LO går för – skulle de då ha deltagit i de ”val” som riggades upp på de fackliga expeditionerna? Skulle då de inte lystrat till uppmaningen om bojkott?

Nej, fakta talar för att det motstånd gruvarbetarnas massa reste mot LO-byråkratin var hårdnackat och omfattande framför allt i kampens första skede när LO-byråkraterna bedrev ”styrkepolitik”, uppmanade till strejkbryteri, hotade att ensamma ta över förhandlingarna mm. Men däremot före faller det som om LO:s falska löften, förespeglningar om stöd till kraven – oenigheten gäller endast metoderna osv – inte lika klart genomskådats när denna ”mjuka” linje basunerats ut av Aftonbladet, Nordgren m.fl. Naturligtvis har även strejkkommitténs höger betytt en del för att dölja LO:s natur, men det vore subjektivism att tro att massan av gruvarbetare är helt på det klara med Gruvindustriarbetarförbundets rakt igenom fientliga natur.

Därför måste huvudstöten riktas mot LO-byråkraterna för att avslöja dem och kritiken av kommitténs höger spela en underordnad roll. I annat fall undgår den verkliga fienden de hårda slagen och massornas uppmärksamhet medan kampen inriktas på mellankrafterna och klasslinjerna blir oskarpa för de kämpande gruvarbetarna och arbetarklassen i landet. Denna metod att avslöja och isolera LKAB och LO-byråkraterna är det bästa sättet att inför arbetarna påvisa vilka vacklarna inom de egna leden är. När de sex i delegationen ordentligt avslöjats så exponerar sig kommitténs höger som uppenbara representanter för fienden inför gruvarbetarnas massa om den lägger sig ut för Nordgren, slopande av stormöten osv. Först i ett sådant läge ger KFML:s kritik av kommitténs höger full effekt bland gruvarbetarnas massa. – I detta sammanhang kommer även kritiken av Gnistan 2/70 in.

Gnistan 2/70.

Ledaren.

På den positiva sidan står att ledaren i de första raderna pekar på att kraven står fast och att kampen fortsätter och därmed pekar på att den information som sprids av borgare och reformister är falsk. Men ledaren genomsyras inte av uppmaning till fortsatt kamp, går inte till

konkret angrepp på fiendens myter och den är hållen i en kommenterande allmän stil. Rubriken är signifikativ för detta: ”Om några resultat av strejker.”

Ledaren behandlar vidare LO-byråkratin som en av arbetarklassens stora fiender och det är bra. Men ledaren gör detta utifrån ex. om rör LO-byråkratin i allmänhet och sätter inte ljuset på de livs levande LO-byråkrater som just då opererade för fullt uppe i Kiruna för att förmå gruvarbetarna att kapitulera. Detta är en rätt allvarlig brist. Ledaren eldar inte heller folket att ta upp kampen mot LKAB och LO-byråkraterna än hårdare och dess betydelse för att vägleda gruvarbetarna och arbetarklassen i LKAB-strejken är därför ringa. Detta gör att ledaren inte är bra. Den måste dock samtidigt hållas räkning för att den inte innehåller något principiellt felaktigt. Orsaken till att denna ledare inte innehåller mer krut får framför allt ses som en brist från FS och AU som inte givit redaktionen klara direktiv.

Artikeln sidan 9.

Denna artikel har visserligen en ingress som talar om att kraven står fast och kampen fortsätter, men artikeln är inte skriven i den andan. Tvärtom, den präglas av nederlagsstämning. Det talas om att ”strejkens öde var beseglat” och artikelns slutsats är att arbetarna kommer att segra i kommande drabbningar. Denna artikel går därför inte mot fiendens propaganda om att kampen var över utan gör sig tvärtom till tolk för denna uppfattning.

Vidare riktar inte artikeln elden mot LKAB och LO-byråkratin, huvudfienden, utan låter dessa passera utan angrepp. Endast en av dem, Ivar Hermansson, får sig en behövlig omgång. Vi anser det vara ett allvarligt fel att underlåta att peka ut huvudfienden klart i ett läge när denne är i full färd med att bemäktiga sig majoriteten inom arbetarnas förhandlingsdelegation. Till detta kommer att artikeln riktar en salva mot en medlem av kommitténs höger, Rantatalo, som utan vidare jämförelse med LO-byråkratins agent Hermansson.

Denna artikel innehåller därför grodden till en felaktig linje, som om den fått utvecklas och rentav blivit KFML:s officiella linje skulle ha åstadkommit stor skada. Samtidigt ska vi minnas att det rör sig om en enda artikel, numret innehöll dessutom ledaren och rapporter från insamlingarna varför Pekkas artikel inte innebar någon katastrof.

Däremot skulle det som sagt varit synnerligen farligt om den linje som Pekkas artikel antyder skulle ha återkommit i Gnistan 3/70, då skulle en *felaktig tendens* ha slagit rot i förbundets press.

Det visade sig att Svens nästa artikelutkast var av samma slag. Även om dess innehåll i sak är riktigt så tar artikeln inte som syfte att ge vägledning för kampen, den inriktar inte intresset på kamp mot dessa. Slutet var allmänt och berörde arbetarnas ledare i kommande drabbningar. Eftersom viss diskussion förts även om den bifogas den med detta brev.

Enighet om linjen att ”utveckla de progressiva krafterna, vinna över mellankrafterna och isolera yttersta högern” viktig inför kommande strider.

Med säkerhet kommer frågan om hur huvudangreppet ska riktas att resas gång på gång i kommande strejker och klasstrider. Vi anser det därför synnerligen viktigt att FS kommer fram till en enig och korrekt uppfattning om principerna för detta genom kamratlig diskussion.

Som ytterligare underlag för denna diskussion vill vi föga följande citat ur artikeln ”De historiska erfarenheterna av proletariats diktatur” som publicerades i Folkets Dagblad den 5/4 -56. Artikeln byggde på en diskussion som förts vid ett utvidgat möte i KKP:s CK:s politbyrå.

”Till exempel framförde Stalin en paroll om att i skilda revolutionära perioder skulle huvudslaget riktas för att isolera mellangrupperna bland den tidens sociala och politiska krafter. Denna Stalins paroll måste behandlas med hänsyn till förhållandena och ur en kritisk, marxistisk synvinkel.

Under speciella förhållanden kan det vara korrekt att isolera mittenkrafterna, men det är inte korrekt att isolera dem under alla förhållanden.

Vår erfarenhet lär oss att revolutionens huvudstöt ska riktas mot huvudfienden för att isolera honom, medan vad det beträffar vändas, så att de åtminstone neutraliseras; och, om omständigheterna så tillåter bör ansträngningar göras för att föra framställning som våra allierade i syfte att underlätta revolutionens utveckling. (vår kursiv)

Men det var en tid – de tio åren inbördeskrig från 1927 till 1936 – när några av våra kamrater på ett mekaniskt sätt tillämpade denna Stalins tes på den kinesiska revolutionen genom att rikta sina huvudattacker mot mellankrafterna, utvalde dem som den farligaste fienden; resultatet var att i stället för att isolera den verkliga fienden så isolerade vi oss själva och led förluster till den verkliga fiendens fördel.

I ljuset av detta dogmatiska fel formulerade KKP:s CK under det anti-japanska krigets period en politik som går ut på att ‘utveckla de progressiva krafterna, vinna över mellangrupperna och isolera den yttersta högern i syfte att bekämpa de japanska angriparna’.”

Vi menar att den av KKP här skisserade politiken också är den politik som KFML i regel ska följa och vi måste se Stalins tes utifrån ”en kritisk, marxistisk synvinkel”.

Det kan finnas vissa undantag när mellangrupperna ska vara föremål för huvudslaget men då måste vi efter en noggrann undersökning ha funnit att huvudfienden är ordentligt avslöjad. Detta var dock ej fallet i LKAB-strejken när arbetarna återgick till arbetet. Vi hoppas att FS efter diskussion kommer att enas omkring den av KKP formulerade linjen som den i regel riktiga, vilket kommer att vara av avgörande betydelse för KFML:s framtid.

FS-uttalandet 21-22/2 -70.

AU anser att huvudlinjen i FS’ uttalande är helt riktigt: att kampen fortsätter, att KFML skulle rikta huvudslaget mot LKAB och den reformistiska byråkratin och att strejkkommitténs höger inte skulle kritiseras direkt och jämföras med de fackliga byråkraterna som skedde i artikeln på sid. 9 i Gnistan 2/70. Därmed angavs KFML:s allmänna linje i gruvarbetarstrejken riktigt och det fastslogs att den tendens till att betrakta strejken som förlorad, att KFML:s uppgift var att fara lätt fram över LKAB och LO-byråkraterna men angripa kommitténs höger för förräderi som angivits i Pekkas artikel – att den linjen inte var KFML:s. Detta var uttalandets stora förtjänst och med utgångspunkt från detta och kritiken av AU för att inte ha sänt någon kamrat till malmfälten förbättrades sedan förbundets arbete som visats i artikeln i Gnistan nr 3/70 och KFML:s insats i Norrbotten.

Men botten i de bristande kunskaperna om det faktiska läget innehåller uttalandet vissa brister samt dessutom några fel förutom det som tidigare berördes, nämligen den felaktiga ordningen på KFML:s uppgifter i strejken.

1. Den huvudsakliga bristen är att inte en klar linje dras mellan strejkkommittén å ena sidan och de sex fackliga byråkraterna å den andra. Uttalandet behandlar endast strejkkommittén men sätter inte strålkastaren på de sex mot vilka kampen måste föras med samma kraft som mot LKAB. Nu talar uttalandet riktigt om kamp mot den reformistiska byråkratin, men endast den reformistiska byråkratin i allmänhet. Detta är en brist som gjorde att KFML endast fick en riktig allmän linje men saknade en konkret politisk linje, vilken är helt nödvändig för att kunna ge en politisk ledning. Den konkreta linjen borde ha kunnat myntas i en paroll riktad mot de sex i delegationen och sagt ungefär: ”Stoppa LO-byråkraternas femtekolonnverksamhet i förhandlingsdelegationen!” Den parollen skulle ha kompletterats ”Kraven står fast, kampen fortsätter”.

2. På ett ställe i uttalandet anges kravet för att KFML skulle kritisera kommittén eller delar av den felaktigt. Det står nu att det är fel att ”direkt kritisera strejkledningen eller delar av denna så länge striden pågår och kommittén har arbetarnas förtroende och arbetarna inte beslutat att utesluta de kapitulationistiska elementen i kommittén.” Utgångspunkten anges vara om kommittén har arbetarnas förtroende, men det kan antingen bero på att kommittén står fast vid kraven eller att kommittén genom utebliven eller falsk information ger arbetarna sken av att göra det. I uttalandet borde därför klart angivits att utgångspunkten var att kommittén stod fast vid kraven och därför hade arbetarnas förtroende. Som formuleringen nu står är det fritt fram för en opportunistisk svanspolitik.

Att det här var frågan om en felskrivning och inte ett uttryck för FS-majoritetens åsikt framgår av AU:s arbete efteråt för att driva fram flygblad som inför gruvarbetarna kritiserade de medlemmar av kommittén som övergivit kraven. Formuleringen är dock klart felaktig.

När det gäller den indirekta kritiken av kommitténs höger så borde den tidsbestämts, dvs till den tid då kommittén efter vad fakta visade stod fast vid kraven i huvudsak. Därför måste den sista meningen i uttalandet korrigeras till följande:

”Ett läge kan uppkomma då kommitténs majoritet självsvåldigt, dvs utan att ha behandlat frågan på strejkmöten, frångår arbetarnas krav. Då måste KFML kritisera detta och även uppmana kommitténs vänster att göra detta inför arbetarna. Om kommitténs majoritet då inte tar rättelse måste en brytning ske och gruvarbetarna uppmanas att välja ny ledning. I ett sådant läge är det KFML:s självklara uppgift att i pressen direkt stödja vänstern och angripa kommitténs kapitulationistiska element som fallit till föga för de fackliga byråkraterna och LKAB Detta är lika riktigt att göra nu som det var fel att göra tidigare då frågan inte var mogen.

När striden är slut är det synnerligen viktigt att i hela förbundet och i dess press sammanfatta alla erfarenheter av strejken och då även grundligt avslöja de kapitulationistiska elementen i strejkledningen så att arbetarna i kommande strejker kan utse bättre strejkledningar.”

Med dessa tillägg och korrigeringar anser vi att uttalandet riktigt anger såväl kampens allmänna inriktning som hur förbundet skulle vägleda den fas för fas. Detta om linjen. En annan sak är att uttalandet kom flera veckor för sent. Det borde ha kommit i nära anslutning till arbetarnas återgång till arbetet för att ha varit till praktisk nytta för förbundets kamp.

Stockholmsdemonstrationen den 8 februari 1970

Vid FS:mötet förklarade Frank att i och med att Rantatalo kastade om och manade till återgång arbetet, vilken uppmaning följdes, blev kampen ett nederlag. Därför borde KFML förklara detta offentligt och kritisera strejkledningen, vilket lämpligen borde ske vid demonstrationen för gruvarbetarnas seger i Stockholm den 8/2-70. I det läget visste AU att kommitténs höger, dock ej dess majoritet, svikit ett krav – frågan om återgång. Däremot fanns vid denna tidpunkt, vad vi vet, inga uppgifter som visade att kommitténs höger även svikit de krav som förhandlingarna skulle gälla. På vilka fakta skulle vi stött oss då vi uppmanat gruvarbetarna från Stockholm att byta ut strejkledningen?

1. Som tidigare behandlats anser vi det fel att vid denna tidpunkt, annat än i gruvorna och på ett energiskt och beslutsamt men kamratligt sätt, angripa kommitténs höger. Än mindre anledning fanns det att hoppa på hela kommittén och förklara den rutten när fakta för detta inte förelåg eftersom förhandlingarna då inte avancerat ännu (8/2).

2. Läget var definitivt inte moget att direkt då arbetarna återgick till arbetet, när de ännu inte blivit medvetna om sina ledares svek och sett med egna ögon att de lämnat kraven att då *resa kraven om utbyte av strejkledningen*. Faktum var att Luspa led nederlag på den frågan så sent som den 2 februari i Kiruna. Kravet om utbyte av strejkledningen måste steg för steg för-

beredas genom att KFML och vänstern inom kommittén (i nödfall endast KFML) konkret avslöjade vad högern inom kommittén gick för inför gruvarbetarna allteftersom förhandlingarna fortskred och fakta fanns att peka på.

Vi menar att Franks inställning här inte tar hänsyn till medvetenheten bland gruvarbetarnas massa och hur den ska förändras. Det är en ”vänster”-inställning av samma slag som den Lenin kritiserar i ”Radikalismen” när han skriver:

”Tvärtom: av det faktum, att flertalet av arbetarna i England ännu följer de engelska kerenskij- och scheidemantyperna, att de ännu inte genomgått erfarenheten att ha en regering av dessa män, vilken erfarenhet behövdes såväl i Ryssland som i Tyskland för arbetarnas massövergång till kommunismen, därav framgår otvetydigt, att de engelska kommunisterna *bör* delta i parlamentarismen, att de *inifrån* parlamentet måste hjälpa arbetarmassorna att i praktiken se resultaten av en hendersonsk och snowdensk regering, måste hjälpa hendersonarna och snowdenarna att besegra de förbundna Lloyd George och Churchill. Att handla annorlunda är att försvåra revolutionens sak, ty utan åsiktsändring bland majoriteten av arbetarklassen är en revolution omöjlig, men denna ändring skapas genom massornas politiska erfarenhet, aldrig endast genom propaganda. ”Framåt utan kompromisser, utan att vika av vägen”, – om de som säger detta utgör en uppenbart maktlös minoritet av arbetarna, vilken vet (eller i varje fall bör veta), att majoriteten efter en kort tid, under förutsättning att Henderson och Snowdon segrar över Lloyd George och Churchill, kommer att desillusioneras över sina ledare och övergå till att understödja kommunismen (eller i varje fall till neutralitet och för det mesta välvillig neutralitet gentemot kommunisterna), så är en dylik paroll tydligt oriktig. Det är alldeles som om 10.000 soldater kastade sia ut i kamp mot en fiende på 50.000, när man i stället bör ”stanna”, ”vika av vägen”, ja, t.o.m. sluta ”en kompromiss” bara för att kunna avvakta ankomsten av förstärkningar på 100.1000 man, som inte är i stånd att ögonblickligen rycka ut.

Det är en intellektuell barnslighet och inte någon allvarlig taktik för den revolutionära klassen.”

3. Vi vänder oss även mot stilen att KFML:s AU ledning som vid denna tidpunkt inte hade förberett frågan uppe bland gruvarbetarna och som tyvärr inte hade goda informationer om läget, skulle från Stockholm förklara att kampen nu lidit nederlag och uppmanat gruvarbetarna att byta ut ledningen. Detta är inte att följa masslinjen utan att inbjuda till stora, på subjektivism grundade, misstag.

På dessa tre punkter anser vi att Frank har fel. Däremot är hans *inställning* till frågan riktig i och med att han påtalar KFML:s ansvar för att i denna situation ge ledning. Nu attackerade såväl Isaksson som E Köhler den reformistiska byråkratin, men det hade varit önskvärt att en representant från KFML i ett inlägg klarare riktat elden mot dem. Nu angreps ändå LO-byråkratin hårt i talkörerna. Den i särklass dominerande parollen var: ”LO och SAF, hand i hand, söker splittra fem tusen man.”

Demonstrationens huvudparoller var: ”Fullt stöd åt gruvarbetarnas kamp för seger – Kraven står fast. Kampen fortsätter. Ingen uppgörelse utan omröstning.”

Sett så här i efterskott har det naturligtvis varit bra om KFML då hade formulerat en paroll liknande ”Stoppa LO-byråkratins femtekolonnverksamhet inom förhandlingsdelegationen!! Frånvaron av den ändrar inte intrycket av att demonstrationen var ett stöd för gruvarbetarnas kamp mot LKAB och LO-byråkratin. Aftonbladet angrep demonstrationen i en stort uppslagen ruta på ledarsidan dagen innan med rubriken ”Stöd inte splittrarna!”, vilket starkt talar för att demonstrationen var bra.

Strejkkampens tredje fas.

Kamrat L. Lindgren från Umeå avd. besökte på uppdrag av AU Sven den 7-8 mars och informerade om FS-mötets beslut. Vidare träffade Lasse bl.a Östen Ölund (medlem i strejkkommittén) och Lasse Nilsson från Kiruna. Det var vid den tiden uppenbart att de

fackliga byråkraterna prutade på arbetarnas krav i stor stil och kommitténs höger hängde med. Vänstern inom kommittén hade reserverat sig till flera frågor men trots detta hade besluten utåt meddelats vara enhälliga.

– Mötet ansåg det vara hög tid att informera gruvarbetarna om det mygel och det svek som bedrevs även av medlemmar av kommittén och beslut fattades om att avd. i Malmberget tillsammans med Lasse Nilsson snarast skulle söka samla vänstern bakom ett flygblad i vilket fakta om förhandlingarna avslöjades så att arbetarna hade fakta inför de kommande omröstningarna om LKAB:s bud. Beroende på anledningar som avd. senare får göra reda för blev detta flygblad inte utgivet förrän en dryg vecka senare, vilket innebar en betydande tidsförlust då omröstningarna sedan kom direkt, 17-19/3. Det fanns således inget flygblad färdigt lördagen den 14/3-70 då de s.k. informationsmötena om LKAB:s bud genomfördes och då det hade varit synnerligen viktigt att en organiserad kritik funnits.

Då Sven, pga skäl som inte är kända av oss trots två telegram och ett muntligt bud inte kontaktade AU i detta viktiga skede och då avd. under den gångna veckan ej lyckats lösa frågan om att organisera kommitténs vänster till att öppet kritisera LKAB:s bud och de medlemmar i kommittén som svikit kraven, så lade AU under helgen ned ett omfattande arbete på att hjälpa avd. med denna uppgift. Per telefon kontaktades flera av de bra medlemmarna av kommitté och de visade sig att de var villiga att gå till aktion och de var för utgivandet av ett flygblad. Med avd:s hjälp och med bistånd från kamrater från Umeå gavs sedan flygbladet ut. Inför fiendens press rämnade sedan vänstergruppen och flygbladet fick inte den avsedda effekten, eftersom framträdandet med både parollen ”bojkott av valen” och ”rösta nej” verkade förvirrande. Detta kan inte skymma att initiativet att öppet ta upp kampen mot LKAB, LO-byråkratin och deras drabanter inom kommittén var lovvärt och helt korrekt. Denna fas finns det anledning att gå igenom noga i samarbete med avd. i Malmberget, men det väsentliga står klart redan nu. Avslöjandet av sveken inom kommittén kom nu för sent och opinionen var för litet förberedd inför omröstningarna.

Försök till sammanfattning.

1. De nuvarande meningsmotsättningarna inom FS är en bra sak. Förutsatt att vi löser dem enligt formeln ”enhet-kritik-enhet” och i en marxist-leninistisk anda kommer KFML att stärkas av dessa motsättningar.
 2. En grundläggande brist har varit AU:s och FS:s till en början bristande insatser för att ge kampen ledning. Detta ledde till brister i KFML:s politik redan under den tid som strejken pågick, men blev ett stort hinder framför allt sedan arbetarna återgick till arbetet. I och med att KFML:s ledning blev informerat om läget i detalj var förbundet självt drivande i att, om än sent, inleda en ny fas när kapitulationisterna inom kommittén utsattes för kritik. Det var därför en stor svacka i KFML:s insats för att ge politisk ledning för kampen som framför allt var märkbar under februari månad, en period som var synnerligen viktig för kampens utgång. Detta är en mycket viktig erfarenhet att dra lärdom av till nästa gång.
 3. KFML:s allmänna politiska linje har hela tiden varit i huvudsak riktig.
- ”Kraven står fast. Kampen fortsätter.” var riktiga krav efter den 4/2. Huvudfienden angavs riktigt till LKAB och LO-byråkratin. Den stora bristen var att den allmänna linjen inte i tid hamrades ut som en konkret politisk linje. Redan i december borde KFML mer träffsäkert skjutit in sig på de reformistiska byråkrater som agerade i Kiruna och Malmberget. Likaledes borde förbundets lokalorganisationer i malmfälten redan under januari tagit upp en kritik av kommittéernas vacklande element och Gnistan betonat vikten av att strejkleddningen för en principfast linje mot LO-byråkraterna osv. När förhandlingarna upptogs borde redan från början en klar linje dragits mellan strejkkommittén och de sex fackliga byråkraterna. Huvudstöten skulle med kraft satts in mot LKAB och dessa sex. Detta var inte konkret

utformat under de förstaveckorna i februari. Under samma tid fanns en ansats till en felaktig linje i Pekkas artikel i Gnistan 2/70 och på FS-mötet. KFML var oförmöget att ge verklig politisk ledning under en månads tid ungefär. Därmed inte sagt att allt var bra före och efter men bristerna var störst under denna tid.

4. Den principiellt viktigaste motsättningen inom FS gäller frågan om huvudattacken i början av februari skulle inriktats mot LKAB och LO-byråkratin eller kommitténs höger. Här bryter sig linjen om att "utveckla de progressiva krafterna, vinna över mellankrafterna och isolera yttersta högern" med linjen att "slå hårdast mot de som står närmast", dvs mot mellankrafterna. Vi anser det vara av avgörande betydelse för KFML:s fortsatta kamp att förbundsstyrelsen enas om att den första linjen var den riktiga nu och den som i regel ska tillämpas .

En annan fråga som rests genom de meningsmotsättningar som uppkommit i FS är frågan om *hur* det av styrelsens majoritet fattade beslutet skulle föras ut och genomföras, hur de fortsatta diskussionerna ska föras, bl.a frågan om *när* problemet ska föras ut i förbundet för diskussion. Vi menar att det måste vara varje FS-ledamots skyldighet att föra ut det fattade beslutet och ge argumenten för det och att handla enligt den fastlagda linjen Detta är helt nödvändigt om KFML ska vara en kampduglig organisation även i lägen när FS tillfälligt är delad i en fråga.

En annan sak är när och hur de två linjerna inom FS ska föras ut i avd. för att alla medlemmar ska kunna diskutera igenom frågorna. I det aktuella fallet fattades vid mötet den 21-22/2 inget beslut om att de två linjerna skulle föras ut. Någon uppmaning från kamrater i FS om att nu utlösa en förbundsdiskussion i frågan har inte heller kommit till AU. AU har därför inte heller fört ut FS' diskussion till avd utan arbetat på att gå igenom FS-medlemmarnas kritik så att motsättningarna ställs klarare och medlemmarna har en möjlighet att få frågan ordentligt belyst.

Tydligt är att några av de kamrater som är kritiska till FS-majoritetens linje följt en annan princip och utan att höra med FS, utvecklat en kritik i lokalorganisationerna av FS-majoritetens linje, och där redogjort för motsättningarna inom FS. Sven och Edvin, har tydligen dessutom, utan att ha protesterat mot AU:s handläggning av frågan med en diskussion inom FS först innan debatten förs ut i förbundet meddelat en annan avd, Umeåavd., sin kritik av FS-majoritetens linje och uppgivit att AU söker "hemlighålla" meningsmotsättningarna. Det vore därför bra om dessa kamrater ville redogöra för varför de handlar på det viset.

Det är enligt vår mening nödvändigt och helt riktigt att denna diskussion ska föras ute i förbundet. Men när detta ska ske beror på flera faktorer, bl a förbundets övriga kampuppgifter, naturligtvis hur akut frågan är, för om frågan inte är akut och direkt avgörande för förbundets insatser så bör motsättningarna vara tillräckligt klart ställda och material finnas för att en förbundsomfattande diskussion som för förbundet framåt ska kunna föras.

Värderingen av detta, när och hur diskussionen ska föras ut, tillkommer och måste tillkomma FS. Det kan inte vara de enskilda FS-medlemmarnas sak, enligt vår mening.

Kamrater, med detta har rätt utförligt det väsentligaste i AU:s syn på LKAB-strejken och hur KFML:s politik bort vara dragits upp. Vi uppmanar härmed till en öppen och kamratlig diskussion inom FS i denna fråga. Låt oss alla i den debatten inspireras av Mao Tsetungs tänkande: "Vi har kritikens och självkritikens marxist-leninistiska vapen. Vi kan göra oss av med den en dålig stil och behålla den goda."

Framåt mot det kommunistiska partiet! Leve marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tänkande!

Leif Roland Jönssons brev till AU 9/3-70.

Till KFML:s AU:

Kamrater!

Jag skriver på Hälsingborgs- och Lundaavdelningarnas vägnar. Då vi diskuterade förbundets linje i gruvarbetarkonflikten, framkom två linjer. Den ena företräddes av Frank, Nisse och mig. Den andra av de övriga närvarande FS-kamraterna.

Jag har på möten i Hbg och Lund refererat minoritetens resp majoritetens synpunkter. Hbg-avd liksom Lundaavd har (på basis av mitt referat) enhälligt anslutit sig till minoritetslinjen i FS och uppmanar majoriteten att snarast ompröva sitt beslut (vilket ännu ej delgivits medlemmarna). Avd anser att en sådan linje som majoriteten i FS företräder kan få allvarliga konsekvenser för KFML. Det gäller för förbundet att tillföra de ekonomiska strejkerna det politiska elementet (och på så sätt lyfta kampen till en högre nivå). Vidare är gruvstrejken en angelägenhet för *hela* den svenska arbetarklassen

Avd (och jag) är dessutom mycket förvånade över att AU har undlåtit att *omedelbart* efter FS-mötet sända ut den antagna resolutionen till avdstyrelserna så att förbundets medlemmar åtminstone fått veta förbundets linje i denna fråga (och kunnat ta ställning).

Jag sände detta meddelande därför att jag tror att det är väsentligt för AU att veta hur avd ställer sig till beslutet. Jag anser att AU begått ett allvarligt politiskt fel i att inte omedelbart delge avdstyrelserna FS-beslutet (ännu två veckor efter dess fattande har de inte fått det).

Vidare kan jag inte förstå varför AU sökt dölja för förbundets medlemmar att inför FS-mötet två avdelningar enhälligt (obs) hade röstat för valbojkott. I stället skriver AU att några kamrater i vissa avdelningar ställt sig tveksamma! (sic!) Varför denna kryptiska formulering? AU har inget att vinna på att undanhålla sanningen. Tvärtom!

Med kamratliga hälsningar Leif Roland Jönsson

PS. I Hälsingborg har vi på nytt diskuterat valet och ändrat grundinställning till att omfatta förbundets. Jag har också efter det att nya och bra argument framkommit ändrat mig och anser att FS' beslut om valdeltagande är helt korrekt.

*

Nils Holmbergs brev till AU 18/3-70.

Till KFML:s förbundsstyrelses AU

Kamrater, eftersom medarbetarna i Gnistans redaktion på egen hand under min bortvaro framfört sin syn på FS-majoritetens beslut rörande gruvstrejken, anser jag att jag i likhet men de båda andra reservanterna också bör framlägga mina synpunkter. Skälet därtill är så mycket större som kamrat Bylin meddelat att AU ska ge tillfälle för FS' medlemmar att ännu en gång ta ställning till den beslutade linjen.

1. Kamrat Frank Baude hade enligt min mening till 100% rätt då han vid FS-mötet hävdade att *kampen var slut i och med att gruvarbetarna återgått till arbetet och lämnat åt 27-mannadelegationen att sköta underhandlingarna med LKAB.*

Det läge som därigenom uppstått innebar, för det första, att gruvarbetarna av LKAB, socialdemokratin och fackföreningsbyråkratin i förening tvingats bort från sina tidigare ståndpunkter. Dessa var som bekant a) att *arbetet inte skulle återupptas förrän de fick garantier för att deras krav skulle uppfyllas* och b) att *förhandlingarna skulle föras av deras egna valda representanter, dvs av strejkkommittén, utan inblandning från Gruvarbetarförbundets eller dess lokala avdelningars sida.* Uppgivandet av dessa ståndpunkter var ett resultat av fel och

svagheter i strejkkommittén arbete och av den verksamhet för att undergräva arbetarnas kampvilja och sabotera deras beslut som socialdemokratin och fackföreningsbyråkratin utvecklat med hjälp av sådana revisionister som Ivar Hermansson och Ture Rantatalo med flera. *Det kan också sägas ha varit en följd av KFML:s underlåtenhet att ge någon som helst vägledning åt de strejkande och koncentrera sig uteslutande på solidaritetsarbetet.*

Läget innebar för det *andra* att fackföreningsbyråkratin återtagit ledningen över arbetarna, ett faktum som helt förbises både i FS-majoritetens beslut och i kamrat Bo Gustafssons brev till mig. I och med 27-mannadelegationens tillkomst *hade strejkkommittén de facto upphört att fungera som ledning*. Ledningen hade övertagits av 27-mannadelegationen (underhandlingsdelegationen). I denna ingick visserligen hela strejkkommittén, men delegationen dominerades likväl av de fyra styrelsemedlemmarna från de två gruvavdelningarna samt de två ombudsmännen (förbundsombudsman Stendalen och lokalombudsman Broström). De kunde med hjälp av de nio svagaste medlemmarna av strejkkommittén styra och ställa helt efter behag. De delade upp delegationen i kommittéer. I dessa satte de in sig själva och en eller annan av de svagaste numren från strejkkommittén. Typiskt är att Rantatalo togs med i flera av kommittéerna och att han var den ende från strejkkommittén, som fick komma med i ”kommittén för undertecknande av bl. a. information till arbetsplatserna”. Men så hade han också gjort byråkraternas stora tjänster, först då det gällde att driva igenom återgången till arbetet och sedan att få LO:s andra ordförande som arbetarsidans ledare vid underhandlingarna med LKAB: I dessa kommittéer kunde fackföreningsbyråkraternas förbereda sina reträtter från arbetarnas krav i löne- och andra frågor De kunde också systematiskt vilseleda arbetarna och allmänheten om besluten i delegationen, vilka de lögnaktigt vid flera tillfällen påstod vara ”enhälliga”. Allt detta innebar att fackföreningsbyråkratin som sagt tagit över och styrde kurs på en nederlagsuppgörelse. Utåt markerades fackföreningsbyråkratins välde genom att *stormötena upphörde och ersattes med avdelningsmöten, öppna endast för de av de strejkande som tillhör Gruvarbetarförbundet.*

2. *I detta läge borde FS kallt ha konstaterat faktum inför arbetarna. Vi borde i alla detaljer ha klargjort vad förändringen i läget berodde på och att den verksamhet som fackföreningsbyråkratin i samförstånd med socialdemokratin och LKAB bedrev inom och genom förhandlingsdelegationen gick ut på att sälja dem billigt. Det var vad Pekkas mycket kritiserade artikel var inriktad på. Ska den kritiseras så skulle det vara för att den inte gav arbetarna någon linje för hur de skulle kunna bekämpa och förhindra det förräderi som delegationens majoritet planerade. Men man kan ju knappast begära att Sven Strömberg ensam ska utforma förbundets linje. Det borde istället FS ha gjort. Vi borde ha uppmanat arbetarna att förhindra LKAB:s, socialdemokratin och fackföreningsbyråkratins gemensamma planer, ha avslöjat hur de steg för steg genomfördes av förhandlingsdelegationens flertal och ha ställt parollen till arbetarna att förbereda sig på att återuppta strejkkampen. Allt detta borde ha gjorts inte bara lokalt, genom vår avdelning på platsen, utan inför landets alla arbetare. Och till dem borde vi ställt en paroll om att genom solidaritetsyttringar – uttalanden och insamlingar – backa upp kampen mot nederlagsorganisatörerna och att i händelse av en ny strejk understödja den även genom sympatistrejker.*

3. Men i stället körde vi fram parollen ”kraven står fast, kampen fortsätter”. Det var att hänge sig åt subjektivt önsketänkande. *Faktum var ju att kampen avbrutits*, att några av de principiellt viktigaste kraven givits upp, att strejkkommittén de facto var försatt ur spel och att den socialdemokratiska och revisionistiska fackföreningsbyråkratin återtagit ledningen över arbetarna. Detta faktum förändrades varken av de punktstrejker som Stendalen, Hermansson, Poromaa och Rantatalo pressade arbetarna att inställa eller av sådana uttalanden som ”det går bussar härifrån också”, Dessa vittnade bara om att bland gruvarbetarna alltså fanns kamp-

beredda element, som vi borde ha knutit an till och mobiliserat emot dem som försökte hindra deras kamp för att kunna prisge deras krav.

4. Jag beklagar djupt att jag någonsin, även om det bara blev kortvarigt, anslöt mig till parollen ”Kraven står fast, kampen fortsätter.” Då jag per telefon fick den från Gunnar som förbundets linje, kunde jag självfallet inte undgå att ta emot och ge plats åt den i Gnistan, eftersom denna är förbundets organ och ska företräda förbundets linje. Men för den skull hade jag ju inte behövt ansluta mig till den. Att så skedde berodde på att jag fattade den på ett helt annat sätt än den senare visade sig vara menad. Jag fattade den som en paroll riktad mot dem som höll på att spela bort frukterna av gruvarbetarnas kamp. Detta framgår också ganska klart av innehållet i Gnistan nr 2. När jag sedan genom kamrat Bo Gustafssons anförande på förbundsstyrelsen och det uttalande som där framlades fick klart för mig hur parollen var menad, stod det klart att den var helt verklighetsfrämmande och därför felaktig samt att Frank hade helt rätt i att kampen var avslutad, att gruvarbetarna höll på att förrådas och att det nu var förräderiet man måste vända sig emot.

Detta är nu så uppenbart att det för mig är helt obegripligt att kamrat By lin i sitt brev till FS-ledamöter av den 13/3 om den av förbundsstyrelsemajoriteten beslutade linjen kan säga ”att utvecklingen sedan dess (FS-mötet) bekräftat att den är helt riktig”. Sanningen är ju den rakt motsatta.

5. Nu har AU äntligen börjat handla för att ge gruvarbetarna vägledning i kampen. Ett par kamrater har sänts upp till malmfälten för att dels skaffa grundliga informationer om läget, dels hjälpa våra kamrater på platsen att tillsammans med de rakryggade arbetarna i strejkkommittén söka slå tillbaka nederlagsuppgårelsen och försöka förmå arbetarna att ta upp kampen på nytt och därvid tillgodogöra sig lärdomarna av vad som skett. Detta är mycket bra. Den uppgift som föreslås skulle ha underlättats betydligt om FS följt Franks förslag att erkänna faktum och Gnistan inte förvägrats att beröva Rantatalo hans gloria genom att avslöja hur han steg för steg medverkat i LKAB:s, socialdemokratins och fackföreningsbyråkraternas strävan att påtvinga gruvarbetarna en nederlagsuppgårelse.

Nu har fackföreningsbyråkraterna med hjälp av inte bara Ivar Hermansson, som genom att propagera mot röstningsbojkotten i LKAB:s lokalradio än en gång visat vems ärenden han går, utan också av Rantatalo lyckats splittra arbetarna i sådan rad att vi knappast kan hoppas få ut dem i enig kamp förrän en tid förflutit och det blivit klart för dem som redan kunde ha varit klart, om vi handlat rätt och haft en riktig linje ända från begynnelsen.

Låt oss nu genom kamratlig diskussion söka att grundligt analysera och korrigera de fel vi begått samt lära av dem. Då kanske vi i framtiden blir i stånd att fylla våra uppgifter att ge riktig vägledning åt arbetarna i deras kamp mot monopolkapitalet och dess hjälpare.

Med kamratliga hälsningar
Nils Holmberg

*

Sven Strömbergs artikelutkast till nr 3 av Gnistan.

Den 3/2 beslöt Centrala Strejkkommittén att avblåsa gruvarbetarstrejken och uppmana arbetarna att återgå till arbetet. Vid denna tidpunkt låg segern i strejkkampen inte långt borta. Malmsituationen i avnämrländerna skulle förr eller senare ha tvingat LKAB till förhandlingsbordet trots tidigare vägran att förhandla under pågående strejk. Men läget på strejkfronten hade förändrats genomgripande de sista strejkdagarna. Vid omröstningen Ja eller Nej till Arne Lundbergs ”bud” var en majoritet av arbetarna för fortsatt strejk. Men omröstningen visade också att kampviljan inte var lika stor som i kampens början. Den ekonomiska pressen

på arbetarna under nästan två månader var den viktigaste faktorn. Men man kan inte heller bortse från eller förringa verkan av att krafter inom strejklägret gjort sitt bästa för att inifrån undergräva kampviljan och utså vacklan och pessimism bland arbetarna. Vi ska senare ta upp en rad misstag, som strejkfrontens ledning gjort. Det kan bli nyttiga lärdomar för arbetarklassen under massrörelsens fortsatta uppsving. Här ska endast nämnas det allvarligaste felet: att inte på ett tidigt stadium ta upp frågan om att utbyta svaga och vacklande element mot kampdugliga krafter. När Elof Luspa tog upp frågan var det redan för sent och han fick inte majoritetens stöd. Möjligheterna att under de omständigheter som uppkommit föra kampen till seger bedömdes av de bra krafterna inom Centrala Strejkkommittén som utsiktslösa.

När 27-mannadelegationen hade återupprättats kom de kampdugliga krafterna från strejkkommittéerna i en svår situation. De nio fackliga representanterna är samtliga klassarbetare och kompromissmakare. Dessa plus kapitulanterna från strejkkommittéerna utgör majoriteten och denna ställning har de utnyttjat. Vid tillsättandet av arbetsgrupper för lösandet av vissa speciella frågor såg de till att själva inta de viktigaste kommittéerna. ”Kommittén för utarbetar betandet av lönefrågor” t.ex. bestod av Atle Lans, Ivar Hermansson, Ture Rantatalo, Emil Isaksson, Anders Stendalen och Kjell Boström. Deras uppgift var att utarbeta en lönetrappa på basis av arbetarnas krav på 15 kronor i timman för ovan jordarbete och 17 kronor för underjordsarbete. Dessa herrar beslutar emellertid självrådigt att pruta 10 miljoner kronor på arbetarnas lönekrav eller 1.30 i timmen i genomsnitt. Detta överskridande fick de genom sin majoritetsställning 27-mannadelegationen att acceptera. Under de första förhandlingsveckorna uppträdde LKAB-ledningen med en tjurskallig omedgörlighet på alla punkter. Den strävade också att spränga förhandlingsdelegationen i syfte att först träffa en uppgörelse i Kiruna och sedan kunna diktera denna som riktgivande även för Malmbergsarbetarna. Tydligen trodde LKAB-ledningen att den långvariga strejkkampen uttömt arbetarnas kampförmåga och att den genom sin hållning gjorde det lättare för klassarbetarna och kompromissmakarna i förhandlingsdelegationen att ytterligare reducera de krav arbetarna framfört. Men arbetarna hade mera krafter kvar och förmådde utveckla en aktivitet, som skrämde både LKAB-ledningen och kompromissmakarna. De nya sittstrejkerna utvecklades till den i Frankrike och Italien vanliga stelkrampsstrejken, dvs att en liten relativt liten grupp, som har en viktig funktion, kan lamslå hela produktionen. Strejken ledde till att LKAB redan dagen efter, den 25/2, Förklarade sig berett att återuppta de samordnade lokala förhandlingarna. Men de tillfogade att om inte strejken omgående upphörde skulle de permittera direkt och indirekt berörd personal med omedelbar verkan. Från 27-mannadelegationen utsändes genast en uppmaning till arbetarna att återuppta arbetet. *Beslutet sades vara enhälligt.* Men så var inte fallet. De principfasta, minoriteten, stod oreserverat på arbetarnas sida och var för fortsatt strejk. Att man i uppmaningen till arbetarna kunde säga att denna var enhällig berodde på dem som besatt posterna i ”Kommittén för undertecknande av bl.a. information till arbetsplatserna”. Denna kommitté var sammansatt av fyra klassarbetare och kompromissmakare: Anders Stendalen, Ivar Hermansson, Ture Rantatalo och Bruno Poromaa. (I denna kommitté, som skulle formulera majoritetsbeslutet från 27-mannadelegationen, var revisionister och reformister givetvis helt enhälliga).

Metoden om att tala om enhälliga beslut, *trots att reservationer inskrivits i protokollen*, har tillämpats även vid senare tillfällen. Vid Gruv 12:ans och 135:ans gemensamma möte den 24/2 lyckades kompromissmakarna ett tveksamt ja till frågan om man skulle kalla LO:s andre ordförande till förnyade förhandlingar. Detta gick inte lika lätt i Malmberget dagen efter. Flera talare påvisade att Kurt Nordgrens deltagande inte skulle betyda en förstärkning av 27-mannadelegationen, vilket Hans Nordmark, LKAB:s förhandlingsledare, påstått samma dag, utan tvärtom en förstärkning av LKAB:s förhandlingsdelegation. En talare, som gick in för

förslaget att kalla upp Nordgren, buades ut. Ture Rantatalo gick in för att ”ta upp Nordgren på prov”, om han inte skötte sig kunde man ju skicka hem honom därifrån han kommit.

Men arbetarna gick inte på stöten. Harry Isaksson förde de principfastas talan och gick hårt mot förslaget. Det hela mynnade emellertid ut i en kompromiss att 27-mannadelegationen skulle få förtroendet att själva avgöra frågan. Dagen efter meddelades att förhandlingsdelegationen enhälligt beslutat kalla Kurt Nordgren till de fortsatta förhandlingarna. Radio och press kunde triumferande meddela ”att nu har de ‘hårda’ inom arbetardelegationen åter igen ändrat mening”. Syftet att säga att beslutet var enhälligt var tvåfaldigt. För det första för att föra gruvarbetarna bakom ljuset och för det andra att kompromettera de principfasta och få del dem att framstå som hopplöst förvirrade. Men inget av delarna kommer att lyckas. Arbetarna har under kampens gång lärt sig att skilja agnarna från vetet. De principfastas proletära heder är ställd utom varje tvivel. Med undantag av Elof Luspa saknar de tidigare facklig erfarenhet och de har inga rötter i de borgerliga arbetarpartierna SAP och VPK. Detta har varit en fördel och det är en viktig lärdom för hela arbetarklassen att de bästa krafterna hämtas från de kretsar, som inte blivit korrumpierade inom den fackliga byråkratrörelsen eller anfrätta av klassamarbetsandan inom de borgerliga arbetarpartierna. De har gjort vissa misstag och fel, vilket är förståeligt och oundvikligt i den skärpta klasskampens inledningskede. Men de har dragit lärdomar av sina misstag och fel, kämpat och lärt – lärt och kämpat. Under strejken har det dessutom framträtt många andra nya talanger och förmågor i arbetarnas led. Gruvarbetarna har fått nya ledarförmågor, som kommer att skapa det garde som kan leda den fortsatta kampen till seger. Samtidigt klämtar klockan för de gamla ”arbetar”-representanterna klassamarbetsmännen och kompromissmakarna.

Men för dem är det ingen fara just nu. Den fackliga byråkratin behöver alltid förstärkning av ”duktigt folk”. Finns det inte plats för dem där finns det andra utvägar. NSD:s Kiruna-korrespondent belönades för sina svinaktiga skrivelser under strejken med en post som biträdande informationschef vid LKAB:s Kirunaförvaltning. Där finns säkert plats för fler, som gjort sig förtjänta av belöning.

PEKKA

*

Edvin Berglunds brev till FS, AU

FS, AU

Kamrater

Vi har en del kritiska synpunkter att framföra beträffande FS, AU:s agerande, när det gäller gruvstrejken och en del andra frågor. Men, i synnerhet FS-majoritetens senaste agerande d. 21-22/2, då man var tvungen att tillgripa votering, för att avgöra en relativt enkel fråga är illavarslande. Det förhållandet har redan i rätt stor utsträckning verkat förlamande på vår verksamhet på många håll. Den händelsen är väl ett klart bevis på att revisionistiskt för att inte säga borgerligt tänkande, fortfarande gör sig gällande i Förbundets högsta ledning, i vissa frågor uppstår det tydligen mycket lätt urspårningar, som skadar vår verksamhet. Var det tårarna hos Thure R., hos en revisionist, som bevekade FS majoriteten så till den grad att man tappade orienteringen? Jag kan inte se någon skillnad på VPK:s och FS-majoritetens agerande i fallet Thure R., på bägge hållen försvarar man ett revisionistiskt handlande och håller dessa lakejer bakom ryggen.

Från förbundets sida har man ställt hela Gällivare-Malmbergs avd. under förmyndarskap, man sände upp en kurir från Umeå, som har lyckats bra med att skapa passivitet i vår verksamhet och i viss mån rasera det vi med stor möda försökt bygga upp här. Denna ”kurir” som i all

hemlighet anlände till Malmberget, låste in sig omedelbart med ett par mannar. Mej ville "sändebudet" inte träffa, jag hade ju bara 35-årig erfarenhet av gruvarbete och gruvarbetarnas livsvillkor. Han ansåg sig kunna dom frågorna mycket bättre, är det inte en smula löjväckande? Vem gav honom det uppdraget? Dessutom är jag ju fortfarande suppleant i FS .

Ingen skall väl inbilla sig att man med sådana metoder gagnar arbetarklassens sak, inte heller skapar man någonsin, ett revolutionärt arbetarparti i detta land om man fortsätter på den inslagna vägen. Disciplinen, arbetsplikten i en revolutionär rörelse, har dessa "sändebud" fått fullständigt om bakfoten. De tror tydligen att det är liktydigt med knektvälde och översitteri etc. etc.. Tänk er, det kommer en oerfaren kille från Umeå och ställer oss under förmyndarskap, ger order och direktiv, som det skulle gälla skolungarna i 1:sta klassen. Det skulle forceras fram ett flygblad, om det sedan gagnade KFML:s verksamhet eller arbetarklassens sak, det hade man inte tänkt på i dessa kretsar. Det visade sig att den skada det flygbladet åstadkom, får vi hålla på och reparera i långa tider. Grundorsaken till det hela är FS-majoritetens felaktiga ståndpunkt i strejkfrågan. Den måste omprövas snarast innan den åsamkar mer skada. Tror någon att man med sådana metoder skapar ett revolutionärt arbetarparti i detta land, nej och åter nej, detta är intellektuellt översitteri, revisionism, som måste kvävas i sin linda. Vi är inte i behov av ett till revisionistparti i detta land, då hade det väl varit minst lika bra, att vi hade fortsatt och kämpat inom det parti som redan fanns här.

Vi vet nu att det behövdes bara en liten skärpning av motsättningarna mellan klasserna, i form av de s.k. vilda strejkerna, förrän svagheter i FS är uppenbara. Det är väl inte så förvånansvärt heller om man ser lite närmare på FS sammansättning, som bekant består den nästan uteslutande av intellektuella och det ansågs vara nödvändigt att ytterligare förstärka det intellektuella inslaget vid den senaste kongressen. Nå, vi vet ju nu att en del av dessa, är redan borta från synfältet. Tror någon att man med den FS sammansättningen, kan gå till jobbarna på dom olika arbetsplatserna och föreslå att vi skall bilda ett revolutionärt kommunistiskt parti, och tro att man har framgång, så är man alldeles för ljusblå optimist.

(Elof Luspa ringer mej just nu och är i upplösningstillstånd. Han är förbannad över detta virrvarr med alla möjliga och omöjliga flygblad och han tar avstånd från samtliga. Jag försöker så gott det nu går rädda KFML:s anseende i sammanhanget. Jag tror att jag lyckades rätt bra förklara för honom hur det låg till.)

Jag har inget emot dom intellektuella och samarbetet med dem, det är säkerligen nödvändigt om arbetarklassen skall kunna resa sig och segra någon gång, men det inslaget måste hållas inom rimliga gränser, i synnerhet i dom ledande organen i ett revolutionärt arbetarparti.

En annan egendomlig historia, som jag även måste påtala och när jag gör det så tänker jag på förbundets framtid och utvecklingsmöjligheter: KFML fick en inbjudan att sända en delegation till Kina i samband med 20 års-jubiléet. Sammansättningen utgjordes givetvis av bara intellektuella och inte nog med det, 3 st av 4 kom från Stockholmsavd. Tror någon att man genom sådana åtgärder bevakar Kommunistiska förbundets intressen Nej och åter nej, man bevakar endast sina egna egoistiska privat intressen.

Det hade givetvis behövts en spridning när det gäller delegationens sammansättning i vårt avlånga land, då hade väl även vi här ovan polcirkeln fått en rapport från det jubiléet. Och, man hade måhända fått med en enda arbetare i delegationen. Det var väl det man inte ville?

Så har man alltid handlat i det förra s.k. kommunistiska partiet. Resultatet borde väl avskräcka, om man verkligen vill skapa ett kommunistiskt parti i detta land.

Med kamratliga hälsningar
Edvin Berglund

Brev till AU från kamrat Baude

Kamrater.

Sedan AU i brev nu preciserat sin och FS-majoritetens ståndpunkt, vill jag göra följande genmäle.

Jag är inte enig med den ståndpunkt ni har och ska nu precisera min uppfattning ytterligare, utöver mitt brev den 9.3. De bedömningar jag gör stödjer sig på följande material.

1. Mina egna anteckningar från FS-mötet den 21-22/2.
2. Icke justerat protokoll från FS-mötet den 21-22/2.
3. Icke daterat cirkulär från samma möte.
4. Brev från AU den 13.3.70
5. Icke daterat brev från umeåavdelningens styrelse.
6. Affisch (anlände den 19.3.70).
7. AU:s utskickning plus Gnistanredaktionens brev.

Av detta material är jag i stort överens med Gnistanredaktionens och umeåavdelningens brev, med Leif J:s brev samt med E Berglund. Till mitt första brev har jag inget att dra ifrån.

Om sättet att lösa motsättningarna.

AU säger i sitt preciserande av motsättningarna att dessa ska lösas på ett korrekt sätt. Jag delar denna uppfattning men anser inte att AU till alla delar följer denna uppmaning själv. Jag vill då peka på följande:

1. Såsom ett bevis för riktigheten i stockholmsdemonstrationens paroller den 8.2.70 framhåller AU "Aftonbladet angrep demonstrationen i en stort uppslagen ruta på ledarsidan dagen innan, med rubriken 'stöd inte splittrarna', vilket starkt talar för att demonstrationen var bra". Är detta ett korrekt sätt att lösa motsättningarna? Är detta ett allvarligt sätt att argumentera? På intet sätt kan detta vara ett bevis för att demonstrationen var riktig. Lika gärna kunde då FS-minoriteten andraga tusen och åter tusen superlativer som sosse- och borgarpresen öst över Rantatalo och Co, som ett argument för att vår linje var riktig, men det har vi inte gjort. I de fall där jag citerat tidningar har det varit konkreta uttalanden av de undfallande bland gruvarbetarna.
2. Som ett stöd för AU:s linje anförs i utsändningen och av Kurt Lundgren på FS-mötet uttalanden av Harry Isaksson om att "strejker pågår dagligen i gruvorna" och av andra arbetare som säger att "vi har inte strejkat i två månader för 90 öre i timman". Ska detta kallas korrekt, att citera och hänvisa till dels en anti-kommunist som Harry Isaksson, dels opreciserade "arbetare" när vi har en avdelning med bra kamrater på platsen?
3. Jag tycker att AU kommer med rena meningslösheter, för den fråga det gäller, när kamraterna mycket omständligt tar upp frågan om att "utveckla de progressiva krafterna, vinna över mellankrafterna och isolera yttersta högern". Jag är övertygad om att varje kommunist är överens om denna frågas allmänna sanning. Men jag hävdar, liksom också varje kommunist måste göra, att det finns situationer då läget är sådant att man måste använda Stalins tes att "slå hårdast mot dem som står närmast i vägen". Jag anser att vi borde ha tillämpat denna tes när Rantatalo och Co i strejkledningen gick över på LO-byråkratins sida och manade till återgång till arbetet. Detta är inte AU överens om, och då försöker man framställa mej som en "vänster"-kommunist. Detta framfördes av Kurt Lundgren på FS-mötet den 21-22/2, sedan tar AU upp den allmänna linjen som jag beskrivit ovan, och som rusinet i kakan ska man, för att slå fast denna "vänster" hos mej och de övriga i minoriteter) teoretiskt underbygga detta med ett Lenin-citat. Kamrater, ni läser Lenin och citerar som en viss potentat läste bibeln. Vad gäller frågan som Lenin behandlar i det citat ni anför? Vad är det

jag har hävdad? Jag hävdar, att med ens Rantatalo fällde sina krokodiltårar och manade om återgång till arbetet, skulle vi ha påtalat att han gick LO-byråkratins ärenden och slagit fast att han var en förrädare. Vi skulle ha uppmanat till val av en ny strejkledning. ”På vilka fakta skulle vi då stött oss” säger AU. *På de allmänna erfarenheterna av klasskampen.* På de erfarenheter som arbetarklassen i över femtio år har vunnit och som säger att reformister och revisionister alltid sviker arbetarna. Med parollen, Lita på egna krafter! Vänta er ingenting av förhandlingarna!, skulle vi ha manat arbetarna. Rantatalo såg till att den fackliga byråkratin blev representerad med Nordgren utöver de sex lokala reformisterna, han ställde sig på deras sida. Arbetarna var då på det klara med den fackliga rörelsens roll, det var emot denna de hade gått ut i strejk, det var emot de usla avtal som dessa herrar gjort upp som de strejkade, Detta skulle vi blåst under.

Vad vänder sig Lenincitaten emot? Jo, frågan om de kommunistiska partierna ska delta i parlamentarisk kamp eller inte. Lenin påvisar att de engelska arbetarna, och även andra, inte har någon direkt erfarenhet av reformister som bildar regering i ett kapitalistiskt land. Hur skulle de kunna ha det? Ingen socialdemokratisk majoritet hade funnits i Europa eller annorstädes, de hade inte fått chansen att avslöja sig ännu. Enligt Lenin, och som verkligheten sedan visat, så avslöjar sig reformisterna när de kommer i regeringsställning och då kan arbetarna få egna erfarenheter av reformisternas förräderi. Detta är ju solklart. Men har inte arbetarna i Sverige egna erfarenheter av reformisternas ledning av den fackliga kampen? Jo, och till på köpet en mycket stor sådan. Så stor att de förstått att det inte går att uppnå några resultat genom fackföreningarna, utan att de själva måste genomföra sina aktioner för högre löner, förbättrade arbetsvillkor o.a. utanför den fackliga apparaten.

AU:s försök att klistra etiketten ”vänster” på minoritetens uppfattning är inte ett korrekt sätt att försöka lösa motsättningarna Det påminner mera om politiska krubbitare som till varje pris ska försvara sin uppfattning och för att göra detta förtvivlat griper efter citat bland klassikerna utan att förstå tillämpningen av marxismen-leninismen Mao Tsetungs tänkande, utan att förstå om ett citat är eller kan vara relevant för den fråga det gäller att lösa.

4. I AU:s skrivelse tas frågan upp, om, hur och när medlemmarna ska informeras om minoritetens linje. Till detta vill jag säga följande: FS borde i sin skrivelse till avdelningarna talat om att den linje som presenterades inte var enhälligt fattad. Givet är att majoritetens linje ska följas, men lika givet är, vilket också framgår av stadgarna, att minoritetens linje ska bekantgöras för medlemmarna på samma gång som beslutet i frågan förs ut i förbundet. Det hade varit korrekt, anser jag, att i denna fråga litat till medlemmarna och till medlemmarnas förmåga att avgöra vad som är rätt och fel.

Vad är kärnpunkten i motsättningarna inom FS?

Jag anser att det finns en fråga ur vilken man sedan kan härleda de övriga felen och miss-tagen. Den frågan är hur vi ska ställa oss till Rantatalo och de andra kompromissmakarnas agerande för att få in LO-byråkrater i strejkledningen. När denna fråga inte analyserades på ett riktigt sätt, så att stötarna kunde sättas in på rätt plats, skapades förvirring och misstro mot AU i en rad andra frågor. Bl.a. mellan avdelningarna på platsen och AU. Ytterligare förvirring skapades genom de panikartade och galna besluten i frågan om omröstningarna, samt KFML:s agerande över hela landet. Vad frågan gäller är: Hur skulle vi ha agerat när Rantatalo fick arbetarna att åter ta upp arbetet och strejkledningen satte sig i förhandlingar? FS hade följande linje till frågan om att kritisera Rantatalo och Co. Bo G sa på FS-mötet: ”Vi bör inte ta upp kritik nu, ty konflikten pågår ännu”, vidare ”Uppenbart är att arbetarna vill ha kvar ledningen åtminstone tills vidare”, och så ”Förhandlingar är en annan kampform där man kan vinna något som inte vunnits i kamp”. Sköld-Peter M sa på FS-mötet: ”Kampen fortsätter under ledning av de valda representanterna som är i majoritet i 27- mannadelegationen. Detta

på grund av att strejkkommittén har ledningen”. Sigyn M förklarade: ”Riktigt att kampen fortsätter under 27-mannadelegationens ledning”. Gunnar B sa: ”Vi bör ta upp den (kritiken) då kampen är slutförd”.

FS:s linje sammanfattades så: 1. Kampen fortsätter, 2. ”När striden är slut, är det synnerligen viktigt att hela förbundet och i dess press sammanfatta alla erfarenheter av strejken och därvid också grundligt avslöja de kapitulationistiska och vacklande elementen i strejkledningen, så att arbetarna i kommande strejker kan utse bättre strejkledningar”.

För att börja med det sista., ”så att arbetarna i kommande strejker kan utse bättre strejkledningar”. Inser ni inte kamrater att detta är rena lapprin. Det är klasskamp det är fråga om, det kommer alltid så länge det finns olika klasser att dyka upp överlöpare inom arbetarklassens led. Sådana som i olika frågor objektivt ställer sig på fiendens sida – som Rantatalo och Co gjorde. Ni lägger i dagen ett skolmästaraktigt sätt att se på hela denna fråga. Det går inte att vänta med att avslöja dem som för en felaktig politik, detta måste göras konkret i den situation som förräderiet genomförs. I annat fall kom mer de vacklande att få inflytande oändligt mycket längre tid än om vi avslöjar dem så fort vi kan. Kritiken av kompromissmakare ska framföras, inte som ni tycks anse, för att utse bättre strejkledningar i kommande strider, utan när den behövs och i syfte att vinna de pågående slagen. Hur ska arbetarna kunna komma till snabb insikt om ruttenheten i de vacklandes politik om inte de mest medvetna (marxist-leninisterna) avslöjar och bekämpar överlöparna och propagerar den riktiga linjen?

Det ni kallar att ”sammanfatta erfarenheterna” är gjort för 50-60 år sedan, det är en allmän erfarenhet att vacklan, tvivel etc. bäddar för nederlag.

”Kampen fortsätter”.

”Alltför ofta har det förekommit, att när historien gör en tvär vändning t.o.m. högt utvecklade partier under en längre eller kortare tid inte kan göra sig förtrogna med det nya läget utan upprepar paroller, som igår var riktiga, men som idag förlorat varje mening ’lika plötsligt’ som den tvära vändningen i historien var ’plötslig’.” (Lenin: Samlade skrifter i urval bd XI s. 54)

Jag hävdade och hävdar fortfarande att det blev en vändning i kampen när LO fick igenom sin linje om återgång till arbetet innan förhandlingarna kunde påbörjas. Och att denna vändning innebar ett nederlag för arbetarna och deras krav. Mot detta stod FS-majoritetens ”Kampen fortsätter”. Vad FS-majoriteten stödde sig på var:

1. Att majoriteten i 27-mannadelegationen var gruvarbetare och valda av arbetarna,
2. Icke verifierade uttalanden av ”arbetare” från Malmfälten.

Majoritetens sätt att se på frågan avslöjar en total brist på känsla för masskampen, ett mekaniskt och katederaktigt uppdelande av strejkledningen i minoritet och majoritet ungefär som om det vore frågan om ett pjäsövertag i schack, bristande studier i den fackliga masskampens erfarenheter samt ett underskattande av LO-ledningens sätt att manövrera, respektive ett överskattande av den arbetarvalda strejkledningen. Förhandlingar är ingen kampform om det inte jämsides med förhandlingarna pågår massmöten, demonstrationer, spridande av tidningar och flygblad för information, dvs om inte de i strejken indragna dagligen och stundligen mobiliseras till massaktivitet. Inget av detta skedde när arbetarna uppmanades till återgång, tvärtom hade en successiv nedtrappning skett av arbetarnas aktivitet. Denna av mej förordade aktivitet har två sidor, dels är den ett medel att hålla kampstämningen vid liv hos massan av arbetare, dels att de arbetande har ständig kontroll över ledningen. Detta skedde inte, strejkledningen agerade oerhört mycket på egen hand. Inga massmöten ägde rum annat än de ordinarie fackföreningsmötena, efter det arbetarna gått tillbaka och börjat arbeta. Det grövsta fallet enligt min mening var dock när kamraterna i AU hävdade att ”Kampen fortsätter” när det satt sex fackliga representanter plus LO:s vice ordf.

Nordgren i 27-mannakommittén Jag hävdade på FS-mötet och gör så fortfarande, så fort det kommer in representanter för socialdemokratin i ledningen dr det början till nederlag. Detta är en allmän erfarenhet från tidigare strejker, i Sverige såväl som i andra länder där reformismen existerar. Att inte KFML snabbt och resolut gick emot Rantatalo som var den drivande för att få in de sex fackliga representanterna, gjorde att LO:s linje till slut segrade och att arbetarna kunde förmås att återgå till arbetet. Det var nämligen på Rantatalo och Co som avgörandet om att dra in reformisterna i ledningen stödde sig. Arbetarna var helt på det klara med att det inte var någonting att vinna på kamp genom fackföreningen, det var därför de strejkade utanför de av den fackliga rörelsen uppdragna ramarna. Arbetarnas majoritet ville inte ha med Nordgren, endast Rantatalos försäkran om att han fick åka hem om han inte skötte sig borgade för att LO:s vice ordf. fick komma med. Nordgren plus de sex övriga "fackliga representanterna" var åsidosatta och avslöjade av arbetarnas massa. **DE FICK I STÄLLET TALA GENOM TURE RANTATALO:** Han skulle ha avslöjats av oss.

Jag är som ni ser inte överens med AU. Jag föreslår att vi med det snaraste diskuterar igenom denna fråga på ett FS-möte och frågan, om vi inte kan enas, går ut till diskussion inom hela förbundet under våren.

Inför FS-mötet skulle jag vara tacksam om AU ville förbereda svar på följande frågor. 1. Vid FS-mötet den 21-22/2 ansåg ni att "Kampen fortsätter, Kraven står fast". Avdelningarna uppmanades den 19/3 (!!) att beställa en affisch med dessa paroller och i ert brev som kom i början av april hävdar ni samma uppfattning. Frågorna i anslutning till detta lyder: Anser ni fortfarande att "Kraven står fast" och "Kampen fortsätter"? Vad gör i så fall förbundet för att stödja kampen? Om inte, vilken datum lades kampen ned?

2. Den av mej nämnda affischen, har någon avdelning beställt den? Har någon avdelning satt upp den?

Följande anser jag inte bör föras ut till diskussion i förbundet, utan stanna i FS. Kamrat Berglund påtalar i sitt brev till förbundsstyrelsens AU det stora intellektuella inslaget i vår förbundsstyrelse. Jag anser att Berglund har rätt i denna fråga, vi måste försöka adjungera någon eller några kamrater från Stockholm till FS, och då bör vi ge företräde åt de kamrater som kommer från arbetarklassen och står i produktionen. En annan synpunkt som jag vill föra fram är att vi bör försöka ha tätare mellan FS-mötena, samt att vi på dessa försöker anslå mer tid åt att lösa politiska frågor och överlåter på vissa kamrater att självständigt genomföra exekutiva göromål av mer teknisk natur.

Kamrathälsningar Frank B

Till KFML:s FS' AU (från Gällivare-avdelningen)

Kamrater!

Fredagen den 27 mars samlades medlemmarna i Gällivare KFML-avdelning till medlemsmöte. Förutom avdelningens medlemmar deltog tre medlemmar av Umeå-avdelningen och av dessa var en medlem av dess styrelse.,

Vid mötet informerades vi detaljerat om FS' linje i gruvarbetarstrejken sådan den framlagts för Sven Strömberg av en från Umeå uppsänd kurir. Sven Strömberg och Östen Öhlund redogjorde för de överläggningar de tillsammans med Lars Nilsson haft med samma kurir. Sven Strömberg, Östen Öhlund, Sylvig Larsson, Edvin Berglund och Staffan Daimar redogjorde för flygbladsaffären och detaljer i samband med denna. Edvin Berglund redogjorde för telefonsamtal han och Sven Strömberg haft med Kurt Lundgren 15 och 16 mars.

Efter dessa ingående informationer och redogörelser diskuterades frågorna ingående. I denna diskussion deltog samtliga närvarande och kamraterna från Umeå bidrog med för oss tidigare ej kända fakta, som förklarar mycket av AU:s och dess Umeå-kurirs agerande.

Efter avslutad diskussion beslöt vi att avfatta en skrivelse och kritisera FS' linje i gruvarbetar-konflikten och AU:s agerande mot oss samt framföra de krav som situationen motiverar.

Samtidigt med hamnarbetarstrejkens utbrott i Göteborg hade vi avdelningsmöte här i Gällivare och diskuterade naturligtvis denna betydelsefulla händelse. Vi var alla överens om att denna strejk var inledningen till ett spontant uppsving i arbetarklassens kamp hör i landet. Under mötet skulle Sven Strömberg ringa in några upplysningar till Sigyn Meder och fick samtidigt mötets uppdrag att ta reda på adressen till hamnarbetarnas strejkkommitté så att vi kunde sända dem ett telegram. Vi blev mycket förvånade när han rapporterade hennes svar.

Någon adress kände hon inte till och dessutom ansåg hon att det var Göteborgsavdelningens uppgift att sända ett sådant "för det rörde sig ju bara om en lokal ekonomisk strejk". Vi förmodar att även andra avdelningar mött samma ringa förståelse hos AU-medlemmar för betydelsen av KFML:s solidaritet med de strejkande, för faktum är att inte ett enda telegram blev avsänt till hamnarbetarna av någon KFML-avdelning. I efterhand kan man konstatera att det hade varit befogat att i samband med hamnarbetarstrejken inkalla ett FS-möte och diskutera fram en linje för förbundet inför kommande konflikter. Som ledande centrum har man rött att kräva ett betydligt större förutseende av AU än det har uppvisat.

I samband med gruvarbetarstrejkens utbrott skedde tydligen ett uppvaknande hos AU om förbundsledningens och avdelningarnas uppgifter under spontana ekonomiska strejker. Den verksamhet som förbundet omgående utvecklade i samband med strejkens utbrott anser vi vara helt riktig. Vid regionskonferensen i Luleå rådde också full enighet om avdelningarnas arbetsuppgifter i samband med gruvarbetarstrejken. Dessa arbetsuppgifter gick vår avdelning med energi in för att lösa. Som bekant är vår avdelning liten numerärt. Det kunde inte vara tal om att vi skulle försöka leda gruvarbetarnas strejkkamp. Vår uppgift var att propagera för bildandet av ett kommunistiskt parti, avslöja SAP och VPK och visa arbetarna vilka som var deras fiender. Vidare propagera för ekonomiskt, politiskt och moraliskt stöd åt de strejkande och direkt organisera detta stöd. Vi tror oss ha löst dessa uppgifter på ett tillfredsställande sätt. Under strejken gav vi ut flygblad och sålde 65 ex av MF nr 1-70 och höjde Gnistanupplagan till 350 ex. Brist då det gällde flygbladen var att vi inte redan i början av januari tog upp frågan om betydelsen av en enig strejkledning så att de element som då började vackla, skulle bli orsaken till strejkrörelsens inre splittring.

Vad artiklar till Gnistan beträffar ansåg vi att avdelningens uppgift var att belysa frågorna ur marxist-leninistisk synvinkel och ge direkta "frontreportage". De stora frågorna i sammanhanget bedömde vi som angelägenheter för tidningens redaktion och förbundsledningen.

Det har från AU:s sida riktats kritik mot rapporteringen från Gällivare. Denna kritik är helt obefogad. Före nyår fanns inget särskilt att rapportera utöver vad press, radio och TV förmedlade. Om AU eller andra förbundsmedlemmar ville ha direkt information från oss om stämningen bland de strejkande o. s. v. hade de möjligheter att ringa Edvin Berglund, som genom sin dagliga kontakt med gruvarbetarna bäst av oss kände stämningen bland dessa. Rapporteringen har som bekant en ekonomisk sida också. Vid regionskonferensen i Luleå blev vi uppmanade att lita till egna krafter på alla områden. Detta gjorde att vi mycket noga och efter mycket övervägande använt de pengar, som fanns i kassan. Det var helt otänkbart att använda dessa till telefonrapportering. Till skrivna rapporter fanns det inga krafter över när arbetsuppgifterna på lokalplanet fördelats. Först när Gnistan- och MF-redaktionerna sänt pengar blev det möjligt att organisera god telefonrapportering. Vi har bevakat stormötena omröstningarna o.s.v. och rapporterat från dessa till AU-medlemmar eller till Nils Holmberg.

Men ytterligare upplysningar kunde kommit AU tillhanda det vill vi inte förneka. Vi hade tillgång till strejkkommitténs alla interna handlingar men kunde inte sända dem härifrån. Visserligen meddelade vi AU det som vi ansåg mest intressant men om vi haft någon med vana att bearbeta liknande material och skriva maskin hade ytterligare viktiga upplysningar kommit till ledningens kännedom. Vi meddelade detta på ett tidigt stadium och önskade hjälp med arbetet. Men från ledningen fanns det ingen som kunde komma. Vid regionskonferensen i Luleå hade vår representant i uppdrag att ta upp frågan om yrkesrevolutionärer. Vi hade dessförinnan hört att de kamrater, som besökte Kina i samband med 20-årsjubileumet, där hade sagt att vi aldrig skulle ha personer i ledningen som yrkesmässigt sysslade med politik, utan att alla skulle ha sitt vardagliga arbete vid sidan av det politiska arbetet. Vi ansåg detta vara fel ur två synvinklar. För det första hade frågan aldrig diskuterats i förbundet innan den framfördes i Kina. För det andra ansåg vi att förbundet (och senare partiet) i längden inte skulle kunna klara de växande uppgifterna utan kamrater som yrkesmässigt sysslade med politik. Denna uppfattning har vi inte ändrat på trots regionskonferensbeslut. Under strejken har det klart visat sig att det fordras ett ledande centrum av kamrater, som kan ägna sig åt ledningen och samtidigt resa ut på fältet när det händer något eller när hjälp av något slag av ledande kamrater är påkallat. Det finns ytterligare att ta upp från perioden från själva strejkkampen. Det gäller främst AU:s beslut att tillfälligt ändra huvuduppgiften från studierna till uppgifter kring strejken. Vi ansåg detta var ett felaktigt beslut. För vår egen del var den teoretiska och praktiska utbildningen av deltagarna i studiecirkelarna A och O för att vi skall kunna åstadkomma någon tillväxt i avdelningen. Men vi ansåg att det skulle ha varit motiverat med en viss omläggning av studierna under denna tid. Vi hade verkligen behövt studera strejkrörelser från förr, behandlat tidigare erfarenheter och kommunisternas uppgifter under strejker.

Vid nyårstiden talade en kamrat från Umeå, som tillfälligt vistades i Gällivare, med Kurt Lundgren om detta. Enligt Umeå-kamraten var Kurt Lundgren mycket negativ inställd till detta. Han hade ansett det som omöjligt att inom överskådligt tid få fram studiematerial och studieplaner till detta. Vi diskuterade detta och ansåg att kamrat Lundgrens inställning till studier var pedantisk och felaktig. Det skulle om det funnits vilja till detta inte varit svårt att söka ut material och ge avdelningarna anvisningar om detta samt hjälpa till med utstencilering av det som tillhör det mer ovanliga materialet. Det är väl inga tvivel om nyttan av att vi fått studera Strassbourgeserna under själva strejken?

Den andra frågan gällde en företeelse under strejkens slutskede. Det var inte då många avdelningars flygblad vi hade möjlighet att granska men vi fick strax innan strejkens slut från t.ex. Uppsala, tog inte upp några politiska frågor utan begränsade sig till själva stödarbetet. Vidare fick vi reda på att avdelningar kontaktat strejkkommittéerna och enskilda ledamöter av dessa för att förhöra sig om läget och fråga om råd då det gällde arrangerandet av stödaktioner. Vi diskuterade detta och ansåg att man först borde ha kontaktat oss och hört vår mening.

Efter strejken fick vi full förklaring till ovannämnda företeelse. För oss har det viktigaste under strejken varit att höja arbetarnas klassmedvetande, knyta kontakter med revolutionära arbetare och dra in dessa krafter i det politiska arbetet. För FS-majoriteten och AU har det tydligen betytt allt att strejken fick en segerrik utgång. Våra rapporter har varit grundad på fakta och inte mer optimistiska än läget angav. Från strejkkommittéerna har man kunnat få upplysningar, ytligt grundade och byggda på tillfälliga intryck och önskningar. Dessa har passat de ledande kretsarnas subjektiva önskningar bättre än våra rapporter. Man kan utan tvekan säga, att FS-majoritetens och AU:s övervärdering av betydelsen av att strejken fick en segerrik utgång var, vad Lenin kallar, ett knäfall för spontaniteten. Just denna företeelse är roten till opportunisten inom den revolutionära rörelsen. Vi beklagar att vi inte slog larm

omedelbart vi iakttog detta, men vi kunde inte på denna tidpunkt tro att högeropportunisten slagit så djupa rötter i KFML, som det senare visade sig ha gjort.

Efter omröstningen den 1/2 fick kamraterna Gunnar Bylin och Nils Holmberg genom Sven Strömberg direktreferat om läget och vilka som var för och mot fortsatt strejk. Den 2/2 fick Nils Holmberg direktreferat från stormötet i Malmberget. När Elof Luspa samma dag inte fick Kirunas gruvarbetare att stödja förslaget om en rekonstruktion av strejkkommittén *var strejkens öde beseglat*. Det fanns ingen annan utväg än att avblåsa strejken. Uppmaning till fortsatt strejk eller ett återupptagande av strejken utan att först rensa kommittéerna från förrädiska, svaga och vacklande element skulle vara lättsinne, som gränsade till brott. När förhandlingarna tog sin början fanns alla dessa krafter kvar och förstärkte de fackliga representanternas gruppering. På arbetsplatserna fortgick ingen kamp med undantag av en och annan sittstrejk på olika avdelningar. Oftast lyckades det arbetsledningen att avveckla dessa småstrejker efter en eller annan timme. Om det inte gick ryckte Ture Rantatalo och Bruno Poromaa tjänstvilligt ut. Den väsentliga kampen skedde under detta skede inom 27-manna-delegationen. Vi var under detta skede försatta i en svår situation. Visserligen kände vi till vad som hände inom kommittén men att i flygblad upplysa om detta ansåg vi inte riktigt och för övrigt var läget oklart och förvirrat inom kommittén Lars Nilsson hade under veckorna och Sven Strömberg hade på söndagarna kontakter med Östen Öhlund och informerades av honom samtidigt som de gav honom råd och anvisningar. Frågan om skapandet av en fraktion av de kampdugliga vänsterelementen och utgivandet av ett flygblad diskuterades men visade sig vara svårare än man kunde vänta sig. Obeslutsamhet och pessimism rådde bland dessa, som vi hänför till de bästa inom strejkledningen.

Här ställde vi oss väldigt frågande till att förbundet fortsatte att köra ut parollen ”Kraven står fast – kampen fortsätter” trots det förändrade läget och att prutningar på arbetarnas krav pågick för fullt. Men vi blev ännu mer förvånade när vi mottog beskedet att beslut fattats i Umeå att sända en kurir hit för att förklara förbundets linje i gruvarbetarkonflikten. Ingen från ledande håll hade haft något intresse av att komma för att ge oss råd och anvisningar under själva strejken, men efteråt verkade det väldigt viktigt att vi fick reda på det. Av Umeå-kamraterna, som deltog på mötet, fick vi besked hur beslutet att sända en kurir hade fattats. På möte med Umeåavdelningens styrelse hade kamrat Bylin fört fram påståenden om att Gällivareavdelningens medlemmar saknade förtroende för massorna, hade dålig kontakt med massorna och var behäftade med arv från SKP-tiden. Kamrat Bylin har inte besökt Gällivareavdelningen och känner inte till avdelningens medlemmar. Medge att det är förvånansvärt att ordförande i KFML kan sitta och uttala omdömen utan att först ha gjort undersökningar. Vad är sådant annat än struntprat? Med ordförande Mao vill vi säga: ”Hur kan en kommunist blunda och prata strunt? Det duger inte! Du måste undersöka!” Oss förefaller det naturligt att kamrat Bylin hade förlängt sin resa och kommit upp och tagit reda på fakta och personligen redogjort för den linje, som FS antog vid sitt sammanträde 21-22 februari.

Vid sammanträffandet med den uppsände kuriren tillbakavisade Sven Strömberg, Lars Nilsson och Östen Öhlund, trots talrika hänvisningar till Marx och Pariskommunen och högläsningar ur ”Den lilla röda” alla försök att få dem att ansluta sig till förbundets linje och acceptera dess två taktiska linjer, en lokal för Malmberget och Kiruna och en för landet i övrigt. De medgav att det skulle vara riktigt att i detalj utforma den taktiska linjen olika i detalj vid själva kampfronten i förhållande till landet i övrigt men påvisade det omöjliga i att driva en linje här via flygblad och en annan i vår press. Motsättningen skulle leda till att vi överhuvudtaget inte skulle ha någon propagandistisk nytta av Gnistan här, ja om det inte rent av skulle vara felaktigt att föra ut den till försäljning. De visade också på att det skulle vara betydligt lättare att ta upp vissa frågor i Gnistan än i flygblad och hänvisade till den insända artikeln avsedd för Gnistan nr 3. Kuriren kritiserade artikeln för att den inte framhöll att

kampen fortsatte och kraven stod fast och ej heller anvisade hur kampen skulle föras vidare till seger. Våra kamrater visade på att om man vidhöll denna paroll under dåvarande förhållande så pågår det kamp jämt och ständigt när förhandlingar pågår. Kuriren delade inte denna uppfattning och hänvisade till att FS-ledamöterna och han själv ansåg det vara en oriktig åsikt som framkom i Gnistan nr 2 sid. 9 där det sägs att "strejkens öde /var/ beseglats". Om detta verkligen är FS-ledamöternas åsikt vill vi fråga om ni inte alls följer med händelseutvecklingen?

Eller vill ni inte se sanningen i vitögat? Något av detta måste vara fallet. Vi håller på det senare. När det inträdde ett omslag och strejkkampen var slut ville ni inte se att nya praktiska uppgifter måste ställas på dagordningen utan vidhöll en förlegad paroll och försökte göra den till signal för en ny återupptagen kamp. FS' åsikt att förrädiska, svaga och vacklande element inom strejkkommittén inte fick avslöjas och kritiserats i pressen är en märklig åsikt. Vad skall vi då ha en tidning till om vi inte får använda den som ett vapen i vår kamp? Skall kampen föras enbart via flygblad och tidningen endast inregistrera händelser när de väl är överständna? Hur skall vi då kunna ge arbetarna korrekt vägledning? Omsorgen om Ture Rantatalo är rörande, men är den riktig? Varför blev han hela borgarpressens kelgris? "Inget kan bättre hjälpa oss att bestämma företeelsernas politiska betydelse än värdesättandet av dem hos motståndarna", skrev Lenin. Kunde det då vara något fel att i vår tidning upplysa om orsakerna till att Rantatalo blev borgarnas hjälte? Vi delar inte FS' åsikt att inte kritisera förrädiska strejkledare förrän alla arbetare upptäckt vad de går för. Om man uppträder så kan vi inte hjälpa vare sig gruvarbetarna eller andra att förstå de verkliga orsakerna till strejkens avbrytande och de dåliga förhandlingsresultaten, och vi kan inte heller hjälpa dem att finna metoder för hur sådana problem skall lösas.

Diskussionen mellan ert sändebud och våra kamrater gällde även frågan om kampstämningen bland arbetarna. Det föreföll våra kamrater som om denna betraktades som en statisk företeelse. Om den sjönk skulle det enligt sändebudet endast behövas ett flygblad för att åter få upp den till samma nivå som under strejken. Vi var inte samma ljusblå optimister i detta avseende. Men ett flygblad hade diskuterats och vi var för ett sådant. Under sändebudets närvaro utarbetades ett förslag till flygblad, som vänstern bland arbetarnas representanter genom Östen Öhlunds förmedling skulle diskutera. Under den följande veckan sammanträffade Östen Öhlund Elof Luspa, Harry Isaksson m fl med Lasse Nilsson och de revolutionära arbetarna, från den s k flaskhalsen. Tio var för utgivandet av flygbladet men utgivningen uppskötts dag för dag tills LKAB:s bud lades fram på fackliga möten. Vi hade med sändebudet diskuterat en alternativ taktik om det inte lyckades att få arbetarrepresentanterna att ge ut ett. Detta ansåg han helt överflödigt. Men senare ändrade han uppfattning. Sent på fredagskvällen ringde han Edvin Berglund och beordrade oss att utge ett flygblad och sprida detta före det fackliga mötet påföljande morgon kl 10 (14/3). Edvin Berglund påvisade för honom att detta var en omöjlighet och därmed fick han nöja sig. Om vi under sändebudets besök fått gehör för utarbetandet av en alternativ taktik hade ett sådant flygblad dock varit ett faktum.

Söndagen den 15 mars arbetade Lars Nilsson och Sven Strömberg energiskt på att få fram material om lönepaketet och de hade också överläggningar med Östen Öhlund och Harry Isaksson om detta. De sistnämnda var angelägna om att vi skulle bistå dem med utarbetandet av flygbladet, material och hjälp vid distributionen. Detta arbete fortsatte planenligt på måndagen. I detta skede dök tre medlemmar av Umeåavdelningens styrelse upp utrustade med av AU specialfullmakt att ställa Gällivareavdelningen åt sidan i arbetet och överta ledningen. Samme kamrat, som varit uppe som sändebud en vecka tidigare, förklarade käckt att om det misslyckas att ena de "progressiva" ger vi ut ett flygblad i Gällivareavdelningens regi. För oss som alltid diskuterat fram flygbladen och beslutat om dem tillsammans verkade detta chockartat. Hur kan kamrater från en annan avdelning komma och göra anspråk på rätten att

utge flygblad i en annan avdelnings namn utan att denne har ett ord med i laget, utarbetar och diskuterar flygbladet i vanlig ordning?

Under måndagskvällen arbetade Sven Strömberg, Edvin Berglund och Sylving Larsson med att få medlemmar och suppleanter i strejkkommittén och revolutionära arbetare att ställa sig bakom ett flygblad som avslöjade LKAB:s ”lönepaket”. I frågan om parollerna var meningarna från början delade inom avdelningen. Sven Strömberg var för bojkottparollen medan de övriga och särskilt Edvin Berglund och Östen Öhlund, som hade goda kontakter med gruvarbetarna och kände stämningen väl, var för deltagande i de fackliga omröstningarna samt att det i flygbladen uppmanades till nej-röstning i förening med krav om stormötens inkallande. Inför de övrigas argumentering och redovisning av fakta anslöt sig även Sven Strömberg till denna linje. Men den Umeåkamrat, som fungerade som AU:s kontaktman, ville inte höra på några argument eller ta hänsyn till det konkreta läget. Han hade order från högre ort att gå efter och han hade funnit en bundsförvant i Harry Isaksson, som han ansåg det var en stor brist att vi inte lyckats knyta till avdelningen (Gud bevara oss!). Dessa båda utarbetade första flygbladet tillsammans och skrev utan betänkligheter under Östen Öhlands, Henry Lövgrens, Verner Fredrikssons och Hadar Sandbergs namn, trots att de visste att dessa anslutit sig till ett flygblad med annat innehåll och med en uppmaning till nej-röstning. Resultatet blev att några av dessa tog avstånd från bojkottparollen i Norrskensflamman och NSD men samtidigt uppmanade till nej-röstning.

Det finns mycket att tillägga om flygbladsaffären. Vi beklagar att vi genom AU:s inbrott kom i en sådan situation att vi tvingades att tjänstgöra som osjälvständiga robotar åt de sk progressiva. När vi summerar denna affär kan vi klart se att resultaten av hastverk utan grundliga undersökningar blir därefter. Det har inte hjälpt till att höja arbetarnas klassmedvetande och inte heller att påverka kampstämningar på ett positivt sätt. Det hela slutade med att alla utom Östen Öhlund tog avstånd från de flygblad de själva godkänt och därmed försatt oss i en mycket obehaglig situation. Från Harry Isakssons och Lars-Erik Johanssons sida har det inte sparats möda att till olika håll föra ut att hela flygbladsaffären var en komplott från KFML:s sida. Detta har också spritts ut bland gruvarbetarna både i Malmberget och Kiruna. Säkert är att detta är en av anledningarna till den minskade försäljningen av Gnistan och att en del arbetare som vi knöt kontakter med under strejken, nu förhåller sig avvaktande och skeptiska mot oss.

Sådant är resultatet av den ”hjälp” vi fick av AU och Umeåkamraterna. Vad ”hjälpen” från de sistnämnda beträffar måste vi göra ett tillägg. När vi i höstas begärde hjälp i en viss angelägenhet från Umeåavdelningen gav denna begäran upphov till ”allmän munterhet”. Vi har inte sedan dess begärt, och tänker inte heller framöver begära hjälp från det hållet. Under strejken anhöll två arbetslösa journalister om tillstånd hos Umeåavdelningens styrelse att på egen bekostnad få resa upp till malmfälten för att skriva artiklar för Gnistan och samla material. Denna begäran avslogs med motivering att ”de där uppe ska jävlar lära sig att skriva själva”. Sådan är den tidigare benägenheten från det hållet då det gäller att hjälpa och bistå en annan avdelning. Med det nämnda som bakgrund vore vi ytterst tacksamma att i fortsättningen själva få avgöra när vi är i behov av hjälp och även få ett ord med i laget när det gäller varifrån denna hjälp ska komma.

Vi kan konstatera att den av FS-mötet fastlagda linjen är en högeropportunistisk svanspolitik i sin helhet, men att den sådan den fördes ut i malmfälten av Umeå-kamraterna under AU:s ledning är en äventyrspolitik, som skadat det som vi uppnått i vår verksamhet.

Genom att omyndigförklara vår avdelning och ställa den under en annan avdelningsstyrelses ledning har AU grovt kränkt den demokratiska centralismens princip och ersatt dessa med kommandometoder och de grävsta former av översitteri. I stället för tillämpa kritikmetoden

och öppet påtala vad man anser är våra brister och fel har man gått bakom ryggen på avdelningen och pratat strunt.

Vi anser att det inte kan fortsätta på det här sättet. Oavsett de stora och viktiga arbetsuppgifter som ligger framför oss, måste vi komma tillrätta med den felaktiga linjen i gruvkonflikten, avdelningens förhållande till regionsledningarna och AU. Det är bättre ju fortare frågan om förbundets linje i gruvkonflikten kommer ut till diskussion i avdelningarna så att vi kan få en riktig linje fastlagd innan nya vågor av spontana strejker sveper över oss.

För att andra avdelningar inte skall bli offer för samma metoder som vi har blivit bör frågor av organisatorisk natur diskuteras och i detta sammanhang också frågan om demokratisk centralism och dess tillämpning. Det förtal vår avdelning utsatts för visar också hur outvecklade undersökningsmetoder och former för kritik är i vårt förbund och det är frågor som måste behandlas så att vi får en ändring till stånd.

Dessa frågor och många fler pockar på en lösning. För att så skall kunna ske och för att vi skall kunna få en ledning med ett betydligt större proletärt inslag än vi har nu, kräver vi att en kongress snarast möjligt inkallas.

Innan vi slutar vill vi bemöta det förtal avdelningen utsatts för. Vad beskyllningen om bristande tilltro till massorna beträffar hoppas vi att vi alltid skall lyckas bevara denna bristande tilltro till massorna, om man med massorna menar Harry Isaksson o.a. anarkistiska och trotskistiska element. Men däremot kan vi lova att "vårt bristande förtroende för massorna" aldrig kommer att ta sig uttryck i bristande förtroende för lojala kamrater på det sätt, som ledande kamrater öppet visat gentemot oss. Till beskyllningen om bristande kontakt med massorna vill vi svara att när alla avdelningar kommit lika långt som vi i kontakten med massorna, ja då har de kommit en bra bit på väg.

Vad beträffar beskyllningarna om att vi bär på ett arv från SKP gör detta oss endast glada. Vi vill bevara och föra vidare de revolutionära traditionerna och allt det goda från SKP. Och vi kan lova kamrater, att alltid bekämpa högeropportunistiska avvikare på samma sätt som vi gjorde inom detta parti.

Kamrater, det har förflutit nästan två månader sedan vår avdelning fattade beslut att skriva detta brev och framföra ovannämnda synpunkter. Men denna tid betyder ingenting. Nu gäller verkligen parollen: "Kraven står fast – kampen fortsätter".

Kamrathälsningar KFML-avd i Gällivare

Brev från Gnistans redaktion

Till förbundsstyrelsen för KFML

Kamrater!

Gnistans redaktion har tagit del av den av förbundsstyrelsens majoritet fastslagna linjen för KFML i gruvarbetarstrejken. Vi har diskuterat igenom denna linje vid fyra tillfällen, tre gånger i redaktionen och en gång tillsammans med avdelningen.

Redaktionen är enig om att majoritetslinjen i FS är felaktig och med det snaraste bör rättas till. Om så ej sker skadas arbetarklassens sak och KFML.

Det huvudsakliga innehållet i FS-majoritetens linje är åsidosättandet av partiets självständiga och ledande roll i förening med knäfall för spontaniteten. Detta fel har gjort sig gällande på grund av avsaknaden av en konkret analys av klasskrafternas fördelning i strejkkommittén och förhandlingsdelegationen i olika stadier av deras utveckling. Vad till ska vi ha marxismen-leninismen om inte till att göra konkret analys av konkreta betingelser. Det förutan är den bara döda dogmer.

De ursprungliga strejkkommittéerna bestod av nio representanter från vardera Malmberget och Kiruna och tre representanter från Svappavaara. Dessa slogs senare samman till en gemensam central strejkledning. Hur klasskrafterna var fördelade inom den centrala strejkledningen framgår av omröstningarna den 13/1, 16/1 och 1/2.

1. Den 13/1 lade Hilding Lindström fram ett kompromissförslag för att återställa kontakten med fackföreningen. Mot detta förslag stod Olle Hultins om att de skulle hålla fast vid den av arbetarna uttryckta förhandlingslinjen. Omröstningen blev: 12 för arbetarnas krav, 5 emot och 4 nedlagda.

2. Vid omröstningen den 16/1 om Kurt Nordgrens deltagande vid de framtida förhandlingarna med LKAB röstade 12 man emot och 9 för Nordgrens deltagande. Samtliga 9 representanter från Malmbergets kommitté var liksom 3 av Kirunakommitténs medlemmar emot.

Mot dessa stod 6 från Kiruna och de tre Svappavaara-ledamöterna.

3. Omröstningen den 1/2 om återgång till arbete: 12 för fortsatt strejk, 6 mot och 1 nedlagd.

	13/1	16/1	1/2
KIRUNA	fastarb.linje	Nordgren	Återgång
Olle Hultin	+	+	+
Elof Luspa	+	+	+
Ronald Svensson	+	+	+
Sven Wigerstedt	-	-	Ej med
Harry Holmlund	-	-	Ej med
Atle Lans	-	-	-
Hilding Lindström	-	-	-
Ture Rantatalo	§	-	-
Sixten Ståhlberg	-	-	-
MALMBERGET			
Ove Haarala	+	+	+
Gunnar Harnesk	+	+	-
Emil Isaksson	+	+	-
Harry Isaksson	+	+	+
Henry Lövgren	+	+	+
Jonny Nilsson	+	+	+
Nisse Nylander	+	+	+
Elov Söderström	+	+	+
Östen Öhlund	+	+	+
SVAPPAVAARA			
Kjell Hansén	§	-	-
Runo Hansson	§	-	-
Ingemar Niemi	§	-	-
Karl Nilsson			

(+ röstat för arbetarnas linje, - röstat emot den, § nedlagd röst)

Fakta visar att strejkkommittén och förhandlingsdelegationen var två olika ting. Genom klasskrafternas förskjutning inom strejkkommittén blev den proletära sidan från att ha varit dominerande underordnad och den borgerliga sidan från att ha varit underordnad dominerande. I överensstämmelse härmed blev förhandlingsdelegationen, som bildats genom att strejkkommittén förenats med de sex representanterna för den fackliga byråkratin, ett redskap i monopolkapitalets händer och inte ett redskap i arbetarnas händer.

FS-majoriteten har inte förstått det säregna i strejkkommitténs utveckling. Dogmatismen och avsaknaden av konkret analys är källan till sådana subjektivistiska misstag.

En riktig förståelse av både strejkkommitténs och förhandlingsdelegationens verkliga karaktär medför därför att sådana uttryck som ”kampen om strejkens slutresultat pågår därför fortfarande”, att förbundet ska stödja ”strejkledningen mot arbetarnas fiende” och ”så länge strejkledningen står fast vid arbetarnas krav” faller platt till marken. Är det väsentliga i förhandlingsdelegationens agerande dess kamp mot monopolkapitalet eller dess förräderi mot gruvarbetarna? Det vore att inte se skogen för bara träd att tro något annat än det senare.

Den felaktiga uppfattningen om framför allt förhandlingsdelegationens verkliga karaktär leder FS-majoriteten över till ett annat felaktigt ställningstagande och lägger grunden för det. I FS-majoritetens skrivelse står det att ”så länge strejkledningen ... i huvudsak har arbetarnas förtroende, måste förbundet stödja även strejkledningen mot arbetarnas huvudfiende ...”

Men en sådan tolkning av uttrycket ”har arbetarnas förtroende” speglar en felaktig uppfattning av *masslinjens innebörd*. Vårt ställningstagande till förhandlingsdelegationen kan inte grunda sig på vad *arbetarna anser om den*. Vår uppfattning av görs enbart av vad vi kommer fram till men konkret analys av klasskrafternas fördelning inom delegationen, dess historia osv och delegationens olika ställningstaganden. Om vår uppfattning av delegationen inte skulle överensstämma med LKAB-arbetarnas får vi med Mao Tsetung säga:

”Det händer ofta att massorna objektivt behöver en viss förändring, men subjektivt är de ännu inte medvetna om behovet, ännu inte villiga eller beslutna att göra förändringen. I sådana fall bör vi tålmodigt vänta. Vi bör inte göra förändringen innan huvudparten av massorna *genom vårt arbete* (vår kursiv) blivit medvetna om behovet och är villiga och beslutna att genomföra förändringen.” (Citaten s. 113).

Den subjektiva medvetenheten bland LKAB-arbetarna ges en felaktig roll av FS-majoriteten. Den avgör förvisso *hur* vår kritik ska utformas, men det gör den alltid och i alla sammanhang. Frågan *huruvida* delegationen ska kritiseras eller inte och *det sakliga innehållet* i vår kritik avgöra endast genom vår självständiga analys.

FS-majoritetens revidering av masslinjen leder till knäfall för spontaniteten och åsidosättande av partiets självständiga och ledande roll. Huruvida LKAB-arbetarna har förtroende för förhandlingsdelegationen eller ej, eller huruvida arbetarna desavouerar den eller ej, avgörs huvudsakligen av om de får en riktig ledning. Därför har KFML:s ställningstagande och propaganda en sådan stor betydelse. KFML får inte passivt invänta gruvarbetarnas ställningstagande eller upphöra med sin avslöjande propaganda. Att göra så vore att ge företräde åt arbetarnas, av den reformistiska och borgerliga ideologin ständigt påverkade, medvetenhet och åsidosätta den marxist-leninistiska ledning som de behöver och som bara KFML kan ge dem. Det är ju genom vårt arbete som massorna ska bli medvetna om behovet av en förändring.

FS-majoriteten förordar att förbundet ska föra *en* politisk linje i förhandlingsdelegationen och bland LKAB-arbetarna och genom avdelningen i Gällivare-Malmberget, och en *annan* politisk linje i landet i övrigt. Någon närmare motivering härför ger inte FS-majoriteten. En sådan är emellertid påkallad eftersom politiken med två olika linjer innebär en revidering av masslinjen på en annan punkt. Gruvstrejken har visat hur stora framgångar kan nås genom kamp, om majoriteten av folket sluter upp bakom de kämpande. Det är framför allt enigheten mellan gruvarbetarna och arbetarklassen och folket i övrigt som gav LKAB-strejken dess väldiga kraft och uthållighet. Monopolkapitalet har hela tiden försökt splittra denna enighet med alla medel och FS-majoriteten spelar dem fullkomligt i händerna genom sin teori om två politiska linjer.

Om enheten ska bevaras måste KFML föra ut sin politiska linje *till hela folket* och utan hänsyn till några känslor avslöja fiender, förrädare och kompromissmakare i delegationen. Endast därigenom kan enigheten och därmed styrkan i LKAB-arbetarnas aktioner bevaras. Här har FS-majoritetens svanspolitik slagit över i kuppmakeri, dvs linjen att *endast en liten grupp* ska rycka fram isolerat. (Skrifter urval s 37 längst ner)

FS-majoriteten talat mycket om arbetarnas förtroende för strejkkommittén som något faktiskt. På vilka undersökningar stödjer den sig? Visar inte tvärtom fakta på att det förhåller sig annorlunda? Varför har inte förhandlingsdelegationen vågat sammankalla några stormöten för att rapportera om sitt arbete, varför uttalar sig en förrädare i delegationen mot hela stormötesprincipen?

Den FS-medlem som bemödat sig om att undersöka läget på platsen, Sven Strömberg, kom till den slutsatsen att strejkkommittén, genom att den tillfördes sex fackföreningsbyråkrater och blev 27- mannadelegationen, ändrade karaktär. Majoriteten bland gruvarbetarna (utanför strejkkommittén) röstade klart emot återgång till arbetet men överlät till 27-mannadelegationen att fälla avgörandet. Delegationens beslut om återgång visade på vilken sida i klasskampen majoriteten i den stod och förverkade i praktiken dess förtroende bland arbetarna. Genom beslutet desavouerade delegationen den viktiga principen, att återgång till arbete inte skulle ske förrän arbetarnas krav var tillgodosedda eller garantier att kraven skulle komma att tillgodoses lämnats av LKAB.

Eftersom hela FS-majoriteten är medlemmar i de avdelningar som arrangerade demonstrationen till stöd för gruvarbetarna vilka skedde i Stockholm och Uppsala den 8/2 och eftersom vi anser att aktionen återspeglar samma felaktiga linje som återfinns i uttalandet vill vi kort beröra den.

Till demonstrationerna inbjöds borgerliga organisationer som medarrangörer. FS-majoriteten slår själv fast, i uttalandet, och det anser vi är en riktig ståndpunkt, att ”kampens huvudsakliga” innehåll är kampen ”mot monopolkapitalets utsugning och mot den reformistiska och revisionistiska byråkratin”. Om vi menar allvar med det vi säger måste en solidaritetsdemonstration för LKAB-arbetarna som en av huvudparollerna ha **KAMP MOT DEN MONOPOLKAPITALISTISKA UTSUGNINGEN**. Det går inte att vara *för* gruvarbetarna utan att samtidigt vara *emot* deras motståndare, det vill säga, mot den kapitalistiska utsugningen. De borgerliga organisationerna gick givetvis inte med för att de är mot den monopolkapitalistiska utsugningen. Därför *kan* de heller inte vara för gruvarbetarna. Deras skäl var givetvis att försöka fånga en och annan röst från socialdemokraterna i årets val, att på sitt borgerliga sätt kritisera *statlig* företagsamhet under kapitalismen och därigenom slå ett slag för ”den fria företagsamheten” osv. Enheten med dessa grupper var en principlös enhet. Det var inte en enhet grundad på stöd åt LKAB-arbetarna *och* kamp mot den monopolkapitalistiska utsugningen. Detta är ett bevis för att KFML inte har någon klar och gemensam linje för frontpolitiken.

Slutligen vill vi påpeka att uttalandet inte nämner att det fanns oenighet inom FS om detta uttalande. Våra stadgar säger att medlemmarna ska få veta framförda meningar inom förbundet. Nu får endast de avdelningar som har en medlem i FS vetskap om att oenighet rådde. De andra har endast uttalandet att tillgå.

Vi vill också framföra några ord om hamnarbetarstrejken. Ännu ett skäl till att vi anser att AU arbetat för långsamt i kritiska skeden är att under hamnarbetarstrejken i Göteborg kom inget uttalande från AU eller FS. Denna mycket viktiga strejk, som var upptakten till alla strejker som följde, förbisågs av AU. Det uttalande som Gnistan publicerade i hamnarbetarstrejken kom inte från AU utan från en enskild medlem (Frank Baude), i sista minuten före pressdags utverkade redaktionen genom telefonsamtal med ordförande Gunnar Bylin att uttalandet

skulle gälla för hela KFML (som om det gjorts av KFML:s ledning). Redaktionen anser att denna åtgärd var en bra nödlösning i detta fall, men vi kan inte leda viktiga strejker med nödlösningar och vi väntade därför att AU skulle ge riktlinjer för gruvarbetarstrejken när den kort därpå bröt ut. Dessa riktlinjer, som vi väntat på, kom den andra veckan i mars 1970 och var alltså till ingen nytta för Gnistans redaktion när den arbetade ut Gnistan nr 1 och 2/1970.

FS' skrivelse av den 21-22/2-70 är det första direktivet i LKAB-strejken. Det första direktivet borde rimligtvis kommit inom en vecka efter det att gruvstrejken var ett faktum. Den enda linje som förbundets medlemmar har haft att tillgå är den som Gnistan fört ut.

När den skärpta klasskampen återspeglas inom våra led och till och med inom FS, anser vi att vi bör se den rakt i ansiktet och inte dölja den. Annars kan vi inte, med utgångspunkt från viljan till enhet, ta itu med att skapa enhet inom våra led genom kritik och självkritik.

Vi anser att FS bör mötas snart igen för att i en grundlig och saklig diskussion försöka nå fram till enhet i linjen för gruvarbetarstrejken och reda ut de problem som uppstått i samband med den.

Göteborg den 16 mars 1970

M-L-Gnistans redaktion

Gnistans medarbetare JA, JB, MH, LL, EKL, CÅM, SÅ.

KAMRATER

Detta nummer av Klasskampen behandlar fakta om hur de två linjerna inom förbundet, den marxist-leninistiska och den revisionistiska, tagit sig konkreta uttryck då det gäller KFML:s agerande i gruvstrejken.

Avdelningsstyrelsen i Göteborg uppmanar alla grupper att noga diskutera innehållet i Klasskampen, förkasta den revisionistiska linje som AU står för samt att skicka in uttalanden och resolutioner. Dessa kan sändas till avdelningsstyrelsen i Göteborg. Nästa nummer av Klasskampen kommer att innehålla en summering av vårt arbete under gruvstrejken, uttalanden från grupperna m m. Dessutom kommer vi att ta upp AU:s linje i valarbetet.

För att kamraterna ska vara väl teoretiskt och ideologiskt rustade inför de politiska strider som kommer, uppmanar Göteborgsstyrelsen alla att köpa och läsa:

Lenin: Vad bör göras, Valda verk, bd I del I,

Stalin: Leninismens grunder, framför allt Om partiet, sidorna 97-112,

Stalin: Än en gång om den socialdemokratiska avvikelsen i vårt parti,

Stalin: Kort om meningsskiljaktigheterna i partiet, Svar till "Socialdemokraten",

Stalin: Om de ryska kommunisternas politiska strategi och taktik, Till frågan om de ryska kommunisternas strategi och taktik.

Denna oundärliga marxist-leninistiska litteratur finns att köpa i Danelius bokhandel.

Vi väljer kampens väg i stället för försoningens!

Leve marxismen-leninismen Mao Tsetungs tänkande!

Oförsonlig kamp mot högeropportunisterna inom förbundet!

Kamrathälsningar

Styrelsen för Göteborgsavdelningen

Meddelande från KFML nr 1, nov 1970 – utdrag

Till KFMLs sympatisörer

Kamrater, inom KFML har ett antal frågor kommit upp där en del av förbundets medlemmar har haft en från majoriteten avvikande uppfattning. Framför allt är det följande fem frågor som diskussionen har gällt:

- 1) KFML:s linje i valet
- 2) De Förenade FNL-gruppernas (DFFG) linje i valet
- 3) Röd Front och enhetsfronttaktiken
- 4) Gruvarbetarstrejken
- 5) Inställningen till motsättningen mellan polismännen och avtalsverket

Det är vår avsikt att med detta och kommande nummer av ”Meddelande från KFML” redovisa viktiga beslut och andra frågor som det är angeläget att KFML:s sympatisörer känner till.

I detta nummer tar vi upp a) frågan om hur de motsättningar som uppkommit inom KFML bör lösas, b) material som klargör de två olika linjerna i valet och c) information och dokument som visar hur göteborgsavdelningens majoritet och vissa f.d. medlemmar i göteborgsavdelningen öppet sökt skada KFML.

I nästa nummer planerar vi att ta upp frågan om DFFG och valet och Röd Front-frågan. MEDDELANDE FRÅN KFML säljs inte fritt utan är avsedd endast för KFML:s sympatisörer, och den går därför ut genom propagandalagen.

Redaktionen

Enhet – kritik – enhet

Återblick

Den revisionistiska utvecklingen inom det svenska kommunistpartiet (SKP) accelererade starkt mot mitten av 1960-talet. 1965 utgav därför Nils Holmberg ”Vart går Sveriges kommunistiska parti?” och samma år började Marxistiskt Forum utges. Dessa båda saker bidrog starkt till att väcka många progressiva till insikt om SKP:s revisionism och knyta dem samman. Från 1965 och framåt bildades marxistiska sällskap, bl a i Göteborg, Stockholm och Uppsala, som förelöpare till KFML.

Många marxist-leninister arbetade fortfarande kvar inom SKP för att där vinna medlemmar för en riktig linje. Vid SKP:s kongress 1967, då det ombildades till VPK, antogs ett nytt och alltigenom revisionistiskt partiprogram. Det nya programmet fastslog revisionistiska idéer som länge funnits inom SKP, som t ex myten om den fredliga övergången till socialismen, illusioner om parlamentarismens möjligheter, idéer om att den nuvarande staten kunde användas för att tjäna arbetarklassens intressen, medan betydelsen av proletariats diktatur helt lyste med sin frånvaro, etc.

Kort tid efter VPK-kongressen bildades Kommunistiska Förbundet midsommaren 1967 av 25 ombud från hela landet. Förbundets syfte var att bilda ett marxist-leninistiskt parti i Sverige. Nu när Kommunistiska förbundet går in på sitt fjärde år i kampen för det nya partiet har avsevärda framsteg gjorts.

Det första året

Under förbundets första år slogs linjen fast om de marxist-leninistiska studierna i centrum och en långsiktig studieplan utarbetades. Under våren 1968 slogs attackerna från den sekteristiska

och ”vänster”-opportunistiska likvidatorrörelsen tillbaka i en kort men intensiv ideologisk och politisk strid.

Likvidatorerna var en grupp som bland annat förde fram följande: 1) Den svenska arbetarklassen var mutad av de profiter som kapitalisterna skaffade sig från de koloniala länderna. Detta trots att deras vinster från dessa länder understiger deras kapitalexport dit. 2) Man ska ej använda dagskrav i den politiska kampen, utan endast tala om nödvändigheten av en socialistisk revolution. 3) De ville ombilda enhetsfronten De Förenade FNL-grupperna till en allmänt anti-imperialistisk och socialistisk organisation, vilket ju skulle spränga enhetsfronten. 4) De lät sig inte bindas av stadgar i sin kritik efter som ”KFML ideologiskt hade slagit in på en revisionistisk och socialdemokratisk linje” och ställde till sist öppet parollen ”Krossa KFML”.

Studierna i centrum

Genom kampen mot likvidatorrörelsen utvecklades och enades förbundet på ett nytt och högre plan. Många brister blev vi uppmärksamma på, framför allt när det gällde den politiska och ideologiska skolningen av medlemmarna. Under hösten 1968 och våren 1969 studerade hela förbundet grundcirkeln i marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tänkande. På grundval av dessa studier uppnåddes stor enighet om de grundläggande marxist-leninistiska principerna och den kommunistiska andan utvecklades påtagligt inom förbundet. Kongressen i januari 1969 slog fast att förbundet var inne på en riktig väg för partibildandet och konkretiserade linjen för detta.

Enat och aktivt genom de marxist-leninistiska grundstudierna kunde förbundet hösten 1969 ta itu med nästa stora uppgift före partibildandet: studierna av det svenska klassamhället. Förbundets uppgift under denna etapp är att utveckla förmågan att tillämpa marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tänkande s allmänna principer på det svenska samhällets konkreta problem och företa den inträngande analys som måste ligga till grund för arbetet på det kommande partiets program.

KFML axlar i växande utsträckning partiets uppgifter

KFML:s framgångar är en produkt av våra ansträngningar. Men de hade inte varit möjliga utan det allmänna uppsving som skett i den svenska arbetarklassens kamp under det senaste året. Klasskampen i Sverige har gått in i ett helt nytt skede som kännetecknas av att arbetarklassen i massomfattning börjat ta upp kampen mot kapitalisterna och den reformistiska byråkratin. Denna gynnsamma utveckling som inlett sjuttioalet i Sverige har inte bara öppnat ljusa perspektiv för framtiden, utan även givit KFML direkta och nyttiga erfarenheter. Förbundets förmåga att förena teori och praktik har utvecklats under gruvarbetarstrejken och i propagandaarbetet inför valet.

När vi ser tillbaka på de gångna åren kan vi konstatera att förbundet kämpat sig framåt steg för steg. Genom de första årens studier och kamp (särskilt den politiska och ideologiska kampen mot likvidatorerna) skedde en första sammansvetsning på en marxist-leninistisk plattform. Från denna grund har KFML det senaste året med dess gynnsamma betingelser kunnat företa en snabb framryckning och nu blivit en faktor att räkna med.

Men vi får absolut inte förhäva oss. Kampen för att ena den svenska arbetarklassen på den proletära revolutionens grund har bara börjat, och vägen framåt kommer inte att vara rak. Vi måste hela tiden minnas att de framgångar KFML nått är resultat av att förbundet tillämpat marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tänkande. Slappnar vi av i våra studier, tolererar vi avvikelser från den vetenskapliga socialismen och anstränger vi oss inte för att på ett skapande sätt tillämpa den så är inga framgångar möjliga. KFML:s inriktning det kommande året måste därför vara att än intensivare studera den marxist-leninistiska teorin i syfte att utveckla för-

mågan att på ett levande sätt tillämpa den i kampen. Detta måste ske i nära samband med utvecklandet av KFML:s propaganda och KFML:s deltagande i massornas kamp.

Diskussions- och kritikrörelsen 1970-71

Det är i detta perspektiv, som de diskussioner som nu pågår i förbundet kommer in. I och med att klasskampen skärpts och kommit in i ett nytt skede så har nya problem rests: hur ska KFML:s politik utformas i detta förändrade läge? Detta är bakgrunden till att motsättningar uppkommit i förbundet det senaste halvåret om taktiken och politiken i vissa frågor. Den första stora fråga där detta visade sig var gruvarbetarstrejken. Oenighet uppkom i slutet av februari framför allt om KFML:s politik under perioden just efter att arbetarna upptagit arbetet igen. Sedan visade det sig att olika uppfattningar framkom även om KFML:s politik inför valet när det gällde förhållandet mellan kampen för dagskraven och socialismen, och dessutom i frågan om KFML kunde samarbeta med småborgerliga organisationer som Centerns Ungdomsförbund (CUF) i Röd Front. KFML beslöt därför (enhälligt förbundsstyrelsebeslut i maj) att förlägga dessa diskussioner om taktiken i klasskampen i Sverige i dag till efter valet, så att KFML med full och samlad kraft kunde genomföra arbetet inför valet 20 september. Under sommaren uppkom oenighet också i frågan om hur DFFG borde agera inför valet, liksom i inställningen till motsättningen mellan polismännen och avtalsverket.

Att det råder motsättningar i KFML är naturligt och ingen kamrat behöver oroas för det. Motsättningar och ideologisk kamp är inte dåligt utan bra, ty det är kampen för att lösa motsättningar som utvecklar och driver KFML framåt. Den stora striden mot likvidatorerna 1968 enade KFML på ett nytt och högre plan och samma kommer förhållandet att bli genom de diskussioner och den kamp vi nu påbörjat. En förutsättning för framgång är att vi håller fast vid de marxist-leninistiska principerna för ideologisk kamp inom KFML och hela den revolutionära rörelsen. Därför har KFML i tio punkter sammanfattat de viktigaste marxist-leninistiska principerna för hur dessa diskussioner ska föras. Några tidigare medlemmar i KFML är vägrat följa dessa principer. De har ställt sig utanför förbundet och försöker öppet sabotera både KFML:s utåtriktade arbete och den interna hela förbundet omfattande kritik- och diskussionsrörelsen.

KFMLs linje i valet

Valet, socialismen och dagskraven

Ju närmare valet vi kommer, desto tätare och ilsknare blir angreppen på KFML. Det är förstaeligt. KFML har blivit en faktor att räkna med. Som exempel kan tas VPK. Tidigare låtsades VPK inte om att KFML existerade. För några månader sen försäkrade Ny Dag, att KFML bara var en sekt. För säkerhets skull ville man dock upplysa väljarna om att KFML inte var VPK (som om någon skulle kunna inbilla sig det:). Men "sekten" är tydligen mycket inflytelserik, ty i nummer efter nummer avfyra Ny Dag breddsidor mot KFML. Den 22/5 beklagade sig revisionistorganet för att vi "idisslar" VPK-ledarnas reaktionära linje i skattepolitiken. Det skedde i en ledare med den skrottretande rubriken "VPK, det revolutionära partiet". I ett av de senaste numren (3/6) angriper Ny Dag KFML för "facklig okunnighet". Vi har nämligen haft fräckheten att kalla strejkbrytande VPK-ledare för strejkbrytare. Som bekant var VPK-ledaren Ivar Hermanssons första åtgärd i LKAB-strejken att uppmana de strejkande arbetarna att gå tillbaka till arbetet. Det tycker Ny Dag var alldeles riktigt. "En fackföreningsstyrelses uppgift är", skriver revisionistorganet, "bl a att slå vakt om fackföreningen, medlemmarnas främsta vapen, och därför uppmanar man medlemmarna att sluta med strejken." Uttalandet visar hur långt ned i reformismens trask VPK sjunkit.

I sin rädsla för KFML har VPK-ledningen också mobiliserat en av sina "teoretiker", Lars Herlitz, som villigt levererar de åsikter som önskas. I ett stort upplagt angrepp på KFML

påstår han, att vi inte ställer upp i valet ”för att därmed främja några konkreta målsättningar för den svenska arbetarklassen” (Ny Dag 29/4). Samma vev har dragits av Strängs finanssekreterare Feldt i Aftonbladet. Dessa herrar vet, att de revolutionära arbetarna och intellektuella mer och mer söker sig till KFML medan deras egna ruttna partier inte utövar någon som helst dragningskraft. Därför försöker de inbilla folk, att KFML står alldeles handfallet, när det gäller arbetarklassens och det övriga folkets omedelbara intressen. Men hur är det?

Marxismens ståndpunkt

Marxisterna har alltid varit klara över denna fråga. Marx och Engels underströk redan i Kommunistiska Manifestet, att kommunisterna ”kämpar för uppnåendet av arbetarklassens omedelbart näraliggande mål och intressen, men de representerar inom den nuvarande rörelsen samtidigt rörelsens framtid”. Principen är sålunda mycket enkel. Kommunisterna kämpar för arbetarklassens näraliggande mål men de stannar inte därvid som reformisterna utan för kampen vidare till slutet, till socialismen och kommunismen. Även Lenin klargjorde denna princip. ”Friheten kan inte uppnås utan osjälvisk kamp från proletariatets sida”, skrev han, ”och en sådan kamp är oupplösligt förbunden med kampen för att förbättra arbetarnas förhållanden.”

KFML och dagskraven

Denna inställning har KFML haft från första början. Redan när vi grundade förbundet antog vi förutom ett principprogram även ett handlingsprogram, som var en sammanfattning av de krav som det arbetande folket ställer. Riktigheten av detta handlingsprogram har sedan bevisats av klasskampen. Vi förde fram kravet på avskaffande av den indirekta beskattningen, som riktar sig mot det arbetande folket. Då var VPK med om att genomföra den indirekta beskattningen. Nu framställer sig Hermansson som en stor motståndare till den indirekta beskattningen:

Vi förde fram kravet på sänkta hyror. Sen dess har hyresgäster på flera håll tagit upp kampen mot hyresutplundringen och därvid ofta haft gott stöd av KFML.

Vi förde fram kraven på att den anti-fackliga lagstiftningen ska avskaffas, på oinskränkt strejkrätt och på återställande av den fackliga demokratin. Under det gångna årets strejkrörelse har riktigheten av dessa krav eftertryckligt bevisats. Arbetarna har i flera fall spontant eller medvetet gjort dessa krav till sina egna. Detsamma gäller flera andra krav i KFML:s handlingsprogram.

Redan i första upplagan av ”Vad vill KFML?” slogs också denna viktiga princip fast:

”Riktiga kommunister måste sörja för massornas välfärd. Det är en självklarhet för marxist-leninister. Mao Tsetung uttryckte detta på följande sätt vid en tidpunkt då Kina ockuperades av de japanska imperialisterna...: Vill vi vinna massornas stöd?

Vill vi att de ska ge sin styrka till fronten? I så fall måste vi vara med dem, väcka deras entusiasm och initiativ, bekymra oss för deras välfärd och allvarligt och uppriktigt arbeta i deras intresse och lösa alla deras problem i produktionen och vardagslivet – problemen om salt, ris, bostad, kläder, barnafödslar osv. Om vi gör det, kommer massorna förvisso att stödja oss och betrakta revolutionen som sin ärofullaste uppgift, som sitt liv.”

I samma anda skrev Stalin 1925 med särskild tanke på de kommunister som verkar i länder, i vilka socialdemokratien ännu är stark:

”Socialdemokratien kan avslöjas och reduceras till en obetydlig minoritet inom arbetarklassen endast genom den dagliga kamp om löner, arbetstid, bostadsförhållanden, försäkringar, beskattning, arbetslöshet, höga levnadskostnader osv, spela en synnerligt viktig roll om ej den avgörande rollen. Att slå socialdemokratien dag för dag på basis av dessa frågor, att avslöja dess förräderi – det är uppgiften.”

På den tiden angreps vi av opportunisterna i ”vänster”-kostymering för att vi ställde oss dessa uppgifter. I dag angrips vi av högeropportunisterna för att vi inte skulle ha ställt oss uppgifterna: Man måste erkänna, att VPK-ledarna gör stora framsteg i sin kritik av KFML!

Socialismen och dagskraven i valet

Men innebär då detta, att KFML i valet inskränker sig till att föra fram dagskraven? Inga-lunda. Det skulle vara liktydigt med att för- falla till en snävt reformistisk och revisionistisk ståndpunkt. Detta val liksom alla val under kapitalismen är för kommunisterna – som Lenin uttryckte det – ”primärt ett medel för politisk upplysning av folket”. Under valet går KFML in för att ”överallt väcka tankar, draga med sig massan, snärja bourgeoisin med dess egna ord, utnyttja den apparat den skapat, de val den utlyst och de upprop den riktat till hela folket samt göra folket bekant med bolsjevismen, så som det aldrig under bourgeoisins herravälde lyckats annat än under valsituationer (frånsett naturligtvis stora strejker, då en liknande allmän agitationsapparat hos oss arbetat ännu intensivare).”

KFML:s huvuduppgift i valen är – för att än en gång anföra Lenin – ”socialistisk klasspropaganda”. Vad innebär det? Det innebär först och främst, att vi i får propaganda under valet påvisar nödvändigheten av en socialistisk revolution i Sverige och hur en sådan revolution kan genomföras. Detta är en *synnerligen* konkret och en *synnerligen* näraliggande uppgift. Ty vad den svenska arbetarklassen i dag *framför allt* behöver är, att de revolutionära kommunisterna gör den medveten om *dess historiska uppgift: att genomföra en socialistisk revolution*. Utan ett sådant medvetande kommer arbetarklassen att vara oförmögen att föra föra kampen till slutet, till socialismen och kommunismen.

Detta är uppgiften. Men som Mao ofta understrukit så *räcker det inte* med att ställa uppgifter:

”Vi måste också lösa problemet om metoderna att genomföra dem. Om det är vår uppgift att gå över en flod kan vi inte gå över den utan en bro eller en båt. Utan att problemet om bron eller båten löses, är det fåfängt att tala om att gå över floden. Utan att problemet om metoden löses, är det meningslöst att tala om uppgiften.” (Citaten, s. 197)

Vi vet, att massornas entusiasm för socialismen är potentiellt outtömlig. Men denna potential måste aktiveras. Massorna i dagens Sverige är inte beredda att kämpa för socialismen. Men vi vet, att de kommer att bli det, att de kommer att bli det steg för steg, genom sina egna positiva och negativa erfarenheter och framför allt genom det marxist-leninistiska partiets roll som ledare och lärare för massorna. Metoden för att lösa den här uppgiften är redan anvisad. Det är masslinjen. Enligt den lär vi

”varje kamrat att älska folket och att uppmärksamt lyssna till massornas röst, att identifiera sig med massorna varthelst han beger sig, att inte ställa sig över massorna utan i stället placera sig bland dem och i överensstämmelse med deras nivå vid tillfället väcka dem eller höja deras politiska medvetenhet och gradvis hjälpa dem att organisera sig frivilligt och att få igång alla de väsentliga strider, som medges av de inre och yttre förhållandena vid den bestämda tiden och på den bestämda orten.” (Citaten s. 114)

Det är därför som KFML i valet för fram följande krav:

- Bort med moms!
- Sänkt skatt för det arbetande folket!
- Skärpt skatt för kapitalisterna!
- Stoppa kapitalismens miljöförstöring!
- Bort med UKAS!
- Bort med de antifackliga lagarna!
- Fri strejkrätt!
- Bort med den fackliga byråkratin!

- Bryt med Saigon – Erkänn PRR!
- Stöd FNL!
- Stoppa planerna på anslutning till EEC – Nationell självbestämmanderätt!

KFML ställer dessa krav, därför att massorna är beredda att kämpa för dem. Massorna är beredda att kämpa för kraven, därför att kraven svarar mot deras mest näraliggande klass-intressen. När massorna organiserats till kamp för dessa sina krav av kommunisterna, lär de sig att inse vilka som är deras vänner och vilka som är deras fiender. De inser sin väldiga styrka. De får förtroende för kommunisterna och blir beredda att lyssna på dessa och acceptera dem som sina lärare och ledare. De inser slutligen genom kommunisterna och på basis av sina egna positiva och negativa erfarenheter, att det endast finns en slutgiltig lösning på problemet: den socialistiska revolutionen. Så förhåller det sig med frågan om förhållandet mellan kampen för socialismen och kampen för dagskraven. Kampen för socialismen börjar här och nu – eller inte alls.

(Ledare i *Marxistiskt Forum* 3/70)

Revolutionär propaganda eller reformism?

Denna artikel av Roger Gross, medlem i den suspenderade göteborgsstyrelsen, har hela f.d. göteborgsstyrelsen ställt sig bakom. Styrelsen krävde att den skulle införas i Gnistan nr 9/70. Gnistans redaktör vägrade att ta in den före valet. Den spreds dock i stencilerat skick i Göteborg under september. Den återges här i denna stencilerade version. Senare har Gross meddelat att han i sin artikel vill ha orden "reformistiska krav" och "icke-reformistiska paroller" rättade till "reformkrav" respektive "icke-reformkravs-paroller".

Enligt leninismen finns det två skäl att ställa upp i parlamentariska val, för det första: för att klargöra för massorna att revolutionen är *nödvändig*, *behövlig* och *oundviklig*, för det andra: för att avslöja de parlamentariska illusionerna, i bl a de två senaste (2-3/70) ledarna i Marxistiskt Forum har det lagts fram en valplattform, som inte överensstämmer med den marxist-leninistiska inställningen till parlamentariska val under kapitalismen.

I ledaren nr 2/70 sägs visserligen KFML vara det socialistiska alternativet i valet – men samtidigt skjuts den socialistiska propagandan i bakgrunden ty i KFMLs valprogram ska enligt ledaren följande "frågor ställas i förgrunden: sänk hyrorna, slopa den indirekta beskattningen, skärp beskattningen av kapitalisterna, prisstopp osv" bland de paroller som ställs i förgrunden är samtliga utom två (plus en följdparoll) att beteckna som reformistiska.

Men de två icke-reformistiska parollerna: Facklig och politisk aktionsenhet mot monopol-kapitalet och dess förvaltare samt Bekämpa USA-imperialismen och dess lakejer, har strukits i nr 3/70 av MF och där förs fram enbart reformistiska krav. Skälet till detta är att VPK-"teoretikern" Lars Herlitz påstått att KFML inte ställer upp i valet "för att därmed främja några konkreta målsättningar för den svenska arbetarklassen" (Ny Dag 29/4). Det må vara förlåtligt att en ökad revisionist inte betraktar revolutionen som en konkret målsättning men att kommunister faller i fällan och i polemik mot påståendet visar upp en lista på reformistiska krav i stället för att visa hur *just socialismen är en konkret målsättning för den svenska arbetarklassen* är ett dåligt tecken. Kamrat Bo Gustafsson som jag antar står bakom dessa båda ledare, ger i sitt svar i DN (4.8.70) till Armas Lappalainen ännu tydligare uttryck för denna intellektuella osäkerhet och pessimism vad den socialistiska revolutionen beträffar, när han skriver: "Vårt slutmål är...det klasslösa kommunistiska samhället... Dessutom har vi också ett program för kampen här och nu (min kursiv), vilket t ex i det kommande valet koncentreras till bl a följande punkter: Bort med moms, sänkt skatt för det arbetande folket – skärpt skatt för kapitalisterna, bort med de antifackliga lagarna – ...osv." Än en gång detta är för att citera Lenin: "...banal och intellektuell skepticism: 'om det blir revolution eller inte, vet

man inte, men på dagordningen – står reformer ” (Lenin: samlade verk i urval, bd 7, sid 222). Ett sådant resonemang tjänar bara till att demoralisera massorna. Det är naturligtvis inte så att vi är emot reformkrav men i vår politik såväl inför valet som annars måste dessa underordnas den socialistiska propagandan om revolutionens nödvändighet och oundviklighet och de *aktuella* reformistiska parollerna (jag anser t ex inte fri strejkrätt vara någon aktuell paroll då arbetarklassen i och med vinterns strejkvåg ställde den åt sidan på samma sätt som ett lokomotiv ”ställer” eventuella små hinder på spåret ”åt sidan”) får endast ställas i belysning av huvudparollerna: Kamp mot klassarbetet, Kamp mot monopolkapitalet, Kamp mot imperialismen. Framskjuter vi de reformistiska kraven, såsom AU:s affisch med texten: Bort med momsens – Fri strejkrätt – Stöd FNL gör , så kommer vi dessutom på intet sätt att slå undan de parlamentariska illusionerna – tvärtom denna ”gottköpssocialism” (Löffelsozialismus som Engels kallade det) kommer att så utopier om parlamentarismens möjligheter och det borgerliga samhällets ”friheter”.

Ett annat sätt att förstärka illusionerna om den borgerliga parlamentarismen och möjligheterna att därigenom nå socialismen är att gå ut med en affisch som den andra AU framställt: ”För ett socialistiskt Sverige – KFML den 20 september”. – Hoppsan, vad lätt det blev att nå socialismen: Rösta på oss den 20 september, så ska vi ordna det. Men vart tog revolutionen vägen? Denna linje tar sig allra tydligast uttryck i *Gnistans* ledare nr 8/70. Utan att nämna ett ord om revolutionen avslutas ledaren: ”Rösta alltså på KFML för en socialistisk lösning av samhällsproblemen. Det är ett viktigt steg mot ett socialistiskt Sverige”. Men ledarskribenten inser väl att den formen av steg kan arbetarklassen hålla på att ta tills den slitit ut både fötter och ben utan att komma närmare socialismen. Det är först när arbetarklassen med vår hjälp genomskådat de parlamentariska illusionerna som ett viktigt steg mot socialismen tagits.

Dessutom låter det i ledaren som vi i parlamentet ska komma att spela rollen av ”pådrivare”, eller som det uttrycks: ”Dessutom blir det till skillnad från de röster som avges på de fem etablerade partierna, röster som kommer att påverka politiken i en riktning som svarar mot arbetarklassens och folkets intressen”. För det första: valets utgång är bara en mätare på arbetarklassens mognad. För det andra: hur ska vi utnyttja tribunen om vi blir invalda i någon församling?

Ska vi liksom Hagberg på 40-talet spela rollen av den ”vänliga pådrivaren”?

Ska vi fördjupa oss i lagstiftningsarbete, budgetfrågor och dylikt (detta apropå ett AU direktiv som just går ut på detta) och ge oss in i skendebatter med borgare och reaktionärer om hur vi bäst ska ”städa upp” det kapitalistiska tjuvsamhället?

Det berättas att Lenin när han vistades utomlands under åren 1910-11 en gång fick besök av en arbetare från Petersburg. Han hette Badajev och var en av bolsjevikernas representanter i duman. Han talade just om för Lenin hur de skulle fördjupa sig i lagstiftningsarbete, budgetfrågor, förbättringsförslag till kadetternas laginitiativ. Lenin skrattade då hjärtligt. Och då Badajev förbluffad frågade vad han menade, sa Lenin: ”Varför ska du, käre bror, befatta dig med budgetens detaljer, kadetternas lagförslag. Du är en arbetare men duman är till för herrar. Gå du och berätta dem enkelt om arbetarnas liv. Beskriv det kapitalistiska tvångsarbetets fasor, kalla arbetarna till revolution, säg den svarta duman mitt i ansiktet: utsugare och skojare. Framlägg ett sådant lagförslag, att efter tre år skola vi hänga er, svartsotniemän, godsherrar, i lyktstolparna. Det blir ett riktigt lagförslag.” (Lenin – läraren, ledaren, kämpen s. 79-80)

Det är denna anda som måste genomsyra oss om vi får förtroendet att representera arbetarklassen i någon vald församling.

Detta och kommande val måste vi utnyttja för att åter och åter driva massorna att tänka på revolutionens nödvändighet och genom vår plattform ska vi säga kortfattat: inte bort med

momsen utan bort med det kapitalistiska tjuvsamhället, inte fri strejkrätt och inte stopp för kapitalismens miljöförstöring – utan leve de vilda strejkerna – framåt mot den socialistiska revolutionen.

Ställer vi som MFs två senaste ledare, (2-3/70), kamrat Bo Gustafssons artiklar i DN och AUs valaffischer reformkraven i förgrunden kommer vi att försvaga tanken på revolutionen. Och det är inte vår uppgift. Om det blir revolution eller inte – beror visserligen inte enbart på oss. Men det är vår uppgift att göra allt vad som på oss ankommer för att den ska komma så snart som möjligt.

Roger Gross

Kritik av "Revolutionär Revolutionär propaganda eller reformism?"

Roger Gross' artikel (se ovan) framför en rad icke-marxistiska åsikter.

1) I sin artikel skriver Gross att "enligt leninismen" marxist leninisterna i valet *endast* skall klargöra den socialistiska revolutionens nödvändighet och avslöja de parlamentariska illusionerna, dvs. inte föra fram massornas aktuella krav, trots att också detta är nödvändigt just för att klargöra den socialistiska revolutionens nödvändighet och avslöja de parlamentariska illusionerna.

2) Gross anser vidare att i ledarartikeln i MF 2/70 "skjuts den socialistiska propagandan i bakgrunden" och att de paroller som ledaren tar fram "samtliga utom två" skulle vara "reformistiska". Detta *trots* att ledaren klart underströk, att "arbetarklassens och folkets grundläggande problem inte kan lösas inom ramen för det bestående kapitalistiska samhället" och på den punkten citerade kärnpunkten i Gnistans ledare i nr 3/70, i vilken den socialistiska revolutionen, proletariatets diktatur och det socialistiska uppbygget påvisades vara den enda lösningen. Och trots att MF:s ledarartikel i fråga om parollerna skrev:

"När detta skrivs är KFML:s valprogram ännu inte fastställt. Men det kommer att grundas på KFML:s program, som återspeglar de krav som folk idag ställer. I KFML:s handlingsprogram ställs följande frågor i förgrunden:..."

Därefter följde KFML:s av första förbundskongressen beslutade och av andra förbundskongressen bekräftade handlingsprogram. Om inte handlingsprogrammet skall propageras bl a i valen, när ska det då propageras?

3) Roger Gross skriver vidare att i ledaren i MF nr 3/70 "förs fram enbart reformistiska krav", "visar upp en lista på reformistiska krav" osv. Detta *trots* att de "reformistiska kraven" i fråga är KFML:s handlingsprogram. Och trots att ledaren i MF 3/70 uttryckligen avvisade ståndpunkten "att KFML i valet inskränker sig till att föra fram dagskraven", betecknar en sådan ståndpunkt som "snävt reformistisk och revisionistisk", utförligt visar, att "KFML:s huvuduppgift i valet är socialistisk klasspropaganda" och understryker, att propagerandet av den socialistiska revolutionens nödvändighet och möjlighet "är en *synnerligen* konkret och en *synnerligen* näraliggande uppgift". Ledarartikeln visar också *hur* detta ska ske.

4) Gross framför också att förbundets centrala valaffisch nr 2 (Bort med momsen: Fri strejkrätt: Stöd FNL!) "framskjuter de reformistiska kraven", förfaller till "gottköpssocialism" och "sår utopier om parlamentarismens möjligheter och det borgerliga samhällets 'friheter' ". Detta *trots* att affischen bygger på förbundets eget handlingsprogram. Och *trots* att valaffisch nr 2 i i AU:s Meddelande 9/70 den 16.7 uttryckligen betecknades som ett komplement till den centrala huvudaffischen (För ett socialistiskt Sverige) och av förbundets avdelningar också användes som ett sådant.

5) Vidare hävdar Roger Gross att förbundets centrala valaffisch nr 1 (För ett socialistiskt Sverige) "förstärker illusionerna om den borgerliga parlamentarismen och möjligheterna att

därigenom nå socialismen”. (“Hoppsan vad lätt det blev att nå socialismen: Rösta med oss den 20, så ska vi ordna det. Men vart tog revolutionen vägen?”) *Trots* att affischen ifråga inte säger ett dyft om *vägen* till socialismen utan endast att socialismen är KFML:s *mål*. Och *trots* att hela förbundets propaganda går ut på och särskilt under valkampanjen gick ut på att i press och valupprop *tillbakavisa och avslöja* just de parlamentariska illusionerna och den reformistiska och revisionistiska uppfattningen om vägen till socialismen.

6) Gross anser vidare att ledaren i Gnistan nr 8 ”tydligast” förespråkar en parlamentarisk väg till socialismen och ger sken av att ”vi i parlamentet ska komma att spela rollen av den vänlige ‘pådrivaren’”. *Trots* att Gnistan otaliga gånger och senast i nr 3/70 (KFML och valet) framhävde, att ”arbetarklassens och folkets problem inte kan lösas i riksdagen, landstingen och kommunal- och stadsfullmäktige, vilka allesammans är organ för upprätthållande av monopolkapitalets herravälde under former som maskerar dess diktatur” osv. Och *trots* att ledaren nr 8 inte alls ger sken av att KFML i likhet med revisionisterna erkänner SAP:s ledarskap för arbetarklassen och endast skulle vilja mota på SAP utan tvärtom drar en mycket klar skiljelinje mellan å ena sidan KFML och å andra sidan de borgerliga och småborgerliga partierna. Ledaren konstaterar endast nyktert, att röster på KFML är de enda röster ” som kommer att påverka politiken i en riktning som svarar mot arbetarklassens och folkets intressen!!. Detta är alldeles riktigt och en av orsakerna till att KFML ställer upp i valen till de borgerliga församlingarna.

7) Roger Gross hävdar att AU:s direktiv i fråga om de lokala och regionala frågorna, enligt vilket avdelningarna måste göra ordentliga undersökningar av massornas krav och behov för att få underlag för lokala program, skulle leda till att vi ”ger oss in i skendebatter med borgare och reaktionärer om hur vi bäst ska ’städa upp’ det kapitalistiska tjuvsamhället”. *Trots* att direktivet i fråga inte innehåller en stavelse om vare sig skendebatter med borgare eller uppstämning av det kapitalistiska samhället utan påpekar nödvändigheten av att förbundets avdelningar måste sätta sig in i de lokala förhållandena och skaffa sig lokala program, om de ska kunna företråda arbetarklassen och folket i den lokala klasskampen och kunna ställa upp i de lokala (kommunala och landstingspolitiska) valen. Och *trots* att förbundet i hela sin verksamhet – i program, studiearbete, beslut, propaganda – understryker nödvändigheten av att studera de faktiska förhållandena i enlighet med Mao Tsetungs tänkande.

8) I artikeln framförs också att förbundet ska säga ”inte bort med momsens utan bort med det kapitalistiska tjuvsamhället, inte fri strejkrätt och inte stopp för kapitalismens miljöförstöring – utan leve de vilda strejkerna – framåt mot den socialistiska revolutionen”. *Trots* att uppställandet av denna konstlade motsats mellan kampen för dagskraven och kampen för socialismen, mellan kampen mot kapitalismens konkreta yttringar och kampen mot det kapitalistiska systemet svär mot marxismen-leninismens ABC och den revolutionära kommunistiska arbetarrörelsens alla erfarenheter. Och *trots* att den föreslagna parollen ”leve de vilda strejkerna – framåt mot den socialistiska revolutionen” inte ställer ett enda konkret kampmål och dessutom ger näring åt den revisionistiska och anarkosyndikalistiska illusionen om att den ekonomiska kampen skulle vara kungsvägen till den socialistiska revolutionen.

9) Roger Gross hävdar att ”detta och kommande val måste vi utnyttja för att åter och åter driva massorna att tänka på revolutionens nödvändighet”. *Trots* att en sådan linje inte har någonting alls gemensamt med marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tänkande. Massornas revolutionära medvetande kan bara utvecklas genom att de lär sig av egen erfarenhet i kampen. Kommunisternas roll är att enligt principen ”från massorna, till massorna” ställa riktiga krav och paroller som ytterligare utvecklar massornas medvetande. Idén om att ”driva massorna att tänka” är därför alldeles felaktig.

10) Slutligen skriver Roger Gross att MF, Gnistan och valaffischerna därför skulle ”försvaga tanken på revolutionen”. *Trots* att förbundets hela verksamhet före, under och efter valet går ut på att *stärka* tanken på revolutionen.

Kamrat,
om några dagar ska Du lägga din röst
i riksdags- och kommunfullmäktigevalen.
Vem företräder Dig som tillhör
arbetarklassen?

Göteborgsavdelningens valflygblad nr 2 (se ovan)

Strax före valet utgav göteborgsavdelningens styrelse ett flygblad, som på första sidan upptog ett fotomontage av en valaffisch som styrelsen själv gjort och som bestod av de fem partiernas valaffischer plus rubriken ”De samverkande partierna”. Fotografiet ville ge intryck av att det fanns en sådan valaffisch. Flygbladet innehöll vidare inte ett enda konkret masskrav utan *endast* allmänna paroller mot utsugning och klassförräderi, för arbetarenhet, för socialismens idéer och för bildandet av ett revolutionärt kommunistparti. Flygbladets huvudparoll var den redan nämnda ”Leve de vilda strejkerna. Framåt mot den socialistiska revolutionen”. Det var ett flygblad som riktade sig endast till en mycket liten del av folket. Men p g a sitt ”vänster”-radikala innehåll sköt det helt förbi målet.

Göteborgsstyrelsens linje – antimarxistisk

Den politiska linje som kommit till uttryck i göteborgsstyrelsens och Frank Baudes uttalanden och ståndpunktstaganden visar, att dessa avviker från marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tänkande, går emot Kommunistiska förbundets program och politiska linje och ställer sig på en småborgerlig, subjektivistisk, sekteristisk ståndpunkt. Det är fråga om en i grunden ”vänster”-opportunistisk linje, som har samma huvudsakliga kännetecken som likvidatorrörelsen 1968.

Göteborgsstyrelsens och Frank Baudes linje utmärks av att den:

- 1) Ställer kampen för dagskraven mot kampen för socialismen.
- 2) Ställer den parlamentariska kampen mot den utomparlamentariska.
- 3) Nedvärderar betydelsen av att kämpa för arbetarklassens dagskrav på olika områden,
- 4) Framför den absurda uppfattningen att det kommunistiska partiet ska kämpa endast för sådana krav som inte är acceptabla för kapitalismen, eller som inget annat parti ställer.
- 5) Likställer Kommunistiska förbundets kamp för dagskraven med de borgerliga, reformistiska och revisionistiska partiernas bedrägliga vallöften och reform”kamp”.
- 6) Överskattar klasskampens nuvarande nivå och omfattning i Sverige.
- 7) Det grundläggande innehållet i denna linje är: förakt för massorna och bristande förtroende för folket och för förbundet. Det är en linje som i allt strider mot marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tänkande. Den avskiljer förbundet från, istället för förenar det med massorna.

Det organisatoriska motstycket till denna politiska linje är, att den bryter med den demokratiska centralismen och förbundets stadgar, bryter den proletära disciplinen och sålunda går ut på att splittra förbundet.

Förbundets ståndpunkt: Marxismen-leninismen-Mao tsetungs tänkande

Kommunistiska förbundet marxist-leninisterna har ingenting med denna linje att göra. Redan i Kommunistiska Manifestet slog Marx och Engels fast det oupplösliga sambandet mellan kampen för dagskraven och kampen för socialismen och visade hur kampen för socialismen med hjälp av det kommunistiska partiet växer fram ur den faktiska, ständigt pågående klasskampen kring konkreta frågor. De skrev att kommunisterna ”kämpar för uppnåendet av arbetarklassens omedelbart näraliggande mål och intressen, men de representerar inom den nuvarande rörelsen samtidigt rörelsens framtid”. Dvs kommunisterna utgår i sin kamp för socialismen inte från sina egna subjektiva önsknings utan från den aktuella, faktiskt pågående rörelsen i klasskampen. På denna grundval förenar sig kommunisterna med massorna och leder kampen vidare till revolutionen, socialismen och kommunismen, när väl en revolutionär situation – till vilken det kommunistiska partiet med sin verksamhet bidrar – gjort revolutionen möjlig.

I ”Vad bör göras?” påvisade Lenin, att det inte är tillräckligt med att klargöra förtrycket av arbetarklassen utan att man också måste utnyttja varje konkret yttring av detta förtryck till att bedriva agitation:

”Och då detta förtryck drabbar de mest olika samhällsklasser, då det framträder på de mest olika levnads- och verksamhetsområden, på det fackliga, det allmänt medborgerliga, på det religiösa, det vetenskapliga området osv osv – är det då inte klart att vi inte fyller vår uppgift om vi inte åtar oss att organisera ett politiskt avslöjande av självhärskardömet?” (Skrifter i urval, band 3, sid 94-95)

Som exempel på krav som Lenin själv ställde 1895/96 i sitt berömda ”Utkast och förklaring till ett program för det socialdemokratiska partiet” kan bl a nämnas: strejkrätt, lag om 8

timmars arbetsdag (som bolsjevikerna sedan slogs för i ryska riksdagen) och läkarvård betald av kapitalisterna. I broschyren "De ryska socialdemokraternas uppgifter" 1897 skrev Lenin:

"Det är vår uppgift att sammanlänka vår verksamhet med de praktiska vardagsfrågorna i arbetarnas liv, hjälpa arbetarna att orientera sig i dessa frågor, rikta deras uppmärksamhet på de grövsta missbruken, hjälpa dem att mer exakt och praktiskt formulera sina krav till företagen, utveckla solidaritetskänslan hos arbetarna samt göra dem medvetna om att alla ryska arbetare som en enhetlig arbetarklass, en del av proletariats världarmé, har gemensamma intressen och ett gemensamt värv." (Valda verk I:1, sid 135)

Om nödvändigheten av att allsidigt och grundligt utnyttja den parlamentariska kampens möjligheter sade Lenin i sitt tal på Kommunistiska Internationals II:a kongress den 2/8 1920:

"Hur vill ni avslöja parlamentets verkliga karaktär för de verkligt efterblivna och av bourgeoisin bedragna massorna? Hur vill ni avslöja den ena eller andra parlamentariska manövern och det ena eller andra partiets position, om ni inte inträder i parlamentet, utan står utanför? Om ni är marxister, måste ni erkänna, att det ömsesidiga förhållandet mellan klasserna i det kapitalistiska samhället och det ömsesidiga förhållandet mellan partierna står i nära samband med varandra. Hur, upprepar jag, skall ni påvisa allt detta om ni inte är medlemmar av parlamentet, om ni avvisar den parlamentariska verksamheten? Den ryska revolutionens historia har riktigt visat att man inte kunnat övertyga arbetarklassens breda massor, bönderna och de lägre tjänstemännen med några slags argument, om den inte hade blivit övertygad genom sin egen erfarenhet.

Det har sagts att vi förlorar mycken tid genom att delta i den parlamentariska kampen. Kan man tänka sig någon annan institution, som alla klasser vore i så hög grad intresserade av som parlamentet? Det kan inte framkallas på konstlad väg. Om alla klasser dras in i den parlamentariska kampen, så sker det därför att intressena och konflikterna verkligen återspeglas i parlamentet. Om det hade varit möjligt att överallt genast framkalla låt oss säga en generalstrejk, så skulle revolutionen redan ha ägt rum i flera länder. Men man måste räkna med fakta, och parlamentet är tills vidare en arena för klasskamp." (Samlade Skrifter i urval, band 17, sid 284-5)

I samband med diskussionerna inom den ryska socialdemokratien 1905 huruvida det var tillåtet eller inte för kommunisterna att delta i en provisorisk revolutionär regering, som var borgerligt-revolutionär men ännu inte proletärt-revolutionär underströk Lenin nödvändigheten av att arbetarklassen förenar "kamp underifrån" med "kamp ovanifrån":

"Att principiellt begränsa den revolutionära verksamheten till påtryckning underifrån och avstå från påtryckning också ovanifrån är *anarkism*." (Om den provisoriska revolutionära regeringen, Samlade verk, eng. uppl. band 8, s. 481)

Lenin påvisade också nödvändigheten av att kämpa för reformer som är acceptabla för kapitalismen:

"Marxisterna erkänner till skillnad från anarkisterna kampen för reformer, dvs för sådana förbättringar i de arbetandes läge som låter makten som förut förbli i den härskande klassens hand. Men samtidigt bekämpar marxisterna på det mest beslutsamma sätt reformisterna, som direkt eller indirekt inskränker arbetarklassens strävanden och aktivitet till reformer.

Reformismen är ett borgerligt bedrägeri mot arbetarna... som alltid förblir lejda slavar trots enskilda förbättringar, så länge kapitalets herravälde varar... Då arbetarna förstår, att reformerna varken kommer att bli något att lita på eller att vara allvarligt menade, så länge kapitalismen består, kommer de att kämpa för förbättringar och att utnyttja förbättringarna till att fullfölja en hårdare kamp mot löneslaveriet...

Samtidigt visar utvecklingen inom alla områden av arbetarrörelsen att marxisterna ingalunda släpar efter utan tvärtom klart går i spetsen, när det gäller det praktiska utnyttjandet av reformer och kampen för reformer... Marxisterna arbetar outröttligt utan att försumma en enda 'möjlighet' till reformer och deras utnyttjande. Men de tar samtidigt inte avstånd från utan tvärtom understödjer

och utvecklar omsorgsfullt varje aktion som går utom reformismens gränser, både ifråga om propaganda och agitation och ekonomiska massaktioner osv.” (Marxism och reformism, VI Lenin i urval, 1965, sid 97 ff.)

Även Stalin underströk denna marxist-leninistiska ståndpunkt. Med tanke på de tyska kommunisterna sade han 1925:

”Socialdemokratien kan avslöjas och reduceras till en obetydlig minoritet inom arbetarklassen endast genom den dagliga kampen för arbetarklassens konkreta behov.

Socialdemokratien måste ställas vid skampålen inte på basis av världsrymdens frågor utan på basis av arbetarklassens dagliga kamp för att förbättra sina materiella och politiska förhållanden. Därvid måste frågor om löner, arbetstid, bostadsförhållanden, försäkringar, beskattning, arbetslöshet, höga levnadskostnader osv. spela en synnerligen viktig om ej den avgörande rollen. Att slå socialdemokratien på basis av dessa frågor, att avslöja dess förräderi – det är uppgiften.” (J Stalin, Works, eng. uppl. vol. 7, Intervju med Herzog. Finns i KFML:s I-bull 2/69 och även i 1. uppl. av Vad vill KFML (1968) sid. 53)

Detsamma gäller Mao Tsetung, se t ex XI Masslinjen i Citaten:

Stalins vapenbroder, den store bulgariske marxist-leninisten G. Dimitrov, som ledde Kommunistiska Internationalens kamp mot fascismen, påvisade att kommunisternas ledande roll inte kan uppnås genom deklamationer utan endast genom tålmodigt arbete för arbetarnas delkrav och på basis av de verkliga förhållandena:

”I nuvarande situation är det *framför allt* sekterismen, sekterismen, den *självelåtna* sekterismen, som vi kallar den i förslaget till resolution, vilken hindrar vår kamp för enhetsfrontens förverkligande, – sekterismen, belåten med sin *doktrinära inskränkthet*, sin isolering från massornas verkliga liv, belåten med sina *förenklade metoder* att lösa arbetarrörelsens mest invecklade frågor efter schablonmässiga recept, – sekterismen, som gör anspråk på att vara allvetande och försmår att ta lärdom av massorna, av arbetarrörelsens erfarenhet, – kort sagt, sekterismen för vilken allting är en barnlek. – Den självbelåtna sekterismen *vill* och *kan inte* begripa, att det kommunistiska partiets ledning av arbetarklassen inte uppnås av sig själv. Det kommunistiska partiets ledande roll i arbetarklassens strider måste erövras. Därtill behövs det inga deklamationer om kommunisternas ledande roll, utan därtill måste man förtjäna, *vinna arbetarmassornas förtroende* genom dagligt massarbete och en riktig politik. Detta är endast möjligt, om vi kommunister i vårt politiska arbete allvarligt tar hänsyn till den verkliga nivån i massornas klassmedvetande och till graden av deras revolutionering, om vi nyktert värderar den konkreta situationen, inte utgående från våra önskningar, utan från de verkliga förhållandena. Vi måste tåligt, steg för steg underlätta övergången till kommunismen för de breda massorna. Vi får aldrig glömma Lenins ord, som eftertryckligt varskodde oss om att ”det just gäller att *inte* anse det *vi* övervunnit, såsom övervunnet *för klassen*, övervunnet *för massorna*.” (Kommunismens barnsjukdomar)

Finns det kanske inte många doktrinära element i våra led, kamrater, som i enhetsfrontstaktiken ständigt och överallt bara vädrar en fara? För sådana kamrater är hela enhetsfronten en enda stor fara. Men denna sekteristiska ”principfasthet” är ingenting annat än politisk hjälplöshet inför de svårigheter som den direkta ledningen av massornas kamp bjuder.

Sekterismen yttrar sig i *synnerhet* i överskattande av massornas revolutionering, i överskattande av den hastighet, med vilken de lämnar reformismens positioner, i försöken att hoppa över rörelsens svåra etapper och invecklade uppgifter. Metoderna för massornas ledning har ofta i praktiken ersatts med metoderna för ledning av en snäv partigrupp. Man underskattade den kraft, som ligger i massornas traditionella samband med sina organisationer och ledningar, och när massorna inte genast slet dessa band, började man behandla dem lika skarpt som man behandlade deras reaktionära ledare. Man schabloniserade taktiken och parollerna för alla länder, och man tog inte hänsyn till säregenheterna i den konkreta situationen i varje enskilt land.

Man ignorerade nödvändigheten av en ihärdig kamp bland massornas djupa led för att vinna massornas förtroende, och man försummade kampen för arbetarnas delkrav och arbetet i de

reformistiska fackföreningarna och de fascistiska massorganisationerna. Enhetsfrontspolitiken ersattes ofta med blotta uppmaningar och abstrakt propaganda.” (G Dimitrov, Enhetens och folkfrontens problem, Stockholm 1939, s. 82-83)

Det står sålunda fullt klart, att det som Frank Baude och göteborgsstyrelsen föraktfullt kallar ”femöreskrav” och ”gottköpssocialism” är en oundgänglig del av kampen för socialismen och att det inte bara är möjligt utan *nödvändigt* att kämpa för reformer, som är ”acceptabla för kapitalismen” och detta i såväl som utanför parlamentet. Eljest skulle förbundet aldrig kunna genomföra sina uppgifter.

Däremot överensstämmer de uttalanden av marxismens klassiker, som återgivits ovan, helt och fullt med Kommunistiska förbundets linje. Det framgår av valuppropet, innehållet i Gnistan och Marxistiskt Forum och av förbundets program och beslut. Här skall endast avslutningsvis anföras ingressen till förbundets handlingsprogram, som antogs enhälligt på förbundets andra kongress i Göteborg i januari 1969:

”Kommunistiska förbundets uppgift är att i Sverige bilda ett revolutionärt kommunistparti på marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tänkandes grund. Utan ett sådant parti är det omöjligt att leda arbetarklassen och folkets breda massor till seger i kampen mot monopolkapitalet, imperialismen och för socialismen. Vi kommer i varje konkret fråga att stå på folkets sida mot dess fiender.

Så länge det kapitalistiska samhället består, kommer arbetarna alltid att förbli löneslavar, arbetslöshet och förtryck av folken alltid att råda och imperialistiska krig att föras. *Vi sammanbinder därför kampen för arbetarklassens omedelbara intressen med kampen för att störta monopolkapitalets diktatur och upprätta proletariats diktatur, dvs arbetarklassens stat.*

Kampen för socialismen kan endast föras i etapper. Kampen för folkets dagskrav stärker arbetarklassen och försvagar den härskande monopolkapitalistiska klassen.

Arbetarklassen och folket har aldrig fått något och kommer aldrig att få något som vi inte i kamp har tilltvingat oss från kapitalisterna. Kommunistiska förbundets handlingsprogram sammanfattar de frågor som vi anser det är särskilt nödvändigt för arbetarklassen i dagens läge att enas om och föra kamp kring.” (Kursiverat här)

Förbundets linje i valet har helt följt detta beslut.

Dokument om Göteborgsstyrelsens agerande

Ur förbundsstyrelsens resolution angående Göteborgsavdelningens styrelses agerande

Motsättningarna i förbundet skärptes under slutet av september och oktober. Förbundsstyrelsen antog med anledning därav följande resolution på sitt möte den 16-18 oktober:

Förbundsstyrelsen beslöt enhälligt vid möte i Stockholm den 23 -24 maj 1970 att anta ett valupprop att spridas i hela landet och en valappell att publiceras i Gnistan. Dessa bägge dokument innehöll KFMLs linje i årets valkampanj.

Vid förbundsstyrelsemötet beslöts likaså enhälligt, att de meningsskiljaktigheter som rådde inom FS och i förbundet skulle tas upp till diskussion i förbundet efter valet. Syftet härmed var att förbundet med full och samlad kraft skulle kunna lösa de stora uppgifterna i valkampanjen och därefter på ett organiserat sätt kunna föra en omfattande diskussion i hela förbundet. Denna diskussion måste ske utifrån en önskan om enhet i KFML på ett nytt och högre plan och under kamratliga former och naturligtvis under FS ledning. Arbetsutskottet har sedan handlat i full överensstämmelse med förbundsstyrelsens beslut. Under sommaren och medan valkampanjen förbereddes drev göteborgsavdelningens styrelse fram nya motsättningar inom FS och förbundet.

Under sommaren försökte avdelningsordföranden Frank Baude få in en artikel i Gnistan om polisernas krav. Artikelns slutade med en maning till poliserna: ”Skaffa er ett hederligt arbete, byt jobb.” Eftersom varken FS eller AU diskuterat frågan och det fanns olika meningar både där och i förbundet, vägrade Gnistans redaktör att publicera artikeln i Gnistan. I enlighet med FS-beslutet den 23 – 24 maj hänsköt AU artikeln till Informationsbulletinen. Detta korrekta beslut har sedan stämplats som ”censur” av representanter för avdelningsstyrelsen inför avdelningens medlemmar.

- I valets slutskede krävde sedan en medlem av styrelsen, Roger Gross, att få in en artikel i Gnistan 9/70 om valet, som göteborgsstyrelsen ställt sig bakom. Artikelns framlade en helt ny linje inför valet och var utformad som ett enda angrepp på KFMLs linje. Gnistans redaktör vägrade att ta in artikeln före valet. Han frågade sedan AU om artikeln med kommentar kunde tas in i Gnistan nr 10/70. AU beslöt att den i stället skulle tas in i Informationsbulletinen. Även detta beslut har framställts som ”censur”. (Mer om innehållet i denna artikel senare i resolutionen)
- Den 10 september mottog AU utan förvarning en skrivelse från göteborgsavdelningens styrelse, som samtidigt gått ut till samtliga avdelningsstyrelser. Denna skrivelse innehöll ett ultimatum till AU, att om inte AU kontaktade göteborgsstyrelsen i denna fråga före 15 september, så skulle göteborgsavdelningen själv ge ut Informationsbulletinen. Göteborgsstyrelsens ultimatum tillbakavisades i telefonsamtal 15 september samt i brev av den 29 september, där AU sa ifrån att det är förbundsstyrelsens angelägenhet att utge Informationsbulletinen.
- Den 12.9 sände göteborgsavdelningens styrelse ut en uppmaning till avdelningarna att starta insamlingar till stöd för taktäckarstrejken i Göteborg. Göteborgsavdelningen kontaktade inte AU i frågan innan denna skrivelse gick ut. Medlemmar av göteborgsstyrelsen ringde sedan runt i förbundet och uppmanade t o m utan vidare andra avdelningar att lägga ner insamlingarna till kampfonden till förmån för taktäckarstrejken.
- Den 22.9 sände göteborgsstyrelsen ånyo ut en skrivelse till avdelningarna utan att kontakta AU. I denna skrivelse anklagas AU helt lögnaktigt för att inte vilja stödja taktäckarstrejken därför att det var val 20.9. Detta trots att AU i ett meddelande 16.9 uppmanat till stöd åt strejkerna, men samtidigt betonat att valarbetet inte fick komma i kläm utan skulle utnyttjas till arbete för att stödja strejken.
- Motsättningarna utvecklades sedan språngartat på ett medlemsmöte i göteborgsavdelningen, där kamraterna Bo Gustafsson, Kurt Lundgren och Sköld Peter Matthis från arbetsutskottet var närvarande. Mötet var officiellt sammankallat för att ”värdera valarbetet” men det visade sig snart att helt andra saker togs upp:

Skarpa utfall mot förbundsledningen och Gnistans redaktion gjordes. De kallades omväxlande ”vettskrämda högeropportunist”, ”revisionister”, ”reformister” och ”socialdemokrater”.

Ett andra centrum utropades. Förbundsstyrelsen fränkändes rätten att leda förbundets arbete, och göteborgsstyrelsen proklamerade sig själv som ”förbundets proletära centrum”.

Den demokratiska centralismen tillbakavisades under förevändning av att den inte kunde tvinga göteborgsstyrelsen att ”böja sig för socialdemokrater”, med vilka de menade arbetsutskottet.

Vidare yttrade Frank Baude med hänsyftning på förbundsstyrelsens majoritet att ”om vår ledning för oss i ett bakhåll där bourgeoisin skjuter ner oss, gör vi oss av med de ruttna

ledarna”. På mötet framfördes också den anarkistiska linjen att ”stadgar är något det kommunistiska partiet kan ha då man nått enhet”.

Kamrater förvägrades medlemskap i avdelningen enbart med hänsyftning till att de stödde förbundets linje.

Kamrater som på mötet företrädde förbundets linje stördes och trakasserades, och kamraterna från arbetsutskottet nekades ordet dia att få informera om ett av förbundsstyrelsen fattat beslut.

Lögner och falska beskyllningar fördes fram upprepade gånger. Så t ex beskylldes AU för att inte stödja taktäckarstrejken.

- Trots att FS i sitt sammanträde följande veckoslut skulle besluta om åtgärder för att sätta igång och ge material för diskussionerna om motsättningarna inom förbundet, presenterade göteborgsavdelningens styrelse den 11.10 en egen ”informationsbulletin”. Allt diskussionsmaterial som finns i denna skrift och mer därtill kommer FS att publicera i förbundets informationsbulletin. Därom var göteborgsavdelningens styrelse medveten. Dess enda syfte med skriften var att desorganisera och försöka ta ledningen över förbundets diskussioner,

Vad är kärnan i göteborgsstyrelsens politiska linje?

1. En mot marxismen-leninismen stridande linje i förhållandet mellan kampen rör dagskraven och kampen rör den socialistiska revolutionen.

- Enligt Roger Gross-artikel ska förbundets uppgifter i valet vara att propagera för den socialistiska revolutionen samt att avslöja parlamentarismen; dvs inte föra fram arbetarklassens dagskrav som ett led i detta arbete.
- Parollerna ”Bort med momsens – Fri strejkrätt – Stöd FNL” klassificeras som ”gottköpssocialism” i Gross-artikel.
- Frank Baude attackerade på göteborgsavdelningens möte ställandet av krav som var ”förenliga med det kapitalistiska samhällets existens” eller som ”inte avskiljde oss från andra partier och organisationer”.

2. En antimarxistisk och sekteristisk inställning till enhetsfrontspolitiken. Detta visar sig framför allt i göteborgsstyrelsens linje i frågan om DFFG och valet, där de förde fram en linje som ovillkorligen hade lett fram till DFFGs splittring och avsevärt skulle ha försvårat DFFGs fortsatta arbete med att organisera alla som kan enas kring DFFGs paroller, men som inte är beredda att stödja KFML:s hela program. Endast klassfienden hade tjänat på att göteborgsstyrelsens sekteristiska linje försvårat för DFFG att mobilisera denna kategori i kampen mot USA-imperialismen.

3. En anarkistisk uppfattning i organisationsfrågan. Göteborgsstyrelsens linje att man inte kan följa stadgar då inte enhet uppnåtts är klart antimarxistisk och anarkistisk. Den demokratiska centralismen måste ju tillämpas framförallt då oenighet uppstår just i syfte att skapa en enhet på marxismen-leninismens grund.

”Förnekandet av partiväsendet och partidisciplinen, det är alltså vad oppositionen kommit till. Och det är liktydigt med proletariats fullständiga avvärning till förmån för bourgeoisin. Det är liktydigt med den småborgerliga splittring, obeständighet, bristande förmåga till uthållighet, till samling, till enhetlig aktion, som ovillkorligen bringar varje revolutionär, proletär rörelse till undergång, om man ger efter därför.” (Lenin: Radikalismen, Valda Verk, band II:2, sid 379 – 380)

Göteborgsstyrelsens linje är därför småborgerlig, vänsteropportunistisk, sekteristisk och anarkistisk. Genom att attackera förbundets kamp för arbetarklassens dagskrav i samband

med valet, genom att inte vilja utveckla en riktig enhetsfrontspolitik, som gör det möjligt för oss att utveckla den masskamp som omständigheterna idag medger, vill de inte utveckla det långvariga och mödosamma arbetet på att leda massorna till den socialistiska revolutionen, utan vill hoppa över alla arbetsuppgifter som kräver möda och tålamod på vägen mot den socialistiska revolutionen. Denna småborgerliga inställning gör sig också gällande i göteborgsstyrelsens inställning till den demokratiska centralismen. Allt detta är ingenting annat än en småborgerlig vacklan inför uppgiften att i överensstämmelse med massornas nivå få igång alla de väsentliga strider, som medges av de inre och yttre förhållandena samt att i dessa strider samla största möjliga styrka

Slå vakt om förbundets enhet!

Vi kräver inte av kamraterna i göteborgsavdelningens styrelse och de kamrater i avdelningen som ställt sig bakom dem, att de ska ändra uppfattning. Det enda vi kräver, är att de ska föra ut förbundets linje och ansluta sig till den demokratiska centralismens principer och följa förbundets stadgar.

Vad som är rätt och fel ska grundligt diskuteras ut i förbundet i de kommande diskussionerna. På grundval härav får medlemmarna ta ställning till förbundets politik och till vilka som ska leda förbundet. Tills beslut härom fattas, gäller de tidigare fattade besluten som förbundets linje och den av kongressen valda förbundsstyrelsen som förbundets ledande organ.

”Ett av partidisciplinens krav är att minoriteten ska böja sig för majoriteten. Om minoritetens mening har förkastats, måste den stödja majoritetens beslut. Om så är nödvändigt, kan den ta upp saken till omprövning vid nästa möte, men bortsett däri från får den inte på något sätt handla i strid med beslutet.” (Citaten sid 224)

Om göteborgsstyrelsen tror att den har rätt, varför är den då så rädd att delta i diskussionerna under iakttagande av förbundets stadgar? Förbundsstyrelsen har deklarerat att alla meningar ska få komma till tals, samt att särskild hänsyn därvidlag ska tas till företrädarna för minoriteten.

Om inte den demokratiska centralismens principer tillämpas, blir följden att det arbete som förbundet utfört under tre år och som vi nu har så stora möjligheter att utveckla, riskerar att skadas. Vem har glädje av detta? Endast klassfienden:

Att bryta mot den demokratiska centralismen så uttryckligt, att ett ”nytt centrum” proklameras och förbundsstyrelsen fränkänns rätten att leda förbundet är faktiskt att frivilligt ställa sig utanför förbundet.

Göteborgsstyrelsen får ta det fulla ansvaret för konsekvenserna av sina brott mot den demokratiska centralismen.

Eftersom göteborgsstyrelsen framhärdar i sina brott mot förbundets stadgar och mot den demokratiska centralismen – trots upprepade varningar och vädjanden – måste förbundsstyrelsen begära att göteborgsavdelningen och dess styrelse senast söndagen den 25.10 ska ha meddelat förbundsstyrelsens AU, att de är redo att uppfylla följande krav:

1. Göteborgsstyrelsen måste med omedelbar verkan underordna sig den demokratiska centralismens principer, följa förbundets stadgar som är fastställda av kongress, omedelbart upphöra med sin fraktions- och splittringsverksamhet samt följa fattade beslut.
2. De kamrater som förvägrats inträde i göteborgsavdelningen enbart med hänvisning till att de företräder förbundets linje ska vid nästa avdelningsmöte beviljas inträde i avdelningen.
3. Göteborgsavdelningen och dess styrelse måste i sitt praktiska arbete föra ut *förbundets* politiska linje.

VI UPPMANAR KAMRATLIGT OCH MED ALLVAR KAMRATERNA I GÖTEBORGS-
AVDELNINGEN OCH DESS STYRELSE ATT GODTA DESSA KRAV, SOM VI MÅSTE
STÄLLA FÖR ATT BEVARA ENHETEN I FÖRBUNDET, SÅ ATT DET BLIR MÖJLIGT
ATT LÖSA

MOTSÄTTNINGARNA UNDER KAMRATLIGA FORMER OCH MED ETT RESULTAT
SOM ÄR TILL GAGN FÖR FÖRBUNDETS FORTSATTA UTVECKLING.

SIA VAKT OM FÖRBUNDETS ENHET!

LEVE MARXISMEN-LENINISMEN-MAO TSETUNGS TÄNKANDE!:

Stockholm den 18.10.1970
Förbundsstyrelsen

Kort om den demokratiska centralismen

En revolutionär rörelses organisationsprincip måste vara den *demokratiska centralismen*. Utan denna organisationsform, som innebär en kombination av demokrati och centralism, kan ingen revolutionär marxist-leninistisk organisation genomföra sina uppgifter.

Demokratin är nödvändig för att ge styrka och kraft åt organisationen, samla upp den kollektiva erfarenheten och låta alla grundfakta och synpunkter komma till tals. Det är också nödvändigt att också de felaktiga idéerna kan komma till tals, för annars kan de ju inte vederläggas. Ju mer utbredd demokratin är desto större är möjligheten för oss att fatta riktiga beslut och få dessa att omfattas av medlemmarna, Har man varit med att fatta ett beslut har man bättre trängt in i dess innebörd och då har man bättre förutsättningar att omsätta det i praktiken. Den utvecklade demokratin är också huvudförutsättningen för disciplin. Disciplinen är nödvändig för att arbetsuppgifterna ska genomföras på ett riktigt sätt och den enda eftersträvarvärda disciplinen är den som bygger på frivillighet, dvs medveten insikt.

Centralismen ger möjlighet att koncentrera krafterna och rikta in dem på gemensamma mål, Den är nödvändig för att demokratin ska kunna förverkligas, Utan centralismen kan inte de demokratiskt fattade besluten omsättas i praktiken, inte heller kan demokratiska beslut fattas utan centralism. Men centralismen förutsätter att den bygger på medlemmarnas självverksamhet, initiativkraft och medvetna disciplin. Annars blir det inte en demokratisk utan en byråkratisk centralism i vilken disciplinen inte bygger på medveten insikt utan på auktoritet och självrådighet hos ledningen. Under sådana förhållanden avvecklas medlemmarnas självverksamhet och initiativförmåga och deras enda funktion blir att i efterhand ta del av och på orden utföra ledningens beslut samt att avlöna organisationens funktionärer.

Vi ser alltså att i den demokratiska centralismen, demokrati och centralism är två sidor av samma företeelse och att de ömsesidigt betingar varandra.

Den demokratiska centralismens organisationsprincip ger med en efter förhållandena rätt avvägning mellan demokrati och centralism den högsta tänkbara demokrati i och kraft åt förbundet.

Frank Baudes resolutionsförslag

Före detta göteborgsavdelningens ordförande Frank Baude lade fram följande förslag till resolution vid avdelningens allmänna medlemsmöte onsdagen den 21.10.1970:

"Förslag till resolution med anledning av FS opportunistiska flygels ultimatum till Gbg-avdelningen."

Den högeropportunistiska flygeln av KFML:s FS har genom sitt senaste desperata utspel, med hot om suspendering av de tre kamrater i FS som står på en proletär marxist-leninistisk linje och likaledes med hot om suspendering av Gbg-avdelningen av KFML om denna inte finner sig i opportunisternas fräcka förslag att söka tvinga Gbg-avdelningen att i sin revolutionära organisation välja in personer som inte stöder en revolutionär politik, visat att det nu inte bara tappat kontrollen över förbundet och dess politik, utan även över sig själva.

FS högeropportunistiska flygel och dess AU har under en lång tid sökt, och delvis lyckats med, att föra in KFML på en väg som avvikit från den av Marx, Engels, Lenin, Stalin och Mao Tsetung utstakade.

Därigenom har de svikit den svenska arbetarklassen och dess kämpande klassbröder i andra länder samt varit monopolkapitalisterna och deras bundsförvanter i SAP och LO-byråkratin behjälpliga.

De kamrater i KFML som följt den marxist-leninistiska vägen har på det skamligaste sätt med organisatoriska medel och falskt prat om stadgar och demokratisk centralism av högeropportunisterna i AU hindrats i sina försök att återföra KFML till den riktiga linjen. Högeropportunisterna har tagit lögnens och förtalets slöa vapen till hjälp i kampen mot de principfasta marxist-leninisterna. Därför klingar deras tal om den demokratiska centralismen falskt, den principen har de trampat under fötterna så många gånger att de är oräkneliga.

Högeropportunisterna i FS och AU har under lång tid, visat sig oförmögna att leda KFML såväl i den utåtriktade klasskampen som i det inre ideologiska och organisatoriska uppbyggnadsarbetet. Vid Gbg-avdelningens senaste medlemsmöte var tre ledande representanter (docent BG, doktor SPM och adjunkt KL) för opportunisterna närvarande. De gjorde ett ömkligt intryck och blev med rätta utskrattade. I sina inlägg avslöjade dessa total avsaknad av revolutionära, teoretiska kunskaper. De visade sig endast förmögna till högeropportunistiskt pladder om formsaker och ett meningslöst rabblande av citat.

Vi frånerkänner härmed FS opportunistiska majoritet rätten att sätta revolutionärerna i KFML under högeropportunistiskt förmynderskap.

Vi kommer att fortsätta att följa förbundets politik och dess grundsatser. Arbetarklassen kommer att se tillbaka på er med samma förakt som alltid mött dess förrädare.

**SLÅ VAKT OM KFML:s GRUNDSATSER TILL KAMP MOT
HÖGEROPPOTUNISMEN**

**LEVE ENHETEN PÅ MARXISMEN – LENINISMEN – MAO TSETUNGS TÄNKANDES
GRUND**

Kamrat Nils Holmbergs resolutionsförslag

Kamrat Nils Holmberg ställde mot detta följande:

1. Avdelningen och dess styrelse ska i enlighet med den demokratiska centralismens princip och förbundets stadgar omedelbart upphöra med sin fraktions- och splittringsverksamhet samt delta i de av förbundsstyrelsen utlysta diskussionerna inom förbundet.
2. Avdelningen och dess styrelse förbinder sig att genomföra diskussionerna enligt principen enhet-kritik-enhet och under kamratliga former.
3. De kamrater, som vid föregående avdelningsmöte vägrades inträde i förbundet, därför att de inom FNL-gruppen företrätt förbundets gällande linje i DFFG-frågan, ska vid nästa avdelningsmöte beviljas inträde i förbundet.

4. Göteborgsavdelningen och dess styrelse förbinder sig att i allt sitt praktiska arbete föra ut förbundets linje.

Mötets majoritet stödde ordföranden Baudes förslag. De som vid omröstningen röstade för kamrat Nils Holmbergs förslag, jämte andra kamrater som efteråt anslutit sig till det, upprätthåller idag KFML:s arbete i Göteborg.

Göteborgsavdelningen suspenderad, Frank Baude utesluten ur KFML

Göteborgsavdelningen har på grund av sitt ställningstagande till förbundsstyrelsens resolution den 18.10.70 (se ovan) suspenderats från förbundet, vilket betyder att de som röstade för majoritetens resolution den 21.10 ej har medlemsrättigheter. Leif Roland Jönsson och Sven Strömberg har även suspenderats till dess att de a) följer förbundets program, stadgar och fattade beslut, b) tar tillbaka sina proklamationer att de fränkämt förbundsstyrelsen rätten att leda förbundet och att de bildat ett nytt centrum och en egen fraktion inom förbundet och c) gör självkritik för sin splittringspolitik och sina brott mot den demokratiska centralismen.

Frank Baude (Baude liksom Jönsson och Strömberg är f.d. medlem i förbundsstyrelsen) har uteslutits ur KFML, eftersom han för det första har varit den drivande kraften bakom splittringspolitiken och för det andra – och viktigast – har förskingrat 6 000 kr för Gnistan. På hans initiativ bestals Gnistans postgirobehållning på detta belopp. Som medhjälpare i detta attentat hade han fyra andra medlemmar i göteborgsavdelningen som också uteslutits, bland dem Gnistans kassör Jörgen Andersson.

De kamrater i Göteborg som håller fast vid förbundets linje har nu bildat en interimstyrelse, som redan tagit itu med de mest näraliggande uppgifterna för den återupprättade göteborgsavdelningen. En av dessa är att säkra utgivningen av nästa nummer av Gnistan, som p g a den förbundsfientliga gruppens sabotagehandlingar blir något försenat.

Meddelande från KFML nr 2, dec 1970 – utdrag

DFFG och valet

Vår uppfattning om DFFGs linje i valet

KFML anser att DFFG:s uppgifter bör vara:

att utnyttja valet till att propagera för stöd åt de sydostasiatiska folkens kamp mot USA-imperialismen, samt att för det svenska folket klargöra partiernas roll. i denna kamp; dvs påvisa femlingspartiernas reaktionära Vietnampolitik och påvisa

att utnyttja valet till att framföra de riktiga krav som allt större delar av folket omfattar och vars förverkligande skulle innebära ett starkt stöd till Vietnams folk, och då främst att kräva

1. att partierna ska arbeta för att USA omedelbart och utan villkor lämnar Vietnam och Sydostasien och
2. att partierna ska arbeta för att PRR erkänns.

att DFFG utnyttjar tillfället att stärka sin egen organisation och vinna stöd för DFFG:s eget arbete.

F d göteborgsstyrelsen menar att det är otillräckligt att DFFG utifrån sin målsättning (se DFFG:s program) värderar de olika partiernas Vietnampolitik, utan att uppmana folk att rösta på KFML. I stället menar de att DFFG dessutom borde gått ut med en uppmaning till ”alla ärliga anti-imperialister att rösta på KFML”.

Dessutom menar de att DFFG i sin propaganda inte skall lägga tyngdpunkten på Vietnam och de svenska partiernas inställning till USA-imperialisternas angreppskrig, utan i stället lägga tyngdpunkten på den svenska imperialismen och de svenska partiernas inställning till denna.

Varför DFFG inte bör ställa parollen ”Rösta på KFML i höstens val”.

KFML anser, att det bästa stöd DFFG kan ge till KFML i valet är att DFFG i sin propaganda för valet visar att femlingspartiernas vietnampolitik utgör ett stöd till USA-imperialismen, medan KFML är den enda i valet deltagande organisation som verkligen stöder Vietnams folk.

Denna linje innebär, att DFFG tar ställning till KFML:s vietnampolitik. Men eftersom DFFG inte är uppbyggt på kravet att stödja hela KFML:s politik, och eftersom DFFG organiserar partilösa, socialdemokrater, VPK-are och liberaler, bara de stöder DFFG:s program, anser vi att det vore fel om DFFG öppet uppmanade att rösta på KFML.

Att DFFG i sin valpropaganda granskar partiernas vietnampolitik är ett värdefullt stöd för KFML och förmodligen kommer åtskilliga genom DFFG:s flygblad senare att komplettera sin bild av KFML, så att de ytterligare närmar sig KFML.

Denna linje är helt förenlig med DFFG:s karaktär av enhetsfront, vilket också stödjer KFML:s långsiktiga målsättning.

Våra viktigaste argument för att tillbakavisa f d göteborgsstyrelsens förslag är följande:

a) *DFFG skulle ha splittrats.* Den omedelbara effekten om KFML hade följt f d göteborgsstyrelsens linje på DFFG:s kongress i midsomras – där f d göteborgsstyrelsen ville att KFML-arna skulle föra fram den – skulle utan tvekan ha blivit att DFFG splittrats, politiskt och organisatoriskt. Denna splittring skulle ha börjat redan under kongressen. Flera KFML-medlemmar framhöll också att FNL-grupperna på deras orter omedelbart skulle spricka om ett

sådant beslut genomfördes. Visserligen har KFML ett starkt förtroende inom DFFG, men den stora majoriteten av ombuden och en ännu större del av samtliga medlemmar i DFFG är inte medlemmar i KFML. Flertalet FNL-grupper är belägna på platser där det varken finns avdelningar eller arbetsgrupper för KFML. Bland aktivisterna finns många socialdemokrater och VPK-are som ännu tror på sina partier men som utför ett bra vietnamarbete. Mellan-gruppen har i allmänhet ett starkt förtroende för KFML, men är ingalunda klara över KFML:s politik i andra frågor än vietnamfrågan. Vi får också komma ihåg, att många FNL-are har en ganska hårt rotad skepsis mot vad de anser vara "partipolitik" och att många i DFFG alltid har visat ultrademokratiska drag.

Det förtroende KFML har i DFFG beror inte minst på att FNL-are vet att KFML:s linje har varit att slå vakt om enhetsfrontens karaktär.

Om då inte f d göteborgsstyrelsens linje tillbakavisats skulle en skarp spricka ha uppstått under kongressen.

Denna spricka skulle inte heller ha gått mellan dem som i huvudsak är positiva till KFML på den ena sidan och de övriga på den andra. Majoriteten av den förstnämnda gruppen skulle också ha insett det felaktiga i linjen och ställt sig på andra sidan.

b) *Vikten av att i Sverige organisera största möjliga stöd för Vietnams folk inom DFFG.* Låt oss tänka efter vad konsekvenserna skulle ha blivit om majoriteten inom DFFG hade vunnits för f d göteborgsstyrelsens linje.

Vi har tidigare redogjort varför KFML anser det vara av största betydelse för klasskampens fortsatta utveckling i Sverige att DFFG bevarar sin karaktär av anti-imperialistisk enhetsfront, där alla som är överens om DFFG:s målsättning kan enas trots att de har skilda uppfattningar i andra frågor.

Låt oss studera den konkreta verkligheten.

Enligt en officiell amerikansk opinionsundersökning (refererad i DN 11.8.70) ställer sig 72% av den svenska befolkningen starkt avvisande till USA:s vietnampolitik. Tidigare svenska undersökningar har visat att c:a 80% av befolkningen stöder kravet att USA ska lämna Vietnam. Samtidigt vet vi, att högst 1% av befolkningen har så stort förtroende för KFML att de är beredda att stödja oss i val idag.

Om då DFFG skulle framträda och direkt uppmana folk att rösta på KFML skulle detta uppfattas som att DFFG vore en stödorganisation till KFML. De ganska stora skikt av befolkningen som är beredda att stödja DFFG:s krav men inte KFML:s skulle minst sagt tveka att stödja DFFG:s långsiktiga arbete. Denna tvekan skulle också förstärkas av att SAP och VPK knappast skulle låta tillfället gå sig ur händerna utan gå till starka angrepp. De skulle ta tillfället i akt att isolera de 0,5-1 procenten från de 70-80 procenten som är beredda att i varje fall stödja DFFG:s första och i allt större utsträckning också andra paroll. Dessa skulle inte kunna mobiliseras i vietnamarbetet och vår kontakt till dem via DFFG skulle brytas.

Effekten skulle alltså dels bli att DFFG:s möjligheter att mobilisera största möjliga stöd åt de sydöasiatiska folkens kamp och i detta arbete dra in ännu bredare skikt skulle skadas, och dels skulle KFML:s möjligheter att via vietnamarbetet skola nya kadrer försvåras.

c) *Vad skulle vi ha vunnit med parollen?* Vi fortsätter tankeexperimentet och förutsätter att KFML ansett parollen vara riktig för DFFG att ställa och att DFFG i landsomfattande skala också ställt den (i Halmstad där FNL-gruppen följt f d göteborgsstyrelsens linje ställdes parollen). Vad är den tänkta fördelen med detta? Jo, att den som inte övertygats av KFML:s eget valarbete och av de fakta och argument han fått genom DFFG:s flygblad, ska låta sig påverkas just av *parollen*, ta steget ut och rösta på KFML. Vi tror inte att folk röstar på oss på

en sådan grundval. Folk röstar på oss av övertygelse och efter att ha provat olika sidor av vår politik. KFML ställer på sina egna affischer parollen ”Rösta på KFML”. Att sprida denna paroll för att följa upp det grundläggande propagandaarbetet är en förhållandevis enkel uppgift, där DFFG:s insats ingalunda skulle behövas. Men däremot fyller DFFG en mycket stor uppgift när det gäller att som en *del i det grundläggande* propagandaarbetet ta upp partiernas vietnampolitik. Parollen ”Rösta på KFML” just på DFFG:s flygblad kan därför inte vara så viktig att den vore värd de negativa konsekvenser den skulle dra med sig. Att föra en politik som skulle äventyra både KFML:s och DFFG:s långsiktiga intressen för att därmed eventuellt få röster av en liten kategori för vilka DFFG:s uppmaning varit tungan på vågen, vore verkligen att sälja proletariats långsiktiga intressen för en mycket liten tillfällig fördel.

d) *Några kommentarer till ytterligare några punkter i f d göteborgsstyrelsens deklARATION.*

”Principlös enhet”. F d göteborgsstyrelsen skriver som om de anser, att den som inte verkade för att DFFG antog parollen ”Rösta på KFML” skulle verka för ”principlös enhet”. Låt oss då studera vad denna ”principlösa enhet” går ut på. Jo, det är enhet kring parollerna USA UT UR VIETNAM, STÖD VIETNAMSKA FOLK PÅ DESS EGNA VILLKOR och BEKÄMPA USA-IMPERIALISMEN. Det är enhet kring fördömandet av socialimperialismen och enhet kring stöd åt Folkrepubliken Kinas riktiga utrikespolitik. Det är enhet kring att VPK:s vietnampolitik värderas som opportunistisk och att KFML:s värderas som helt igenom riktig. Denna enhet är riktig och KFML kommer att försvara den. De kamrater som talar om ”principlös enhet” borde studera KFML:s handlingsprogram och DFFG:s program och övriga DFFG-dokument!!

Stalincitatet. F d göteborgsstyrelsen anser att de som avvisat parollen ”Rösta på KFML” inom fronten inte stödjer ett *stalincitat* de anför. Men mot vilka riktar sig Stalin här? Mot de kommunister som i arbetet i andra organisationer inte vill föra ut partiets politik. Men det är inte det frågan gäller. Frågan är vilken politik vi ska föra ut.

”Att fråga partierna”. KFML:s linje i frågan om DFFG:s agerande i valet har gått ut på att DFFG bli a i flygblad ska värdera partiernas vietnampolitik samt att DFFG på möten ska ställa femlingspartierna mot väggen och då utnyttja dessa tillfällen att komma med avslöjande frågor. Genom ett skrivfel stod det i en skrivelse att DFFG skulle ”fråga” partierna om deras inställning i vietnamfrågan. Detta fel är beklagligt, men att det var fråga om ett skrivfel var uppenbart, vilket även f d göteborgsstyrelsen måste ha insett.

”Att närma de partilösa partiet (förbundet).” F d göteborgsstyrelsen tycks mena, att det vore ”att närma de partilösa partiet” då de ställde parollen ”Rösta på KFML” för DFFG.

Men det skulle inte vara att *närma* de partilösa till partiet, utan det skulle tvärtom vara att *avlägsna* dem från oss.

F d göteborgsstyrelsen frågar då vad vi ska säga då medlemmar i en hyresgästorganisation eller dylikt vill rösta på KFML. Nu gällde det ju inte en hyresgästorganisation utan DFFG. Naturligtvis ska vi KFML-are överallt arbeta för att vinna stöd för KFML. Vi ska också gripa alla tillfällen för att uppmana kamrater inom DFFG att rösta på KFML. Men detta är en uppgift för KFML-are inom fronten, inte för enhetsfronten DFFG som organisation. Vi ska också arbeta för att så många FNL-are som möjligt deltar i KFML:s valarbete. Om vi säljer Vietnambulletinen på gatorna och folk frågar oss vad vi i egenskap av FNL-are anser om valet svarar vi att vår egen åsikt är att han ska rösta på KFML, men att DFFG som organisation inte tar ställning.

En fråga som många kamrater också ställer KFML är: ”Anser ni, att det är en principfråga att en frontorganisation inte ska ta ställning för partiet i t ex ett val?” – Vi anser *inte* att det under alla förhållanden är så att fronten inte öppet kan deklarerat sitt stöd för det revolutionära

partiet. Vi använder oss av enhetsfronter för att i enskilda frågor kunna mobilisera sådana skikt av massorna som är beredda att stödja vissa delar av partiets program men ännu inte hela programmet.

I vissa situationer kan det vara riktigt av fronten att stödja partiet. Så skulle det kunna vara om massornas förtroende för partiet är så stort och dess ledande roll så accepterad av massornas olika skikt, att frånvaron av ett ställningstagande skulle få skadliga konsekvenser. Det kan också finnas situationer då den fråga kring vilken fronten är bildad är den helt dominerande i valet.

Men ingen sådan situation föreligger i detta fall. Därför vore det enbart till skada om DFFG hade tagit ställning för KFML i valet.

VÅRA SYNUNKTER PÅ PAROLLEN ”VI UPPMANAR DEM FÖR VILKA VIETNAMFRÅGAN ÄR AVGÖRANDE FÖR STÄLLNINGSTAGANDET I VALET ATT RÖSTA PÅ KFML”

Efter att f d göteborgsstyrelsens förslag hade avvisats, fördes en annan paroll fram i diskussionerna, nämligen att DFFG ska uppmana ”alla dom för vilka vietnamfrågan är avgörande för ställningstagandet i valet att rösta på KFML”.

Men även denna linje är felaktig.

a) Genom att parollen ändå uppmanar en viss kategori att rösta på KFML, kommer den att uppfattas som ett stöd för KFML. Det är idag mycket viktigt att DFFG kan fortsätta att tränga in i allt djupare skikt och vinna allt större stöd bakom sina nuvarande paroller. Att DFFG redan kunnat luckra upp och få stora delar av folket med sig beror till stor del på att folk uppfattat DFFG som en enhetsfront just i vietnamfrågan och att de genom att stödja DFFG:s arbete därmed inte automatiskt ”tvingas” stödja en politik som de ännu inte är mogna för. Att detta faktum betytt mycket för DFFG:s arbete och att det även i fortsättningen betyder en hel del har inte minst DFFG:s och KFML:s fiender insett. SvD, AB och Ny Dag har sannerligen inte legat på latsidan för att ta alla tillfällen i akt för att utmåla DFFG som en täckorganisation för KFML” eller att ”DFFG:s egentliga målsättning är en socialistisk revolution i Sverige”.

De aktivister som kommer nya till DFFG är också ibland försiktiga och oroliga. De vill jobba just i vietnamfrågan, men är ingalunda några kommunister. Att någon som börjar arbeta i FNL-grupperna uppfattar sig själv som marxist-leninist förekommer så gott som aldrig.

För att DFFG därför hela tiden ska kunna bryta in i nya skikt är det viktigt att DFFG verkligen kan föra en välavvägd linje som inte lämnar några blottor för påståenden av typ att vara ”täckorganisation för KFML”. Hur viktigt det är att till fullo utnyttja att DFFG inte är och inte heller kan utmålas som ”täckorganisation för KFML” visar väl också de fakta vi tidigare pekat på, som visar hur enormt stora skikt som DFFG faktiskt har möjlighet att nå ut till och få aktivt stöd från, jämfört med den grupp som idag är beredd att stödja KFML.

För att konkretisera detta behöver vi bara tänka på det samarbete som DFFG idag har med många SSU-klubbar. SSU-ledningen utför ett frenetiskt arbete med att försöka stoppa dessa kontakter och de använder sig av ”KFML-argumentet” för att hindra att SSU-klubbarna tar dessa kontakter. Den stora uppsplittring av SSU-klubbar som har skett de senaste åren beror inte minst på DFFG:s arbete. Många SSU-are som kommit i kontakt med DFFG arbetar nu i KFML:s propagandalag. Vi vet att många kamrater tvekat att ta steget till DFFG just på grund av osäkerhet om DFFG:s förhållande till KFML.

Då nu läget är sådant, att DFFG:s roll som murbräcka för skapande av revolutionärt medvetande ingalunda nått sin kulmen och uppgiften att skapa största möjliga stöd åt

Sydöstasiens folk inte heller har minskat i betydelse, finns det verkligen ingen anledning att ge fienden ett kärkommet tillfälle att oskadliggöra denna murbräcka.

b) I samband med denna fråga vill vi ta upp en felaktig syn på hur enhetsfrontens grundvalar bestäms, som några kamrater gett uttryck för. Denna teori går ut på att då medvetenheten inom fronten höjs (som t ex att medlemmarna i en FNL-grupp kommit till insikt om det riktiga i att stödja KFML) så bör denna ökade medvetenhet också avspeglas genom att fronten i sitt yttre arbete tar upp allt fler frågor eller t o m programmatiskt fastslår denna ökade medvetenhet.

Att då som marxist-leninist inte gå i spetsen för en sådan utveckling klassificeras enligt denna teori som ”svanspolitik”.

Men det fel dessa kamrater gör är att de anser det *subjektiva medvetandet inom enhetsfronten* vara den enda eller i varje fall den avgörande faktorn som bestämmer enhetsfrontens grundval.

Frontmedlemmarnas medvetenhet är en, men ingalunda den enda faktorn som bestämmer grundvalen. Övriga faktorer att ta hänsyn till är förhållandena i världen, i Sverige, massornas ta medvetenhet, o s v. Vilken faktor som är viktigast beror på de konkreta förhållandena och på vilken fråga det gäller. Då det nu gäller DFFG:s förhållande till KFML, är det *inte* så, att det subjektiva medvetandet inom DFFG är avgörande. I stället bestäms det av läget i världen idag (Vietnam som brännpunkten och denna frågas avgörande betydelse) samt framför allt av den subjektiva medvetenheten bland massorna i Sverige idag.

Om därför medlemmarna i en hel FNL-grupp vill gå ut och rösta på KFML ska vi säga: ”Det är bra, gör det, men därför får inte FNL-gruppen inta denna ställning.”

c) Den föreslagna parollen är minst sagt konstlad och vänder sig till en mycket liten kategori eftersom vietnamfrågan faktiskt inte alls är ”valets huvudfråga”. Dessa faktorer stärker också det intryck parollen ger av att vara ett ”förtäckt stöd” åt KFML; och konsekvenserna av det har vi diskuterat ovan.

Men även i detta fall måste vi ställa frågan: Vad har vi att tjäna på att lägga till just denna paroll efter det att DFFG:s flygblad gått igenom fakta och argument om partiernas vietnampolitik. De kamrater som anser denna paroll vara så nödvändig att ha i DFFG:s flygblad måtte inte ha stort förtroende för folkets möjligheter att själva dra slutsatser av vad de läser.

Sammanfattningsvis anser vi om denna paroll, att den *för det första* är felaktig (därför att den skulle skada det långsiktiga arbetet), och att det *för det andra* skulle bli svårt att få igenom den i DFFG och att vi *för det tredje* inte skulle ha vunnit något på att gå ut med den.

Kan frågan om den svenska imperialismen vara tyngdpunkten i DFFG:s propaganda inför valet?

F d göteborgsstyrelsen har också ställt sig bakom ett flygbladsförslag för DFFG i valet, där den svenska imperialismen är huvudfrågan och där partierna tas upp i förhållande till denna.

Naturligtvis är det inte fel att DFFG tar upp den svenska imperialismen dvs de svenska monopolens utsugning av andra folk. Vi anser det också riktigt att DFFG i sitt yttre arbete går ut i frågan vid lämpliga tillfällen. Men denna fråga kan inte vara *huvuduppgiften* för DFFG vare sig i valpropagandan eller i allmänhet.

Ovan har vi redogjort för varför frågan om de indokinesiska folkens kamp är av sådan avgörande betydelse. Brännpunkten i dagens värld finns där idag. Om vi då ser på de svenska monopolens utsugning av de förtryckta folken är denna av mindre betydelse i jämförelse med vietnamkriget. Så t. ex uppgår antalet anställda i svenska företag i de koloniala och halv-

koloniala länderna endast till c:a 30 000 personer. Med dessa fakta vill vi inte förringa betydelsen av den svenska imperialismen utan endast fastställa dess objektiva betydelse jämfört med USA-imperialismens krig mot Indokinas folk.

För att konkret se på DFFG:s uppgifter i valet: ska inte DFFG just inrikta sina ansträngningar på att slå huvudslaget på det område där fienden är svagast, dvs i frågan om USA-imperialismens krig i Indokina, och pressa fram de svenska partiernas inställning till detta? Fastslå femlingspartiernas reaktionära roll just i denna fråga? Om DFFG skulle underlåta att ta upp just vietnamkriget och partiernas inställning till detta som det huvudsakliga innehållet i DFFG:s yttre arbete inför valet, så skulle detta medföra:

- att DFFG försummade att utnyttja valet till att mobilisera största möjliga stöd just i den viktiga fråga som folkens kamp i Indokina är;
- att DFFG försummade att avslöja femlingspartiernas reaktionära vietnampolitik och framhålla KFML:s riktiga. Detta skulle innebära minskat stöd åt KFML i valet eftersom vietnamfrågan är mycket viktig och det är lätt att där påvisa vad som är en riktig linje;
- att DFFG i valet inte i full utsträckning skulle kunna utnyttja valet till att stärka sin egen organisation.

Summering

De diskussioner som förts om enhetsfrontspolitiken i samband med hösten val är av stor betydelse.

Det frågan gäller är om vi är beredda att placera oss bland massorna och

”i överensstämmelse med deras nivå vid tillfället väcka dem eller höja deras politiska medvetenhet och gradvis hjälpa dem att organisera sig frivilligt och att få igång alla de väsentliga strider som medges av de inre och yttre förhållandena vid den bestämda tiden och på den bestämda orten.”
(Citaten sid 114)

I ett läge då det revolutionära partiets inflytande bland massorna är begränsat måste partiet nå ut och vinna massornas förtroende. Därför bedömde också Komintern enhetsfronttaktiken som ”en synnerligen viktig beståndsdel av de kommunistiska partiernas taktik under hela den förrevolutionära perioden”.

Då KFML tillbakavisar f d göteborgsstyrelsens förslag gör vi det medföljande utgångspunkter:

- 1) Vilken linje gynnar vårt arbete för att skapa ett marxist-leninistiskt parti?
och
- 2) Vilken linje gynnar vår uppgift att i Sverige skapa största möjliga stöd åt Indokinas folk?

Om DFFG hade följt f d göteborgsstyrelsens linje att uppmana folk att rösta på KFML, skulle detta ha avskilt DFFG från de breda skikt av svenska folket som är beredda att stödja DFFG:s målsättning men ännu inte KFML:s. Detta skulle ha försvagat stödet åt Vietnams kampande folk. Endast klassfienden skulle tjäna på att DFFG tog en ställning som minskade dess möjligheter att mobilisera folk i kampen mot USA:s krig i Vietnam. Deras linje skulle också minskat rekryteringen till DFFG (i den mån DFFG som organisation kunde ha upprätthållits) och medfört att den viktiga länk mellan massorna och KFML som DFFG utgör allvarligt skulle ha försvagats.

F d göteborgsstyrelsens deklARATION

avgiven av Roger Gross på medlemsmöte den 17.6, före DFFG:s kongress.

Kamrater,

Anledningen till att vi tar upp denna fråga är att det här har gett sig till känna två politiska linjer.

Vi har diskuterat frågan i styrelsen och är där överens om följande linje:

Våra kamrater som arbetar i FNL-grupperna ska arbeta för att FNL-gruppen inför valet tar upp de olika partiernas linje i vietnamfrågan. Visar hur de borgerliga fémplingspartierna har en felaktig och mot det vietnamesiska folket förrädisk linje – men att det nu inför detta val finns en organisation som har en alltigenom riktig linje i vietnamfrågan, som alltid har stött det vietnamesiska folket på dess egna villkor; en organisation, för vilken den proletära internationalismen utgör en grundpelare; en organisation som alltid stött FNL-grupperna och som har många aktiva medlemmar där; och att våra kamrater i FNL-grupperna ska verka för att FNL-grupperna därför ska uppmana alla ärliga anti-imperialister att stödja KFML i valet den 29 september. Detta anser styrelsen vara den enda riktiga linjen. Vissa kamrater, som är aktiva i FNL-gruppen har givit uttryck för en annan linje. De menar att FNL-grupperna visserligen ska redovisa för de olika partiernas linjer i vietnamfrågan och även för KFML:s riktiga linje – men att FNL-gruppen inte ska uppmana ärliga anti-imperialister att stödja KFML i valet. Styrelsen anser att denna linje är felaktig.

Stalin säger apropå partiet som den högsta formen för proletariats klassorganisation: ”Detta betyder naturligtvis inte att de partilösa organisationerna, fackföreningarna, kooperativen osv formellt måste underställas partiets ledning. Det är endast fråga om att de partimedlemmar, vilka tillhör dessa organisationer och utan tvivel har inflytande där, med alla övertygelsens medel ska verka därhän, att de partilösa organisationerna i sitt arbete närmar sig proletariats parti och frivilligt ställer sig under dess politiska ledning.”

Jo, det där håller vi med om, säger ni som förfäktar linjen att FNL-gruppen ej kan uppmana folk att stödja KFML i valet. Nej, det gör ni inte. För om ni gjorde det så skulle ni som tillhör FNL-gruppen och utan tvivel har inflytande där, med alla övertygelsens medel verka därhän att – FNL-gruppens medlemmar inser vikten av att FNL-gruppen uppmanar alla ärliga anti-imperialister att i valet stödja den enda organisation som till hela sitt väsen är anti-imperialistisk, KFML; och visa hur stärkandet av en sådan organisation är av avgörande betydelse för den anti-imperialistiska kampens utgång.

Huvudargumentet för att FNL-gruppen inte kan uppmana folk att i valet stödja KFML är att vi måste slå vakt om enhetsfronten.

Men vad är detta för en trångsynt och mekanisk syn på enhetsfronten? Vad menar vi marxist-leninister när vi talar om att slå vakt om enhetsfronten? Menar vi att slå vakt mot proletärt inflytande? Nej, det gör vi inte. Vi menar att slå vakt mot borgerligt inflytande och att med alla till buds stående medel hålla de borgerliga idéerna utanför organisationen.

Att i detta sammanhang komma med argument att vi måste slå vakt om enhetsfronten innebär inget annat än den opportunistiska teorin om de partilösa organisationernas ”oberoende och neutralitet” vilken för att åter citera Stalin ”...ger upphov till oberoende parlamentariker och från partiet lösryckta publicister, trångsynta fackföreningsfunktionärer och förborgerligade kooperatörer” – och denna teori är, slutar Stalin – ”fullkomligt oförenlig med leninismens teori och praktik”.

Det har visat sig att vid ett FNL-fraktionsmöte på förbunds nivå den 15.5 det har slagits fast en linje som innebär följande:

”I höst bör DFFG ge ut ett flygblad som tar upp vietnamfrågan inför valet. Flygbladet bör uppmana folk att fråga (?) partierna efter deras inställning till vietnamfrågan och till DFFG.” (KFML:s AU)

Denna inställning är helt igenom opportunistisk. Det innebär att släpa efter i stället för att ta ledningen och att sänka sig till de mest omedvetnas skara i stället för att skola och vägleda massorna.

Det är ju inte på grundval av hur Palme eller Hermansson svarar på frågor som de ska bedömas utan på grundval av deras handlande (deras förräderi) mot det vietnamesiska folket.

Efter en diskussion på göteborgsavdelningens medlemsmöte.

Vid medlemsmötet förde en kamrat fram parallellen mellan dem som nu förfäktar att DFFG inte kan ta ställning i valet och dem i FFF som till varje pris ville hålla FFF ”oberoende och neutralt”. Denna jämförelse var helt korrekt, samma opportunistiska linje ligger bakom i de båda fallen (se tidigare Stalin-citat). Om hyresgästerna i en hyresgästförening eller medlemmarna i en fackförening eller medlemmar i en antiimperialistisk enhetsfront vill stödja KFML i valet ska marxist-leninisterna då gå emot det för att skydda organisationens ”oberoende och neutrala” karaktär? Detta är naturligtvis helt tokigt, det är att resonera som Bernstein: ”Organisationen är allt, målet intet.” Nej, i stället ska marxist-leninisterna naturligtvis vara dem som väcker förslagen och driver på i dessa frågor – inte för att göra dessa organisationer socialistiska (det gör man inte så lätt) utan för att närma dessa partilösa organisationer det proletära partiet (förbundet).

Om ni som arbetar i FNL-grupperna har det förtroende som vi i göteborgsstyrelsen tror att ni har så kommer med all säkerhet de partilösa medlemmarna i DFFG att stödja göteborgsstyrelsens förslag. Naturligtvis kommer inte vissa illasinnade – trotskister, reformister och revisionister att stödja ett sådant förslag men ska vi därför underlåta att föra fram den riktiga linjen att alla ärliga anti-imperialister måste stödja den organisation som har en riktig anti-imperialistisk politik. Nej, naturligtvis inte, det vore att slå vakt om principlös enhet och det är något som inte är förenligt med marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tänkande.

Därför föreslår Göteborgs styrelse att fraktionsmötet ska anta vårt förslag och föra denna linje och med alla övertygelsens medel verka därefter att DFFG:s kongress antar den.

F d göteborgsstyrelsens förslag till vietnamveckoflygblad

Vietnam och valet

Vid riksdagsvalet 1965 var Vietnamkriget en av de viktigaste frågorna. Vid årets val kommer den att spela en ännu större roll, genom att USA-imperialisterna i sina fåfänga försök att krossa Vietnams folk utvidgat kriget till att omfatta även Laos och Kambodja. Som svar på denna utvidgning bildades i våras de indokinesiska folkens enhetsfront, varvid kampen kommit att föras än mer framgångsrikt och på ett högre stadium. I världsmåttstock är kampen mellan de förtryckta folken och USA-imperialismen den viktigaste frågan och centrum för denna kamp är i dag Sydostasien och Vietnam.

Krigets omedelbara fador drabbar inte Sveriges folk. Likafullt påverkar USA-imperialismen situationen i Sverige genom ökande inflytande på den svenska ekonomin genom uppköp av olje- och dataindustri, reklambyråer etc, och främst genom det svenska monopolkapitalets samarbete och beroende av USA:s härjningar som banar väg för ex.vis Sentabs vägbygge i Thailand. USA-imperialismen utgör på längre sikt även ett direkt hot mot Sveriges självständighet. USA:s försök till världsherravälde ger de svenska monopolen möjlighet att flytta utomlands och där utsuga och förtrycka folken. Utflyttningar leder till arbetslöshet i Sverige. Sverige är ett imperialistiskt land. Därför bekämpar inte den svenska statsapparaten de svenska monopolen, utan tvärtom stöder dem och USA-imperialisterna, t ex genom stödet åt dollarn (200 milj 1968), vars kris främst beror på USA:s världsomspännande krigsgalenskaper.

Inställningen till USA:s barbariska krig blir därför en fråga om inställningen till imperialismen. Här ges bara två möjligheter: kamp mot imperialismen, eller kapitulation för och stöd åt imperialismen. Alltsedan vietnamrörelsens uppkomst i Sverige har dessa två linjer förekommit. Å ena sidan "Fred i Vietnam", som inte skiljer mellan angripare och den som är angripen, å andra sidan USA ut ur Vietnam, Stöd Vietnams folk på dess egna villkor, Bekämpa USA-imperialismen. Den senare linjen har genom anti-imperialisters arbete ute bland folkets massor fått en fast förankring hos det svenska folket. Det är viktigt att ha detta i åtanke och att se till vilka intressen partierna tjänar och vilka de vänder sig till om man tänker låta Vietnamfrågan vara avgörandet för hur man röstar 20 september.

Moderata Samlingspartiet och Folkpartiet erhåller väldiga summor från monopolerna för att stödja en imperialistisk politik. Folkpartiet riktar sig till stor del till tjänstemän, vilket förklarar dess mindre öppet uttalade stöd. Likaså vacklar **Centerpartiet** med sin väljarkår av småbönder och småföretagare, vilka dock utgör en snabbt krympande grupp. I alla avgörande frågor tvingas Centerpartiet att ställa sig på monopolens sida – så ock vad gäller Vietnam. Helt följdriktigt har inget av de tre partierna ställt kravet att USA villkorlös skall lämna Vietnam.

Socialdemokratiska Arbetarpartiet riktar sig till den svenska arbetarklassen vilket SAP är tvingat att ta hänsyn till. I Vietnamfrågan innebär det ett dubbelspel, där man hycklar solidaritet med Vietnams folk, ägnar sig åt fraseradikala uttalanden men i handling stödjer USA-imperialismen. Detta eftersom statsapparaten är sammanvävd med det svenska monopolkapitalet och i stor utsträckning utgör dess redskap. De svenska monopolens beroende av USA-imperialismen – som ovan klargjorts – förklarar varför denna politik förs. I ett alltmer ökande tempo sammansmälter statsapparaten och monopolens intressen med som följd ett än mer hänsynslöst schackrande med svenska arbetares arbetsförhållanden, nedläggning av företag, "strukturrationaliseringar", etablering utomlands etc.

Stöd och undfallenhet gentemot USA visas i dollarhjälpen, vägran att låta Vietnamkrigsvägrare få asyl, tillåta krigsgalna Saigonjuntan att öppna kontor i Stockholm, ja till och med gå så långt att låta ambassadör Holland påverka inre svenska angelägenheter då straffsatserna efter påtryckningar från denne höjdes för de åtalade efter demonstrationen i Örebro.

Vänsterpartiet-Kommunisterna för i Vietnamfrågan en linje som innebär kapitulation för USA-imperialismen och därmed i själva verket även stöd åt den. Detta gör inte Vpk av misstag. Hela inställningen till Vietnam präglas av cynism och opportunism. Att partiet inte solidariskt stödjer Vietnams folk, visas t ex av dess attacker på DFFG och dess utomparlamentariska aktioner, stödet åt Nationalinsamlingen, som stöddes av kapitalisternas organisationer och som gav pengar till både Saigonjuntan och FNL, och dess nuvarande avslöjande tystnad inför USA-imperialisternas officiella representant i Sverige, Jerome Holland.

Kommunistiska Förbundet Marxist-Lenisterna som stöder sig på svenska arbetarklassen, har sedan sitt bildande avslöjat och fört kamp mot den svenska statsapparaten och de svenska monopolens imperialistiska politik. Därför har KFml till skillnad från övriga organisationer som agerar i valet också kunnat föra en riktig linje i Vietnamfrågan: bekämpat USA-imperialismen och stött det vietnamesiska folket på dess egna villkor. Alltsedan KFml:s bildande har förbundet även utgjort en ledande del inom den svenska vietnamrörelsen. Mot andra partiers och organisationers försök att splittra och försvaga DFFG, har KFml alltid på ett resolut och hängivet sätt uppträtt till försvar för DFFG:s riktiga anti-imperialistiska linje i vietnamarbetet.

Av detta ser vi och kan slå fast, att KFml är det enda av de i valet deltagande som fört och har förmåga att föra en riktig linje i vietnamfrågan. Samtliga övriga partiers linje innebär ett förräderi mot det vietnamesiska folket och dess kamp för frihet och oberoende.

Meddelande från KFML nr 3, dec 1970 – utdrag

Var står den ”vänster”-opportunistiska klicken?

Inledning

I massmedia och i egna publikationer riktar en grupp f d KFMLmedlemmar med Frank Baude i spetsen våldsamma angrepp mot KFML. Dessa attacker sker utifrån en småborgerlig ståndpunkt som maskerats i ”vänster”fraser.

Efter att ha vägrat diskutera meningsskiljaktigheterna inom KFML skapade Baude en ny organisation som han har fräckheten kalla KFML-r, trots att den inte har några som helst politiska, ideologiska eller organisatoriska band med KFML.

I denna artikel ska vi ge vår syn på de meningsskiljaktigheter, som ledde fram till att Baude ställde sig själv utanför KFML, och granska den politik som gruppen kring Baude nu för.

Hur uppkom motsättningarna?

Första gången motsättningarna kom till öppet uttryck var på KFML:s förbundsstyrelsemöte i februari, då bl a gruvarbetarstrejken diskuterades. Efter detta möte diskuterades frågan per brev inom förbundsstyrelsen i syfte att förbereda den inför ett kommande förbundsstyrelsemöte, varefter den skulle diskuteras inom hela förbundet. När förbundet förberedde deltagandet i valet och utformningen av valpropagandan diskuterades, visade det sig att motsättningar fanns även där. På det förbundsstyrelsemöte som hölls i maj fattade förbundsstyrelsen därför *enhälligt* följande beslut: ”Diskussionen på valkonferensen och FS-mötet har visat, att det i förbundet finns meningsskiljaktigheter om taktiken i klasskampen i nuvarande läge. Dessa frågor ska tas upp till diskussion i hela förbundet efter valet.”

Syftet med detta beslut var att först samla hela förbundet inför den viktiga klasskampsuppgift som valet innebar för att *därefter ta en ordentlig diskussion inom hela förbundet om de rådande motsättningarna*. Detta var förutsättningen för att både kunna göra ett bra valarbete och kunna genomföra diskussionerna på ett genomgripande sätt.

Om vi försökt att både göra en ordentlig satsning i valet och diskutera ut de rådande meningsskiljaktigheterna hade följden blivit att vi inte lyckats genomföra någondera av uppgifterna.

Under sommaren kom också motsättningen upp i synen på DFFG:s uppgifter i valet och frågan om inställningen till en eventuell poliskonflikt. Trots att Göteborgsstyrelsen sa till KFML:s AU att de skulle ta upp denna fråga till diskussion efter valet förde de aktivt ut en fråga från förbundet avvikande linje i *DFFG-frågan*.

Under september började Göteborgsavdelningens styrelse att utan kontakt med AU sända ut egna direktiv till KFML:s avdelningar.

Som en förberedelse inför de kommande diskussionerna utarbetade förbundets arbetsutskott skrivelsen ”Enhet – kritik – enhet” (Se Meddelande från KFML nr 1). Syftet med denna var, att ena förbundet kring den marxist-leninistiska metoden att lösa motsättningar inom den revolutionära organisationen; dvs att vid diskussionerna utgår från en subjektiv vilja till enhet för att genom diskussioner komma frami till en enhet på högre plan.

Denna metod för att lösa motsättningarna avvisades av Frank Baude och f d Göteborgsavdelningens styrelse. I stället utropade Göteborgsavdelningens styrelse sig själv som ett andra centrum, fränkande den av kongressen valda förbundsstyrelsen rätten att leda förbundet, samt upprättade en öppen fraktion inom förbundet. Som svar på förbundsstyrelsens maning till dem

att ta tillbaka sina proklamationer om brytning med förbundet utropade Baude-gruppen en ny organisation, ”KFML-r”, och förskingrade 6.000:- från Gnistan.

Den 26.10 suspenderades Göteborgsavdelningen, och de medlemmar som varit direkt engagerade i förskingringen av Gnistans medel uteslöts.

Vad gäller meningsmotsättningarna?

Gruvarbetarstrejken

Motsättningarna i denna fråga gällde KFML:s linje efter det att gruvarbetarna återgått till arbetet men då kampen om förhandlingsresultaten fortfarande inte var avgjord. Menings- skiljaktigheterna inom förbundsstyrelsen kom framförallt fram i frågorna om hur parollerna skulle ställas i detta nya läge samt hur högern inom strejkkommittén skulle behandlas.

I och med att arbetarna återgått till arbetet hade deras situation allvarligt försämrats. Högern inom förhandlingsdelegationen förberedde att förråda arbetarnas krav. Massmedia trumpetade ut att det hela nu var förbi och att det slutat med ett nederlag för arbetarna. I detta läge såg KFML det som sin uppgift att trots det försämrade läget söka göra det bästa möjliga av situationen. *Faktum var, att arbetarna inte släppt sina lönekrav och krav på bättre arbetsförhållanden fastän de återgått till arbetet.* Den enda riktiga linjen i detta läge var att propagera bland gruvarbetarna för att de skulle stå fast vid sina krav och fortsätta kampen för dem. Om då LKAB inte gick med på kraven var arbetarnas uppslutning bakom dessa en grundläggande förutsättning för att de skulle återuppta strejken. Likaså var beslutsamheten att stå fast vid kraven förutsättningen för att gruvarbetarna vid ett återupptagande av strejken skulle rensa ut de medlemmar av strejkkommittén som inte längre stod fast vid dem.

Detta är förklaringen till varför parollerna ”Kraven står fast – Kampen fortsätter” restes. Parollerna restes mot LKAB, mot den reformistiska byråkratin och mot högern inom strejkkommittén som förberedde att förråda dem. Parollen manade gruvarbetarna att stå fast vid sina krav, påvisade utåt behovet av fortsatt stöd från den övriga arbetarklassen, gick emot de kapitulationistiska stämningar som började göra sig gällande och fäste uppmärksamheten på att arbetarna ej släppt sina krav.

Även om återupptagning av strejken inte var möjlig var uppgiften att i alla fall pressa ut bästa möjliga resultat ur de pågående förhandlingarna. Ju kraftfullare arbetarna stod fast vid sina krav och visade sin beslutsamhet att kämpa för dem desto starkare bleve trycket mot LKAB och högern inom förhandlingsdelegationen, och ju starkare de kapitulationistiska tendenserna spreds bland arbetarna, desto lättare skulle det bli för LKAB och högern inom förhandlingsdelegationen att gå ifrån kraven ännu mer.

Denna inriktning i arbetet var riktig, men parollerna var inte tillräckligt konkret utformade. För att klart ange innebörden borde parollen ha formulerats: ”Arbetarnas krav om löne- och arbetsförhållanden står fast – Kampen för dem måste fortsätta.”

Om parollen ”Kampen fortsätter” skrev Frank Baude 9.3: ”Kampen, dvs strejken hade lagts ned, detta var fakta, att då fortsätta med den över en vecka gamla parollen anser jag helt felaktigt och som ett uttryck för svanspolitik åt kompromissmakarna i 27-manna-delegationen.” Att kampen fortsatte – fastän i annan form – kunde inte Baude inse.

I frågan om strategin i gruvarbetarstrejken antog FS genom majoritetsbeslut ett uttalande som korrekt pekade ut LKAB och LO-byråkratin som huvudfiender.

Baude påstår i sin buskpropaganda att FS-majoriteten ansåg att de kapitulationistiska elementen inom strejkkommittén överhuvudtaget inte skulle kritiseras. Detta är lögn. I FS-beslutet står följande:

”För att kunna ge vägledning åt kampen måste dock förbundet bekämpa och kritisera inte bara monopolkapitalet och den fackliga byråkratin utan också de reformistiska och revisionistiska ståndpunkter i strejkledningen, som innebär förräderi mot arbetarnas krav. Därvid är det dock mycket viktigt, *hur* denna kritik utformas, så länge striden pågår och så länge arbetarna inte desavouerat strejkledningen i dess helhet eller delar av denna.”

Vid tidpunkten för FS-mötet ansåg FS-majoriteten att Rantatalo *offentligen* inte borde ha kritiserats i *Gnistan*. Denna ståndpunkt anser FS-majoriteten nu vara felaktig. Men anledningen till att FS-majoriteten vid denna tidpunkt inte ansåg att Rantatalo borde attackeras i *Gnistan* och att FS-majoriteten inte ansåg sig ha tillräckligt faktaunderlag för att kunna bedöma om Rantatalos agerande var ett uttryck för osäkerhet och vacklan eller ett medvetet försök att bryta strejken.

Det faktum, att FS-majoriteten här gjorde vissa fel, som den dessutom tillstår idag, betyder *inte* att Baudes och Strömbergs linje var riktig. De sköt in sig på parollen ”Kraven står fast – Kampen fortsätter” och menade, att kampen var slut; dvs de kunde inte se att *formen* för kampen förändrades, att den inträdde i ett nytt stadium, där den var mer komplicerad och där situationen för gruvarbetarna var avsevärt mycket sämre än tidigare. Men att påstå, att ”kampen var slut” var detsamma som att kasta yxan i sjön och ställa sig vid sidan och titta på. Att ”kampen nu var slut” basunerades i denna situation ut av regeringen, LO-byråkratin och massmedia.

Att Baude och Strömberg föll offer för en kapitulationistisk stämning bekräftas också av den artikel Strömberg skrev under signaturen ”Pekka” i *Gnistan* nr 2.70. I stället för att mana arbetarna till förnyade ansträngningar för att genomdriva sina krav blev artikeln snarast en dödförklaring av strejken. Det talades om att ”därmed var strejkens öde beseglat” och artikeln förmådde inte formulera en enda konkret paroll.

Strömbergs inställning visade sig också i det fortsatta arbetet. Då LKAB hade gett sitt bud och arbetarna skulle ta ställning till detta fanns det en möjlighet – och dessutom den sista – att vända läget.

På ett möte där kamrat Lars Lindgren på uppdrag av AU och Strömberg var närvarande bestämdes enhälligt, att ett flygblad som bl a avslöjade LKAB:s bud skulle ges ut. Detta beslut verkställdes dock aldrig av Strömberg, och då AU sedan gav kamrat LL uppdrag att hjälpa Strömberg att verkställa det beslut som han själv varit med om att fatta kallade Strömberg detta för ”övergrepp”.

AU:s grundinställning till strejken, var att då den hade kommit i det läge då arbetarna återupptagit arbetet, försöka arbeta fram en bättre situation och söka ställa konkreta paroller som vägledning.

Strömbergs grundinställning var att anse kampen slut och att inget fanns att göra, vilket ledde fram till en kapitulationistisk politik. (kommande nummer av Meddelande från KFML kommer ingående att ta upp gruvarbetarstrejken, bl a kommer FS’ resolution att ingå.)

Röd Front

I denna fråga uppstod meningsskiljaktigheter huruvida det är riktigt att bjuda in öppet borgerliga organisationer av typ Centrerns Ungdomsförbund till Röd Front. Oppositionen inom KFML ansåg detta var felaktigt och Leif Roland Jönsson anförde som skäl för detta att vi inte ”hade någonting gemensamt med dessa”, att deras syfte inte är att ”kämpa för socialism” samt att de i den mån de tar en riktig ståndpunkt i någon enskild fråga gör detta ”utifrån en reaktionär grundinställning”.

AU menar, att syftet med Röd Front-demonstrationerna är att bryta med reformisternas och revisionisternas klassarbetsmarscher 1 maj och att samla alla som kan enas i kampen mot

monopolkapitalet, klassarbetet och imperialismen. Genom att huvudmotsättningen i Sverige går mellan folket å ena sidan och monopolkapitalet å den andra sidan är det möjligt att ena klasser, organisationer och enskilda ur mellangrupperna bakom riktiga krav i olika frågor, utan att vi för den skull gör avsteg från vår egen politik eller bilägger våra motsättningar i andra frågor med dessa organisationer. Att en borgerlig eller småborgerlig organisation sluter upp bakom våra paroller i Röd Front är inget svek mot utan en seger för arbetarklassen och dess kamp. Den linje vi för i Röd Front innebär, att vi själva får flera bundsförvanter och färre aktiva fiender, medan fienden blir svagare och splittrad. Den linje som oppositionen vill föra i denna fråga skulle leda till, att vi frivilligt avstod från att samla största möjliga antal bundsförvanter och utnyttja motsättningarna inom bourgeoisin.

DFFG och valet

Två dagar före DFFG:s kongress under midsommaren framförde f d Göteborgsavdelningens styrelse genom Roger Gross, att alla KFML:are som arbetar i FNL-grupperna skulle ”verka för att FNL-grupperna.. ska uppmana alla ärliga anti-imperialister att stödja KFML i valet den 20 september”. (se Medd. fr. KFML:s nr 2)

AU:s linje var, att det vore felaktigt av enhetsfronten DFFG, som arbetar för att ena alla som kan enas just bakom DFFG:s program att uppmana folk att rösta på KFML. I stället stödde vi den linje som DFFG:s ledning hade, nämligen att utnyttja valet för att föra ut propaganda för det vietnamesiska folkets kamp och för att ge fakta om de olika partiernas inställning till Vietnamfrågan.

Denna marxist-leninistiska linje ansåg Gross vara en ”trångsynt och mekanisk” syn på enhetsfronten som innebar att ”slå vakt om en principiös enhet”.

AU tillbakavisade beskyllningen för att slå vakt om en ”principiös enhet”. Den enhet vi slog vakt om var nämligen enheten om DFFG:s riktiga plattform, enhet kring parollerna USA UT UR VIETNAM, STÖD FNL och BEKÄMPA USA-IMPERIALISMEN, och enhet kring fördömandet av socialimperialismen och kring stödet åt Folkrepubliken Kinas utrikespolitik. Hade KFML följt FB:s linje hade detta dels lett till omedelbar splittring inom DFFG, dels bli vit en allvarlig hämsko för DFFG:s framtida arbete på att i Sverige samla största möjliga stöd för Indokinas folk.

Baudeklicker har också efter valet fortsatt med att föra fram sin felaktiga syn på enhetsfronten. De för fram den i och för sig riktiga tesen, att ”det bästa stöd vi kan ge de förtryckta folken är att bekämpa det svenska monopolkapitalet” och genomföra en socialistisk revolution i Sverige. Men av detta drar Baude slutsatsen, att DFFG:s plattform ska ges denna inriktning. Men detta innebure, att alla de som är beredda att stödja DFFG:s arbete (vilket också är *ett led* i kampen för ett socialistiskt Sverige) men ännu inte kommit till insikt om den socialistiska revolutionens nödvändighet lämnades utanför DFFG. En sådan linje i DFFG skulle dessutom omöjliggöra att kamrater kan komma till insikt om den socialistiska revolutionens nödvändighet genom att börja sitt politiska arbete i DFFG och få sina erfarenheter genom detta arbete. Baudes linje är en direkt attack mot den proletära internationalismen.

Inställningen till polisernas kamp

Frank Baude begärde i juli 1970 att i Gnistan få publicera en artikel om polisernas kamp m.m. KFML:s paroll i denna fråga borde enligt FB ha varit: ”Skaffa er ett hederligt arbete – byt jobb”. Vi anser inte att denna paroll är riktig. I detta läge – då grupper av missnöjda polismän börjat ställa krav som riktar sig *mot* statsapparaten och då vissa t o m har vänt sig mot den tilltagande militariseringen av polisapparaten – vore det tvärtom *mycket farligt* att ställa denna paroll. De som skulle kunna tänkas följa den skulle inte vara de fascistiska elementen inom poliskåren utan just de grupper som nu är missnöjda över förhållandena och som inte låter sig

hunsas av polisledningen hur som helst. Frank Baudes paroll är därför ett stöd åt polisledningens ständiga strävan att hålla alla som inte till 100% är pålitliga i kampen mot arbetarklassen utanför polisapparaten. En sådan politik gagnar inte arbetarklassen, folket eller den revolutionära rörelsen vars uppgift är att krossa denna apparat och övriga delar av statsapparaten.

Valet

Kärnfrågan i motsättningarna om valet är huruvida KFML i valpropagandan *både* skulle föra kampen för arbetarklassens dagskrav och kampen för den socialistiska revolutionen eller om KFML i valet *inte* skulle föra fram arbetarklassens dagskrav.

KFML:s linje har här varit att förena kampen för arbetarklassens dagskrav med kampen för den socialistiska revolutionen, medan *Frank Baude o Co* vägrat föra kampen för arbetarklassens dagskrav i valrörelsen.

Att Baude o Co har denna linje bevisas bl a av följande:

1) I artikeln "Revolutionär propaganda eller reformism" (se meddelande från KFML nr 1) skriver Gross att det endast finns två skäl för att ställa upp i val, nämligen "att klargöra för massorna att revolutionen är nödvändig, behövlig och oundviklig, för det 2) för att avslöja de parlamentariska illusionerna." Dvs Gross anser inte att framförandet av arbetarklassens dagskrav är en uppgift, trots att denna också är nödvändig för att klargöra den socialistiska revolutionens nödvändighet. Att denna skrivning av Gross inte är någon slump visas också av att P Dencik nästan ordagrant repeterar Gross' skrivning i "Klasskampen" nr 2.

2) Alla de konkreta dagskrav som KFML fört fram i valet kritiserats och attackeras av Baude och Co. Kampen för arbetarklassens dagskrav kallas ömsom för "gottköps socialism", "femörespolitik" och uttryck för "scoutanda" av Baudes gossar.

3) Under höstens valrörelse (efter sommaren) framförde Göteborgsavdelningen inte ett enda konkret krav i sin propaganda. (Se t ex Göteborgsavdelningens valflygblad i Meddelande från KFML nr 1; I sina valtal i Umeå och Skellefteå vägrade Frank Baude föra fram dagskraven, liksom i en intervju om KFML:s kommunalpolitik – se Gnistan 11)

Vad är den marxist-leninistiska inställningen till arbetarklassens dagskrav?

Marxismen-leninismens inställning till arbetarklassens dagskrav är att förbinda kampen för dessa med kampen för socialismen. Mao Tsetung skrev 1934 uppsatsen "Sörj för massornas välfärd, ägna uppmärksamhet åt arbetsmetoderna" i polemik mot dem som vägrade ta upp alla de problem som tynger massorna, som en oundgänglig del i arbetet för massornas mobilisering i det revolutionära kriget:

"Om vi endast mobiliserar folket till att fortsätta kriget och inte gör något annat, kan vi då lyckas besegra fienden? Naturligtvis inte. Om vi vill vinna, måste vi göra mycket mera. Vi måste leda böndernas kamp för jord och dela ut jord till dem,...

Kort sagt, alla de praktiska problemen i massornas dagliga liv bör ha anspråk på vår uppmärksamhet. Om vi tar itu med dessa problem, löser dem och tillfredsställer massornas behov, kommer vi verkligen att bli organisatörer av massornas välfärd och de kommer att i ordets verkliga mening samlas kring oss och ge oss sitt varma stöd. Kamrater, kommer vi då att bli i stånd att resa dem till att delta i det revolutionära kriget? Ja, det gör vi sannerligen." (Skrifter i urval s 45-46)

Komintern såg på förhållandet mellan kampen för dagskraven och för den socialistiska revolutionen på följande sätt:

"Att försumma arbetarklassens dagskrav och dagsstrider är lika otillåtligt som att inskränka partiets verksamhet till dessa. Partiets uppgift är att *utgående* från dessa små dagskrav leda arbetarklassen i

den *revolutionära kampen för makten.*” (Kominterns program, antaget vid VI världskongressen 1928. Kominterns kurs)

Dvs både Mao Tsetung och Komintern betraktar kampen för arbetarklassens dagskrav som en oskiljaktig del och utgångspunkt för massornas mobilisering för revolutionen.

Är denna princip också tillämpbar i valet?

Frank Baude påstår att ”Göteborgsavdelningens styrelse inte alls har någon föraktfull inställning till kampen för dagskraven. Däremot hyser vi en föraktfull inställning till dem som är besjälade av en socialdemokratisk renegatanda vilket präglar förbundets agerande i valet.” (FB i ”Klasskampen). FB anför också ett antal exempel som ska visa, att f. d. göteborgsavdelningen har deltagit i kampen för dagskraven.

Men om FB inte har någon föraktfull inställning till arbetarklassens dagskrav, varför anser han då att ställandet av dessa är socialdemokrati, då det görs i en valrörelse? Det enda sätt på vilket Baudegänget kan få detta att gå ihop är att påstå att det är rätt att föra fram dagskrav i allmänhet men inte i en valrörelse. Detta framgår också av RG:s och PD:s artiklar. Baudeklickens hamnar här i en motsägelser som de inte kan klara sig ur. Förklaringen till att de har hamnat där är, att de i dagens läge inte kan attackera den marxist-leninistiska principen om att föra fram arbetarklassens dagskrav, då detta genast skulle avslöja dem inför de revolutionära som de pratmakare och renegater de är. I stället väljer de att attackera ställandet av dagskraven i ett val som *inkörssport* för sin felaktiga och omarxistiska linje.

Vi får då ställa frågan: är det fel att ställa dagskrav i ett val?

Lenin skrev i förordet till RSDAPs valplattform 1911-1912:

”För varje parti, som överhuvud taget är värt namnet, är en valplattform något, som existerar långt före valen. Det är inte något speciellt konstruerat ”för valet” utan ett ofrånkomligt resultat av partiets hela arbete, av det sätt på vilket arbetet är organiserat, och av hela dess inriktning i en given historisk period.” (Se Meddelande från KFML nr 1 s 17)

Eftersom framförandet av arbetarklassens dagskrav är en del av vårt hela arbete måste det naturligtvis vara en viktig beståndsdel i vår propaganda inför valet.

Frank Baudes omarxistiska kritik av KFML:s dagskrav.

Vi kan inte i denna artikel gå in på alla de felaktigheter, lögner och förtal Baudeklickens ger uttryck för i sina attacker mot KFML:s linje utan får inskränka oss till att ta upp ett par grundläggande frågor där deras kritik helt strider mot marxismen-leninismens grundprinciper.

Baudeklickens har framförallt försökt ”bevisa” att KFML är ”ekonomistiskt” och ”reformistiskt” genom en kritik av parollerna ”Bort med momsens” och ”Fri strejkrätt”.

En affisch på vilken parollerna framfördes attackerades av Baudegossen Dencik därför att

- a. den är ekonomistisk
- b. den sprider parlamentariska illusioner.”

Dencik säger, att AU med parollen ”Fri strejkrätt” har ”lierat sig med VPK och SAP i dess strävan att försöka neutralisera arbetarklassens utomparlamentariska kamp.” Detta motiveras med: ”AU försöker därmed förvandla kampen mot arbetsköparna och de med dem lierade i de reformistiska fackföreningarna till en *kamp om den lagliga rätten* att kämpa för dagskraven.”

Vad är ekonomism? Både likvidatorerna 1968, trotskisterna och nu Baudegruppen har attackerat KFML:s politik för att vara ”ekonomistisk”. Härvidlag har de försökt att stödja sig på misstolkningar av Lenins uppsats ”Vad bör göras?”. Denna uppsats skrevs av Lenin 1901-1902 i ett läge då den ryska arbetarklassen sedan lång tid utvecklat en ekonomisk kamp. Det uppstod då en politisk riktning, ”ekonomismen”, som innebar att arbetarna *enbart* skulle föra

ekonomisk kamp och inte bilda ett eget parti. Det är mot denna politiska linje Lenin polemiserar i sin uppsats. Denna uppsats har ”vänsteropportunisterna” av olika slag vantolkat och försökt använda som tillhygge inte mot dem som anser att arbetarklassen ska *begränsa* sig till den ekonomiska kampen, utan mot dem som anser arbetarklassens ekonomiska kamp vara en viktig och oskiljaktig del av arbetarklassens kamp. Vad dessa opportunister noga aktar sig för att tala om, är att Lenin naturligtvis aldrig gått till angrepp mot att man ska föra arbetarnas ekonomiska kamp. (se t ex Lenin: Vårt program s 65: ”Lenin i urval” av Bo Gustafsson: ”Alla socialdemokrater är överens om att det är nödvändigt att organisera arbetarklassens ekonomiska kamp”.)

Man bör lägga märke till att när Baudegruppen nu börjar attackera arbetarklassens ekonomiska kamp är läget ingalunda att denna är ett övervunnet stadium för den svenske arbetarklassen, utan tvärtom att arbetarna *just börjat utveckla* den ekonomiska kampen.

Den demokratiska kampen. KFML ställde i valet parollen ”Fri strejkrätt” eftersom den antifackliga lagstiftningen är ett av de allvarligaste hindren för utvecklandet av arbetarnas ekonomiska kamp. Parollen ”Fri strejkrätt” är en del av kampen för arbetarklassens demokratiska rättigheter. Baudeklicker säger föraktfullt denna kamp vara ”att kämpa för lagändringar”. Denna inställning har *ingenting* med marxismen-leninismens inställning till arbetarklassens kamp för de demokratiska fri- och rättigheterna att göra. Marxismen-leninismen betraktar också den politiska kampen för de demokratiska rättigheterna som en oskiljaktig del i kampen för den socialistiska revolutionen. Lenin skriver följande om arbetarklassens demokratiska kamp:

”Vi övergår nu till socialdemokraternas *demokratiska* uppgifter och deras demokratiska arbete. Vi upprepar än en gång, att detta arbete är oupplösligt förknippat med det socialistiska arbetet. Under sin propaganda bland arbetarna kan socialdemokraterna inte kringgå de politiska frågorna, och skulle betrakta varje försök att kringgå dem eller ens att skjuta dem åt sidan som ett allvarligt fel och en avvikelse från den internationella socialdemokratins grundprinciper.” (De ryska socialdemokraternas uppgifter, Valda verk 1:1, s127-128)

Baude må tala om ”ekonomism” och ”kamp om paragrafer”. Men med marxismen-leninismens inställning till arbetarklassens ekonomiska och demokratiska kamp har han *ingenting* gemensamt. (Jämför även stockholmsavdelningens ”Brev från KFML I” i frågan om dagskravsparoller.)